

MAGYAR URASSZONYOK LAPJA

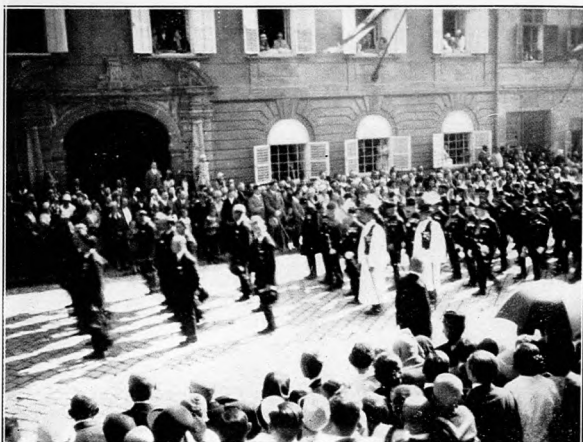
FŐSZERKESZTŐ:
KERTÉSZ BÉLA

BUDAPEST, 1935 AUG. 20
XII. ÉVFOLYAM, 24. SZÁM
ÁRA NYOLCVAN FILLER

Korompay Viola, budapesti kedves előfizetőnk, kinek «Én csak eszköz vagyok» című verskötetete feltűnést keltett.

Szent István napi körmenet a Várban.

Társaságból

Brunner Lencike, Sárrika a «Ket» titkára és Anikó, kis barátaink. Kiskun-Dorozsma.

Művészet (Foto: Angelo).

MAGYAR ÚRIASSZONYYOK LAPJA

XII. ÉVFOLYAM 24. SZÁM

SZÉPIRODALMI, ISMERETTERJESZTŐ ÉS HÁZTARTÁSI FOLYOIRAT

BUDAPEST, 1935 AUG. 20

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, VI. KERÜLET, JÓKAI-UTCA 37. SZÁM (BERLINI-TÉR SAROK). — TELEFONSZÁM: 10-7-23

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án. Postatakarékpénztári csekszámla 41.490. Előfizetési ár Magyarországon és Ausztriában: egész évre 24 P, félévre 12 P, negyedévre 6 pengő. Belgiumban, Franciaországban, Németországban Svájcban és Olaszországban: egész évre 30 pengő, félévre 15 pengő, negyedévre 7 P 50 fill.

FŐSZERKESZTŐ:
KERTÉSZ BÉLA

Csehszlovákiában: egész évre 180 csehszlovák. félévre 90 csehszlovák, negyedévre 50 csehszlovák. Romániában: egész évre 900 lei, félévre 450 lei, negyedévre 250 lei, Angliában és Amerikában: egész évre 40 pengő, félévre 20 P. Egyes szám ára 80 fill. Előfizetési ára az ingyenes gyermekrovat melléklettel együtt évi 24 P.

PARK

Írta: Papp Jenő

Nem lehet panaszunk a pesti parkokra, ezek igazán kitesznek magukért, a «Virágos Budapest» bennük él legteljesebben és rendjüket, tisztaságukat össze se lehet hasonlítani a párizsi poros kertekkel. Olyan nevető pázsit, mint például a margitszigeti, csak Londonban van még és elvétve Ausztriában. A bennszülött budapesti ember nem is megy be sűrűn a nyilvános parkokba, csak elrohan mellettük, tudomásul veszi őket és megnyugtató számára, hogy vannak gyönyörű parkjaink. Sem ózont inhalálni, sem a szemünket a virág-csoportokon legeltetni nincs időnk, beérjük azzal, hogy a gyerekek, a nevelőnk és a szegényebb néposztályok veszik alaposan igénybe ezt a közpénzen fenntartott levegőt és virágüzemet, amelyek fadoriásai és dédelgetett bokraival ellátja a nagyvárosi tődök szükségletét. A Tabán monumentális gyespítésével valósággal a koronát tette fel a főváros ebbeli igényeinkre, most már igazán annyi parkunk van, hogy ezután csak a meglévők csinosítása, szobrokkal és szökőkutakkal való telehíntése követhet. Ha ki jákardat elmondhatjuk, hogy Budapest nemcsak fürdő, hanem parkváros is, nincs itt semmi baj, aki a fejét lombok és il-

latok közt akarja kiszellőztetni, az minden kellekét megtalál itt a pesti parkokban. Csak éppen két lényeges érnye hiányzik itt a parkoknak. A csend és a régiség váráza. Egyiket se tudjuk becsempészni a tündéri kertekbe, e tekintetben még mindig a képzeletre és emlékeinkre vagyunk ráutalva. S ha a makadámhoz és maszatos gyárakhoz hozzászokott pesti szem el is van ragadtatva a maga kövek közé varázstolligeteitől, a vidéken született elkényeztetett szem nem éri be ezekkel a műkertekkel, amelyek az izzadó házak közé ákelve mimelik a vidék évszázados parkjait és elrejtett tavait.

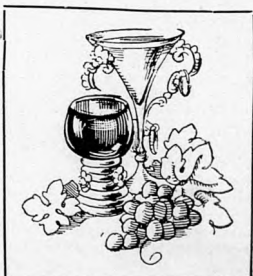
A Nemzeti Színház előtt például Tinódi Lantos Sebestyén szobra, kecses kis vasbeton tő partján pengeti hangszereit. A forgalmas útvonalon más medencére nincs hely, a hangulatos kis tengerszem mellett el kell tűrni a zsvaigő óriási áruházat. Talán csak a városligeti tó mentett meg valamit a középkori vár hamvasságából, a vajdahunyadi tornyok alatt lepi meg a park váráza a sétáló pesti embert, itt érzik valami a levegőben, itt sejtetik a roppant fák a pesti polgárral, hogy mi lehet és milyen lehet az az igazi park, amelyiknek kicsinyített és mesterséges utánczait annyi bájjal nyújtja feléje Budapesten a képzett kertészet.

A park, amelyiknek még csak

halvány mása se található nálunk, a nagyvárosban: először is ott kezdődik, hogy nem nyilvános, hanem zárt és ott végződik, hogy területére be se léphet az ember. Csak álmodozik róla. Magas kőkerítés mögött úgy dudzadnak az ég felé a tölgyek koronái, mint valami óriási zöld léggömbök. Zaj sose veri föl a park álmát. Utain a sár-ga murvakavics ritkán ropog. Egy-egy magányos hölgy andalod néha a tekervényes utakon, uszárk kíséretében, kezében könyv és árnyas padot keres, messze a külvilágtól, amelyek részére talán nincs is. A szerencsés gyerekek, akik e parkba születtek, nem ismerik a mély utak, a sarkok és patakárszletek izgató intimitásait, a búvóhelyek, szederindák és bozótok titkait. Ők csak elvágynak innen, hogy mi van a falon túl. Mi meg kívülről sőhajitunk egyet, hogy mi lehet ott bent, ahol az aranypármé alma érik a napos lankákon, rózsaligetek vezetnek az uzsonnázó asztalokhoz, terebélyes fenyők állnak egy-egy fűsziget közepén és rigók, mókusok, harkályok és pillangók csapata tanýázik állandóan a természet e halk szalónijában. A tujákat néha félrehojtja egy-egy hangos vendég, aki messzi városból szabadult be az ápolat paradicsomba. A teniszpályán túl epermező piroslik, a háttérben üvegház tet-cje villog, ciprusok dereka nyúlik fel ko-

moran a családi temető körül, almaerdők, szilvaerdők váltogatják egymást s valahol messze zúg a vidék egyetlen nagy folyója, amelyet szintén kizártak a parkból s csak moráját küldheti el vízfírtébe a fenséges kertbe, azt is csak letompítva, megszőrve és alázatosan.

Ez a park úgy veszi körül urát, mint egy védőfal és semlegesített terület, közte és a köznapri világ között. Külön kertésze, külön élete és külön álma van, amelyet nem oszt meg senkivel se. Úgy szerepel, mint a kastély diszruhája. Köríték egy család multja és dicsősége körül. Ha elhanyagolt, hervadásában is méltóságos. Ha virul, gazdagsága is rokonszenves. Egyetlen igazi óre a tisztelet, amelyik láthatatlanul ott silbakol a vasrácsos kapunál. Lehet, hogy semmi sincs benne és belül szegényesebb, mint a Népliget. De amivel a féltelen képzelet telehínti, azt közpénzen semmiféle világváros nem tudja megteremteni gránitkockás utcái között.

A nemzet napszámosa

Irta:
Szűcsné Lengyel Margit

Elbeszélés

A vándorszínészek végre elhelyezkedtek. Rendezkedtek, tisztálkodtak, kiálltak a mályvárózsás kiskapuba, kémlelődni, vizsgálgatni az ákácorsó utakat, figyelni a nap állását, amint sugárkéveit ráöntja bőkezűen az alacsony zsúp-tetőkre, mintha abból olvasnák ki a jövődő sorsuk jószerencséjét. Hogy lesz-e bevétel, kenyérré, dohánnyra való, lesz-e telt ház, műpártoló, lelkes közönség? Mint mikor a madár tollászodik, berzenkedik, kémlelődik, mielőtt beléhegyezkedik tavaszok újonnan párnázott fészkébe...

Lontainé, a modern drámák hősnője kicsomagolta a viharvert háztartási kellékeket, amik jobbanrosszban megosztották velük a vándorélet keserveit. Amint így ruháit rakogatta, vasalagata, edényeit rendezgette, senkinek ismert volna rá a zilálthajú démonra, aki a színpadon párduszerűen vonaglik és rendre zúzza a férfiszíveket... (A tányérokra bezeg jobban ügyel, mert azokból soha egy sem török össze... A kávésbírikenek is legfeljebb ha a fülük hiányzik...) Előkerül a Gyurka ábécés könyve, palatáblája, füzete is és a kis vándorszínészek már indul is tévóvan az iskola felé.

Isten nadara, kicsiny vándormadár! Megáll a sárkon, templomirányban tájékozódik, mint a fecskek, ha délről hazatérnek... Tudja már a gyakorlatból, hogy ahol az Istenháza hűződik meg a bőlíngató fák árnyékában, nem messi kell lenni a tudomány csarnokának sem... Sápudi, égőszemű színészek! Rójja ő ezt az utat napról-napra, csak minden négy-öt napban, minden héten más község útjóróban, más ég alatt, más tanítónál, más nebulók között...

Ha az ÁBC első betűvel Pásztion ismerkedik össze, mire az M-betűhöz ér, már Kisterenyén járnak, az R-el Nagybányán s mire az Y-Z következik, már el is hagyják a vármegye területét...

Hogy a ló említsálat, ezt Hevesen tudta meg, hogy a kutya, ez a kedves, derék cimborája az, de amellet házrózó is, azt Kálkapótnán, de hogy a tyúk szárnyas és kéllábú és tojások által szaporodik, — ezt már Somoskőújfalun tömtek a buksi fejébe...

Ha belép a tanterembe, kíváncsi, bizalmatlan pillantások fogadják. Tízórai szünetben kikezdenek vele a fiúk, hogy felmérjék az erejét, hogy lenézhesék és legyőzhessék a »jövendőnyt«. Gyurkának minden egyes esetben előről kell kezdeni a küzdelmet... Szembeszállni a bizalmatlanokkal, bátran megfelelni a tanító bácsi kérdéseire, birkózásban, labdarúgásban leghőzni a bennszülötteket. S mire meghódítja a terepet, mire megmutatja, hogy ő is valaki és tud valamit, — már csomagolnak, továbbvonnak a vándorsereg... Mire

pajtásokat szerez, összezelepszik velük, — könnyetretjve, mosolyogva kell odébállani, hogy máshol, másnap ismét előről kezdje az egészet...

Es ez a szintársulat sorsa is... Bizalmatlan fogadtatás, részvéltenség s mire megszereztik őket, mire az otthonérzés meleg hulláma önti el szívüket, már szedhetik is a sátorfájukat, mert végetért a repertoár, új állomás, új fészekrakás következik...

Es az évvégi vizsgák!... Mindig máshol, más bácsik, más nénik figyelő szemétől kísérvé az ümpepyles papirmanasztás csokrok között, melynek porhanyós csipkétetőből koranyári virágok ontják a júniusi illatot. Főként a nehéz vérvörös, bódító rózsák, amik megfekszik még a lélegzetet is...

Es minő szerencse, hogy ezt így megengedik... Hogy az állam ilyen emberséges... Hogy Gyurka tanulhat és hasznos polgár válhatik belőle...

Mert az lesz egész biztosan... Apuka megígérte anyuknak, hogy ilyet nevel belőle. Azért utaznak mindig éjjel, vagy hajnaljál, hogy Gyurka ne mulassza el az iskolai előadást... Mert apa szigorú és szereti a rendet...

Anyuka hálás is érte... Ő a társulat lelke, mindene... Minden este szerepel. Sőt ő is főz a társulatnak, hogy kevesebbet nélkülözzenek és ne éhezzenek akkor sem, ha gyöngemegy a színház. És még sok mindent tőr el anyuka a Gyurka kedvéért...

Gyurka is tudja a társulatnak... Gyermekszerepeket játszik. Olyan valószínűlten da-

rabokban, ahol az anyukák elhagyják a férjeiket és elmennek hazulról... Aztán a gyerek kedvéért mégis visszatérnek, mert ez vagy megbetelepszik, vagy zokogva az anyja után eseng...

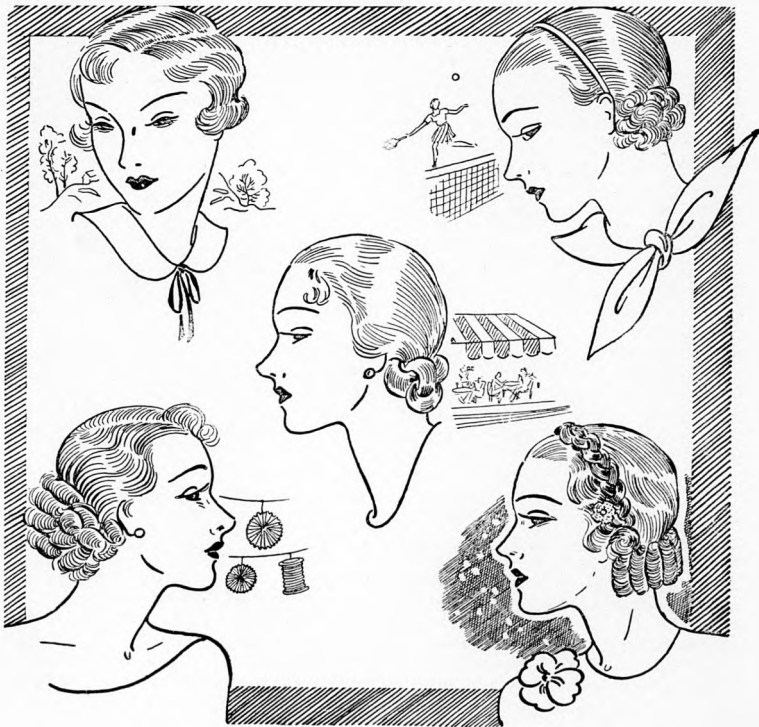
Gyurka játszott ezeket az elhagyott gyerekeket, akik sírva visszakövetelik a mamájukat... Bár határozott sikere volt e szerepekkel, de alapjában véve mégis megvetette a szerzőt, aki ilyen oszobaságokat összeír... Ő tapasztalásból tudta, hogy az anyukák sokat kibírnak és holmi szidásért, ültéért nem szaladgálnak el hazulról...

Lám, anyuka is... Sokat eltűr... Mert apuka sokat követel és igen-nagyon szigorú. És sohasem bocsájt meg semmit... Gyurkának könyörtelenül ki kell töltenie a büntetését, ha helytelen cselekszik...

Az bezzlik, hogy nem is igazánból az apukája... Csak megígérte anyuknak, hogy apja lesz apja helyett, ha hozzáköti a sorsát... De nem igazi apuka! Mert, ha igazi lenne, megbocsájtani is tudna!... Csak egyszer, egyetlen egyszer engedne el egy picurkát is a Gyurka büntetéséből, akkor Gyurka elhínné neki, hogy igazi édes! De apuka nem ismer tréfát! Es soha semmit sem néz el Gyurkának!...

Ki hínné, hogy ez a kis szigorúzemöldökü emberke, akinek a színpadon való pusztá jelenléte is derüt és kacajt fakaszt a nézőtérén, — mennyi könnyet okoz odahaza!...

Gyurka anyun kívül Rudihoz vonzódik leginkább. Rudi keltekes, rendező és sügő egy-személyben. Segédszínész, statisza, beugró.

Sőt elképzelhetetlen... Rudi előtt nincs akadály, nem és kor, minden melles. Ha kell bakfis, öregasszony, déleg huszár, kutyamosó, aszerint, amint a szerep, vagy jobb híján a direktor kívánja... Rudi mindig feketét inget visel, szerinte, mert rajong az olaszokért, a rossz nyelvek szerint azért, mert drága a mosás...

Rudi sokoldalú és nélkülözhetetlen, előbb felsorolt tulajdonságain kívül kárptos és asztalos is egy személyben... Rudi előteremt minden kellékét, amit a darab tartalma megkövetel. Kínai vázától, mennyezetes ágig... Rudi leszereli a járásörvén recéffüggőnyét és kiszedi a gyógyszerészné szerszavát a vitrinből... Rudinak nem lehet 'nem'-et mondani, mert ő be sem várja a boldogító 'igen'-t. De az is igaz, hogy mindent pontosan és sértetlenül visszaszállít... Addig nem mehet teljesen csödbe a vidéki színészet, amíg ilyen 'Rudik' léteznek!...

Sokszor éri is, hogy eme pártatlan tehetségének nincs elég tere... Párisba szeretne eljutni, vagy Reinhardthoz! Valahogy úgy képzeli a dolgot, hogy csak annyi a különbség, hogy az alsótervényi patikusné szalonja helyett a puderezthajú francia márkiné selyempátolás lakosztályába toppan be és emígyen szól a rokokófinomságú dámaéhoz:

— Kedves márkiné, én viszem ezt az antik serleget!... Kell a mai darabhoz!...

Aztán leszereli a csipkeszótort, a velencei tükröt, a valódi japán csecsebecskéket és rohan velük a Comédie Française színpadára...

Olykor fenyegetőzik is, hogy itthagya a társulatot, de a direktor oda se futyul... Tudja, hogy nem bír elhenni nélkülük!...

Rudinak most különben dupla gondja van... A felesége minden pillanatban várja a gyermekidást... Ő már járt itt egyszer egy másik színésztruppal... Tudja, hogy itt különösen jólelkű emberek laknak... Azért csalta ide a direktort, ebbe a kis barátságos helységbe... Itt lesz ingyen doktor, patika. Lesz keresztmama, aki finom becsináltlevelek föz és klóplibetetés diszágghuzatot a porárnáka... Meltátlankodik is, mikor egy hét múlva a becsinált csirkét marhabűsleves váltja fel és a klóplí helyét zeimidis húsz cseréli fel a cihákon... No de nehéz világot élünk és a keresztmama sem lopta a pénzt.

Már egy hete játszottak a faluban, mikor Rudi azt a lesújtó hírt közölte, hogy cirksuzosok érkeznek!... Bár nézete szerint ez nem érintheti őket, mert más az ő közönségük és más a cirksüz... — de azért mégis megszépent a hangulat és a kételkedés felhője ereszkedett le közéjük... És az iskolában nagy élménye akadt Gyurkának...

Kilenc óra felé egy kislány jött az osztályba. Lihegve, elkésettén, mint egy csapzott madárka... Aranyszínű hajfürtjei a szeméig merészkedtek... Fodros szoknyáskájából formás, fánco lábszárak villantak ki... Új volt, jóvevény, csakúgy, mint ő... Olyan apró vándormadara a nagyvilágnak, fáncofodru vándorfelhőske, hol itt brodzik fel, hol amott, az élet sokszínűjén... A komédiások gyermeke volt, ma reggel érkezett a cirksuzkocsival. Bodor

Cecília, művészneven Bakonyi Csilla beült a padt és kötelességtudóan rakta ki a füzetét. Tízór szünetben zsiroskenyeret majszolt és szerényen egy fa alá vonulva leste a többiek játékát...

Gyurka megszánta. Sorstársat látott benne... Ő ilyen félszeg, elhagyott az első napokban. Végtül valaki, aki ugyanígy járja a világot, mint ő. Fugyanígy szívja magába a tudás cseppeit, lopva a kapkodva, mint ő. Minden héten más iskolában más országtájon...

Részvét és melegség ébredt a kis szívében. Odalpett a lánykához.

— Téged hogy hívnak?

— Bodor Cecília... De a művészneven Bakonyi Csilla... Mert én is dolgozom... Mindennap féllepek a cirksuzban. Magánszámban... Lepkétánc...

— Mikor jöttetek?...

— Mára korán reggel. Hogy már ma eljöhesse az iskolába. Nem akarta annyira, hogy mulasszak. Nemsokára a vizsgák következnek...

— Nem volt érdemes idejőnőitök... Művésztánsulat van a faluban. Most mi játszunk...

— Már későn tudtuk meg. Most ideeszlő az engedélyünk, nem mehetünk addig Szántóra... Te dolgozol?...

— Igen... Én is fellépek néha... Ha van nekem való szerep. De utálok ezeket a szerepeket. Szeretnék vidám, hancurozó kisfiukat játszani. Vagy jószívű törpét... Elvárásolt királyfit. Ehelyett mindig szomorúnak kell lennem... Még vagy az apukám hagy el egy darabban, vagy anyukám...

Csilla csendesen jegyezte meg:

— Igen... Az írók sok butaságot összeírnak. Ugye-e, mesében szívesebben fellépnél?...

Gyurka szeme felcsillant.

— Mese, az más... De mi nem játszunk mesék. Ma este is fel kell lépnem... Apuka jutalomjáték lesz... A 'Bor'-ban. En leszek Jancsika. En veztem vissza apám az anyához. Ki is van nyitva a színpadon: Baracs Jancsika — Lon Gyurka. Ez én vagyok...

— Nekem is ma lesz itt az első fellépésem. Gyere el... Nesze, adok néked valamit...

Kötevényké zsebéből előkotorászott egy kis égszék cédulát és Gyurka markába nyomta. A fűcska kitért a tenyerét és úgy vizsgálta, mint egy furcsa virág lét volna, vagy sebesült jélangó...

— Potyajegy... — gondolta mosolyogva és túeltűnődött felette, mintha most látna ilyen eszű... Pedig de sokat osztogatnak ők is a pont... Házirúgnak, akitől a nyomorúságos orberlők... Fodrásznak, aki borotválja... Cipőnek, aki a lábbelit megoldja... Ácsok suhoknak, akik a kulisszák felállításánál segítőknek... Se szeri, se száma, amennyit elprédálna. De ezt most ő 'kaptak'!!! Ez így egészen más lami... Most, ha akarja, ő is 'közönség' lehet nem szereplő, hanem néző, aki fásultan ül a nézőtérben, vagy lelkesülten csapja össze tenyerét! Szízázi habitú!...

Egyszerre forró vágyakozás szállta meg, hogy lehessen a cirksuzban... De hát nem lehet!... játszik... És mi lesz, ha elkésti a jelenését... digra visszaér... Csak Csilla számát várja a mire a harmadik felvonásban a jelenés jön, digra ott lesz a színpalak között, ptyéks labjiblogobószár lengemagyarban, hogy a gőgös, nya Baracs Imrét behúzza az öreganya pitvarházáig Gyurka már delátun ott ödöngött a Nagytérén cirksuzkocsik tájkán...

Csilla örömmel fedezte fel és megmutogatta a azt a csodálatos világot, mely felgyújtotta a meki képeletét és lekötötte érdeklődését. A n farkaskutya, mely a vagonokat őrizte, a tánc foxik, a háromlábú gunár! Miska, a csodásan amely mindenki ledob a hátáról, csak a gazdtírt meg!... Mindez sokkal közelebb férközött ő gyermekei szívéhez, mint a színpad szerelem telített, mesterként levegője... Tele lűhűtökkel, valókkal, intrikákkal, kezdődő és bomladozó relmi kapcsolatokkal, aminek levegője koravé teszi a fejlődő emberpalántát!... És irigylete Csilláékat, a keskeny vagonokért

landó, saját bútorokkal, amik a maradásóság érzetét kellették benne, mely ők mindig a mások ágában alusznak, a mások tűzhelyén főznek... Az egész kerekében mozgó furcsa háztartásért, mely távol országrezekbe vonul és mégis ugyanaz marad, mert a saját tulajdonuk!...

Gyurka táguló orrcimpákkal szívtá magába a sok látványlót, a sok csodát... Eszre sem vette, hogy előben beesteledett és megkezdődött az előadás... Ponnilovak száguldtak színes pántlikákkal dús sörényükben... A foxik egymást átkarolva kéllábon jöttek az emelvény felé, hogy ütemes táncba kezdjenek... A sok csoda véget sem ért még és már kilibbent Csilla, hímes pillangószárnyakkal, rózsaszínű tüllruháskában, melynek bodor felhői közül kivillantak himbalódzó lábszárai, mint virágszárak, ha szellő ringatja... Elő a homlokán két csáp, mintha harmatot kutatna virágkehelyben...

Gyurka líhegve, elszorult szívvél leste minden mozdulatát, itta azok ütemes szépségét... A színpad tropikus levegőjében túlférett képzelete lobot vetett ettől a táncról, a himbalódzó bodor felhőktől... A tüllszoknyácska harangjai fülebe zúgták:

— Milyen nagy művész Csilla és minő tündérszép!...

Ha felő, biztosan művész nő lesz, világhírű táncosnő és Gyurka lesz az impresszárioja! Nagy közszínházat épített neki, ő lesz a primadonna és száz-ezren lesik a nézőteréről... De Csilla csak őt keresi, rája mosolyog, neki hajladozik, csak őerte egyedül...

Taps és újrászás hasított bele a csendbe. A rezesbando csinartatázní kezdett. E durva hangoktól feleszmélt Gyurka. Jaj!... Istenkém! Hány óra lehet? Hisz késő este van már! Es a színház! A felépítés! Már azóta a színháznak is vége van! Tönkretette apuka jutalomjátékát!...

Szorongó rémülettel rohan a kijárat felé... A közeli utcasarok felől nehéz léptekkel cammog Rudi... Rudinak egy hetedik érzéke van, ha valamit, vagy valakit meg kell találni. Lám, most is a cirkusz előtől az eszébe. Szemrehányóan int Gyurka felé.

— Már késő... Vége az előadásnak...

Gyurka szája lefelé görbül.

— Nagy baj ugye, hogy nem voltam ott?...

— Hát!... Jobb arról nem is beszélni! Az előadás botrányba fullt... Irtó dühös az öreg... Nem is ajánlom, hogy a szeme elé kerüljön!...

— Ki ugrott be helyetted? — kérdi megszeppenve.

— Kip?... Hát ki az a jó bolond, aki mindenbe beugrik?...

— Hát a Rudi!... En kellésnek, meg rendezőnek szerződtem ide, nem dublőznek, a te-mburáját neki! Megszókká a szubrett a bonvivántal, ki lesz este a szubrett? A Rudi... Paró-

kát kap, meg körömcipőt, megrenoválják a kelléktájkát és kész!... Tizenhatéves kislányt kell játszani?... Nines naiva?... Ott a Rudi!... Vén banyát alakítani? Ráncokat kap, meg kóchaját, a sátn nagyanyjának a velt szoknyáit és kész a Rudi!... Nyolcéves gyereket kell játszani Gyurka helyett?... Ott a Rudi!... Ezért nem viszem semmire! Tönkreteszik a karrieremet! A közönség röhög... Megdöbálnak hagymávvál! Oda se neki! Ki törődik a Rudi-val?... Tönkretesznek! Nem adnak nekem való szerepet... Pedig látja, a multr is minő sikerem volt a Timosában, mikor a Chajemet alakítottam... Meg is mondom a dirinek! Ha nem ad nekem való bamba szerepet, ami fekszik az egyéniségemnek, otthagom a társulatot!...

Gyurka helyeselt. Rudi senki előtt sem tudta olyan jól kiönteni a szívét, mint előtte... Es most igaza is volt, ha kesergett. Mert ilyen balsikert még sohasem aratott, mint ma.

Gyurkát már a második felvonás alatt keresték, de bíztak benne, hogy mire kell, mégis előkerül... De már felgördült a függöny harmadszor is. Baracs Imre öles lépteivel már vagy hatszor mérte végig a padizót. Csak úgy repesett érte a lelke, hogy szives szóval betessékkeljék. Hogy megszólaljon a Jancsi gyerekhangja:

— Gyűjtek már beljebb, édesapám! De hiába koptatta a deszkát, hiába esengett a marasztalás után, csak senki nem hívta beljebb. Már a közönség is türelmetlenkedett. Gyurka volt a kedvencük.

Flammné, a jószívű fűszeresnek nagy tábla csokoládét, a patikusnak meg fából való lovashuszárt készített ez alkalomra Gyurka számára. Lencinek, a fűszeresegédnek a feladata lett volna, hogy eme kincseket a színpadra feladja. El is helyezkedett a kulisszák sarkánál, hóna alatt a titokzatos csomagokkal...

De Gyurka nem került elől és így Rudinak kellett beelőznie Jancsika szerepében. Baracs Imre tetteletlen dühében már éppen elhatározta, hogy otthagyja csapat-papot, az asszonyt égező nemzetiségével együtt, ha még tovább ábsorogtatják a pítvar előtt.

Végre megjelent a bogor gyárban az öles termetű Rudi és mesterkélgt gyerekhangon sipította: — Gyűjtek már beljebb, édesapám!...

E szavakat pisszegés követte. De ez volt még a kisebbik baj... Lencinek, a fűszeresegédnek lámpaláza volt fontos hivatalosa tudatában. És felnyújtja a színpadra a csokoládét és a falovat, amit Gyurkának szántak. De még nagyobb baj volt, hogy Rudi is lámpalázat kapott a szokatlan szerepkörtől és át is vette az adományokat, sőt zavarában negédesen hajlongott...

G E L L É R T M Á R I A :

Fiatal, jómegjelenésű...

— Fiatal ön? Jómegjelenésű?
— Istenem, miért kérli? Kisebb gondom is nagyobb hiúsági kérdéseknél. Kenyeref szeretnék keresni.
— Jaj, hisz éppen erről van szó...

Tessék átfutni a hirdetésekét. Ha a belvárosi divatszalon fiatal, karcsú és szép próbakísasszonyt keres, érthető. Ha a direktor új fiatal és jómegjelenésű új titkárnőjének szivesebben diktál, mint húszévi gyakorlat mellett brilliáns ügyességűve trenirozott, bár kevésbé elragadó előadójának, az ő gondja, elnézhető. Ha a nagy áruház fiatal és szép elrusítótnókat keres, sok szerencsét kívánunk ehhez neki. Az is természetes és teljesen érthető, ha fiatal és viruló dadák után kutatnak.

De csinosnak és lehetőleg fiatalnak kell lennie: a szobacikanak, a masamodlányoknak, a jegyszédőnőknek, a szakácsnőknek, talán még a lépcsőt sepergető segédházfelügyelőknék is.

Hogy miért: rejtélyes. Nyilván része van ennek a furcsa s nem is olyan értelmatlan ragálynak a terjesztésében a mozinak, a filmnek. Itt ugyanis mindenki olyan gyönyörű, tetőtől-talpig — eltekintve a ritikusnak vagy abnormisnak beállított koma szereplőtől —, hogy az emberek a valóságban is kezdik beleingálni magukat abba az illúzióba, hogy szépek és fiatalnak lenni az ember természetes állapota.

Hát erről lehetne beszélni. Indiszkrét statisztikusok mostanában számították ki, hogy az emberiség útan van az elöregedés felé. A születések hanyatlának, az életkor kitolódott — legalább is a civilizált országokban, s úgyszólván sohasem élt még egyidejűleg annyi magas kort elért ember, mint manapság. A fiatalság arányszáma nem hogy növekedne, inkább fogy. Ha utcán vagy társaságban jár az ember, bizony, nem

csupa ifjú ragogással találkozik. Hogy tovább ejómegjelenésűek az emberek, mint hajdanán, ez más lapra tartozik. Szóval, ami az ifjúságot illeti: a kinalat sehogyan sem áll arányban a kereslet mértékével.

Térjünk át a szépségre. Az ember ma fényleg jobban törődik külalakijával, mint régebben. Több a külső csinosság megszerzésének a lehetősége is, de az igazi szépség nem hiszűk, hogy sokkal túltengőbb volna, mint azelőtt. A csinosság és a valódi szépség közti viszony ugyanolyan, mint a gyémánt és a szikrázóvá csiszolt üveggyöngy között, egyiket a végtelenség lehel gyártani, a másikat bányászni lehet.

De kérdjük: mi szükség van minden vonalon sablonos bábúkra? Hogy, mondjuk, egy nagy világvárosi áruházban összeréveszűk az elarusított a viaszalakokkal? A bevásárlók óriási többsége amúgyis nő, akár arany Buddha-szobor hajlonghat előtte, akkor se látja meg, amikor a bevásárlás lázában gusz-tálja az elébe tártul halimokat. A fiatal

Nosza, erre kitört a vihar! Az állóhelyek suhancai ordítottak kezdtek.

— Dudl! meg anyatejet a kis csöppségnek!... Hadd fejlődjön! Nőjék nagyra, mert még tüvékony a lelkem!

A darabot öt év előtt műkedvelők játszották. Mindenki ismerte. A jegyzőné Pesten látta a Nemzetiben... Zűrzavar volt, kiabálás, le kellett eresztetni a függőnyt...

Rudi, miután minderről hűségeesen beszámolt, elke-seredve legyintett.

— No, mindegy... Ez a mi sorsunk... Tűrni, koplalni, szenvedni... Mert már megmondta azt valamelyik régi szerző, hogy mi vagyunk a «nemzet napzámosa»!...

Gyurka büszkén düllesztette ki a mellét... Igen... Ó is a «nemzet napzámosa»... De most súlyos mulasztást követett el nemzetével, közönségével szemben. Ezért bünhődni kell... Fog is bűnhődni!... Pesten átfelelnek fölötté a színházi törvényeszk... Itt majd apuka lesz a bíró... Édes Istenkém, mi vár rá?... Hisz apuka olyan szigorú!...

Közben az ég beborul. Villámkék cikáznak át az égből peremén, felhők civódásának tompa mozdorörgése hallatszik. Kővért esőcseppek szemelnek a szomorú, tepsed füre. Amint bekanyarodnak a főtérre, furcsa árnyékok közelednek. Apuka jön, meg a többiek... Az ő szemében még haragosabb villámszíkák tüzelnek, mint az ég... Gyurka szepeve áll meg.

— Adta haszontalan kölyke, rögtön letérdelsz itt a fa alatt és nem mozdulsz, míg értem nem küldök... Megértetted?...

— Igenis... — feleli kitérteties nyugalommal Gyurka és Csilla lepkeszárnyai jelennek meg félig lehunyt pillái előtt.

Anyuka könnyes remegéssel riadozik.

— Vihar van... Szakad a zápor... Csak nem enged... Ót... itt... —

— Amit mondtam, megmondtam... Itt az lesz, amit én akarok.

És már vonszolta is a síró nőt hazafelé.

A többiek titkon visszafordultak és viharvert, széllebélelt köpenyüket ráteregtették Gyurka didergő vállára.

A gyerek dacosan ölelte át az útszéli akácfa de-rekát.

— Mégsem igazi apuka! Ha igazi lenne, hazavinné és otthon térdeltetné le a szobában. Nem az utca-szellen, villámlásban, szakadó záporban... Nem tudni, meddig térdelhetné a szegény kis «nemzet napzámosa»... Már nem fázik. Fátik a jószívű kollégák köpenyei, meg az izgalom, az élmé-

nyek... A Csilla tűzfelhőkbe burkolt vékony alakja és himbalódzó lepketáncá... —

A zápor dobszava elszenderíti... —

Csak másnap ébred fel a bérzobában, ahol a jószívű doktor bácsi ijedt arccal hajlik fölébe. Titokzatos hőmőré hever az asztalon.

Anyuka szemelja most nincs kifevete és a szája is rúzs nélkül sápadoz... A haja csapzottan lóg a homlokába. Most nem démon és nem modern női típus... Most játssza a legnagyobb, legigazibb szerepet. Amit az élet osztott ki rá... A fájalmas, héttövises anyaszerepet... —

— Tüdőgyulladás... — mormolja a doktor. — Amíg a gyerek lázban nem lesz, nem utazhatnak tovább... Más elkényeztetett csemete ki nem bírná. De ez a szédített kis vándormadár... —

— No, te lurkó! Te kis «nemzet napzámosa!» Ne félj, meggyógyulsz, mire színidirektor lesz belőled!... —

Anyuka sápadt arca szint vált a reményességől.

Ebben a percben zenező hangzik, réztányérok verődnek össze ütemesen, katonaindulók tempójára... Apró kerekék robogó zaja szánlja fel az országút porát... Az ablak előtt vonul el a circuszcsoport, a vagonok, a mozgó háztartás, a tűz-helyek, ágyak... Utazik a farkaskutya, a csacsi, a pónik, a foxik, meg a háromlábú gunár... És az igazgatói fülkében, annak a muskátlis ablakból kihajol egy szöszeke csitirife... A két szempár belekacag a reggeli napitítésbe, fürdik a fényben a makrancos aranyhajfűrtök ott lebegnek a vérpiros muskátlik fölött... —

— Vonulnak a komédiások... — jegyzi meg csendesen a doktor. — Mindenki ithagy, lassacskán magunkra maradunk... Gyurka eltűnődik.

— Komédiások, — mondja a doktor bácsi... —

Igen... Azok komédiások... Ők meg művészek... De Csilla nem komédiás... Ő művész... S ha majd nagy lesz, híressé, boldoggá teszi Csillát... Csilla lesz a sztár... Ő meg az impresszárió... Szeretne kinézni az ablakon, megegyezzen meglátni Csillát... De erőtlény visszahanyatlak... —

A kerekék zaja eltempul. A kisleány még mindig ott mosolyog a muskátlik fölött. És nem tudja, nem is sejtí, hogy ez volt életében az első komoly hódítás... Hogy miatta most majdnem... —

Az a kis álmódózó színészyerek lázasan fekszik a bérzobában és kölcsonpárnákon nyoszórog. De Gyurka holdog és büszke... Úgy érzi, ez a szenvedés férfivé avatja... —

Érett férfivé, aki majdnem életét adta egy kacéran meglibbenő túllfodros szoknyácskéért, meg egy potyajegyért... —

és hozzá még feltűnően csinos ifjú hölgyek nem is mindig eléggé figyelmes kiszolgálók. Tudatában vannak óriási napi értéküknek s ennek arányában méltóztatnak banni veled. Allam már ajkat rúzsosó elarusítólány előtt s egy ifjú tündér egyszerű mindenőn egy idegen pogácsa-szagotát akart becsomagolni bevásárolt holmiaim közé s amikor erre gyöngéden figyelmeztetem, végigmért, mert véletlenül épp egy felügyelő előt szóltam el magam. Nem, kérem: amit egy elarusítónőtől megkívdn az ember, az: hogy érte a mesterségét — «művészetét» —, hogy figyelmes, szolgálatkés és jómódrú legyen. Ne tessék hát annyira nézni az ávszámokat s álcinsóság helyett megfelelőbb a finomság.

Ami a szobacikát illeti, tényleg nagyon bájosak a filmen, üde mosolyokkal, fehér köténykéjükben és bőbitájukkal. De a valóságban úgy lesz, hogy mentül frissebb a szobalány arccskája, annál fáradtabb a háziasszonya. A diszszobalányok csak milliimosok számára valók. Ott is csak filmen. A valóságban

milliárdosoknál is ugyancsak meg kell dolgozni a dollárért.

S a szakácsnék... Ha valaki két táj állomásrestet tart a hirdető elé s elárulja, hogy az egyiket egy helyes kis kísérletező sütötte, a másikat pedig az ötvenkörüli, bibircsósok, de csuda ügyes, főz-jéről híres Máli néni — vajjon melyiket fogja választani? —

Az ifjúság rugalmassága értékes dolog, de a gyakorlat is valami, a tapasztalat erőitöbbletet takaríthat meg.

A multkoriban Londonban egy elke-seredett nő bevete egy kirakat ablaküvegét s mikor megkérdezték, hogy miért cselekedte, kiderült, hogy elke-seredésében: mert mindenütt csak szép fiatal lányokat alkalmaznak... S ha az ember elgondolkozik, azt mondhatná: igen, épp-en a kevésbé fiatal és tetszetős nők vannak ráutalva az állásokra, mert hiszen a szépek és fiatalok férjhez is mehetnek.

Itt azért megint korunk gyakori paradoxonjával találkozunk. Tessék tovább olvasni a hirdetéseket. Ott, ahol leginkább a helyén volna, a

házasági rovatban, nem keresik annyira az ifjúságot és a szépséget. Sőt. Kis testi hiba, kor, miegymás, nem akadály. Nos, akkor rendben van, mondhatnánk, a kevésbé csinosak és ifjak, ne essenek kétségbe, válasszák csak a régi új, örök «foglalkozást», menjenek férjhez. Sajnos, itt csak egy hiba van, hogy ez az «állás», nem jövedelmező. Illetve olyan tekintélyes «biztosíték» kell hozzá, amivel a legtöbb állást kereső nem rendelkezik: jó pár ezer pengő... Hozomány.

Egyszóval, sok szegény, kicsit fáradt, kicsit hervadt vagy fiatal, de szürke kislány feje fölött bizony reménytelenül komor az ég. Holott, milyen vigasztaló volna, hogy ha már amúgyis me-lék-vágányán állnak a mai külsőségekre berendezett életnek, legalább a mindennapi kenyérüket meg tudnák keresni... Természetesen mi sem rajongunk az elhanyagolt külsőért, lomposágért — de oly sok letört arc megváltozik, kellemses derül, ha egy kicsit betelik a vágya, ha rámosolyog a gondatlanabb élet és a kenyér boldogító lehetősége.

Párisi divatlevél

Kedvesem, ne csodálkozz, hogy már ösről beszélünk Párisban. Nem arról az ösről, amely a Boisban, Versaillesban, vagy a Boulevard Saint-Michel felének hullombullással kezdődik, hanem arról, amely a Rue de la Paix-beli, finom régimódi előkelő «Maison de Couture»-ökben ilyenkor már készen várja a vevőket a világ minden részéből. A ruhák, kalapok, színek és szövetek őszi pompájáról, ami, valljuk be kedvesem, nekünk asszonyoknak annál fontosabb, minél «előrehaladottabb» a mi szezonunk, színeken és éveken, főként arcszíneken. «Rosszul csak addig öltözködhettünk, amíg nagyon fiatalok vagyunk.» — mondotta egy bölcs kis barátom itt Párisban és elment Patouhoz ruhát rendelni a negyvenedik születésnapján. Ha erre nincs is okvetlen szükség, mégis azt hiszem, hogy örülni fogsz annak, ha egyetmást elárulok abból, amit már most az őszi divattitkókból sikerült megtudni.

Tehát: az előlejek szerint az őszi divatszínék közül, úgy hallom, a *roszadabarna*, sőt egy nagyon finom és diszkrét *roszadabőrös* készül sok helyen előtérbe nyomulni. Feketé és sötétkékét kicsit túlsókat hordtunk már és ügylátszik, kevesebb lesz ezúttal ezekből az örök «párisi» színekből. Viszont a «nagy» kalaposnők *fehér antilopbőr*ből készült toquekat készítenek, ugyanabból az anyagból, mint a kesztyűk, és akárcsak azok, teljesen perforálva, hogy levegősek legyenek.

Szenzációs, ezeregyéjszakai színeken fogunk tündökölni esténként ügylátszik, mert a *keleti, perzsa és indiai befolyásoknak* bő teret nyitottak a párisi divatdiktátorok. *Aladin-arany*, *Alt Baba-zöld*, *sultánbőrös*, *háremzöld*, *Bagdadkék* és *hindubibor*, ezek az új esélyiruha színek, nagyon gyakran a meglepő sikerrel lanszirozott *hindu szabással*, egészen vékony és átlátszó musszlinből, fejre csavart sállal. Egyáltalán nagy a *fémnyagokért* való lelkesedés, London után, nyilván az ezüst-jubiléum következtében Páris is elárasztotta az «*Ezüst-hullám*». Ezüst tüllből és ezüst alsóruhák fölött halványzürke organdiból készült tündérmesék állnak készen a szegény halandó nők számára Lanvinnél, mindezt nagy ezüst virágokkal és ezüst diadémokkal díszített estélyi frizurához fogják hordani. Még a nagyon *szeles öveken* is, (gyakran szintén estélyi ruhához) ezüst, pikkelyszerű kis *fémlepcsők* ragyognak.

Ami engem illet, jobban szeretem a finom *szürke* árnyalatokat, amelyek ügylátszik, a télen is divatban maradnak, csak éppen kékesebb árnyalatokban, úgynevezett *ezüst- és grafitzürkében*.

A *kék*, mindnyájunk kedvelt, ábrándos kékje, kezd elmúlni a divatképből. Ne sajnáld, kedvesem, a vörösé hájszínűkhöz nagyszerűen fog állni: az új *oroszlód* is, egy kicsit sárgás, nagyon szép őszi szín. És mit szólsz az új «*French-Purple*»-hoz, borvörös, mélytónusú új szín, amelyet természetesen elsősorban angol misszek kedvéért kreált újabban egy nagy szabó!

Legyek jó barátod, mint mindig és áruklam el még azt is, hogy milyen lesz a *divatos vonal* összesel? Inkább csak sejtik, mint tudják, hogy az olyan bájos «*sei/öszülött*» marad meg, tényleg szűk, azontúl hirtelen bővülő fodorra. Délélttöre és délutánra pedig a derékban húzott bő és rövidebb *orosz szoknyának* jósolnak nagy jövőt. Egészen szűk derék és bő alsórész nagyon komplikált és bő ujjak.

Örülni fogsz talán annak is, hogy állítólag a *tüll* nagyon divatos lesz megint. Mégpedig szűkdereku, elől kis briliánsbokkal zárt tüllruhák, bő térd-fodorra és egy *háromszögű tüllkendővel*, amelyet, fejre csavarunk *turbányszerűen*, teljesen haj nélküli, fantasztikus keleti frizurának.

Azt kérdezed, hogy akkor miért növesztettünk nagynehezre újra fűrtöket?... Azokat, kedvesem, ügylátszik, déléltt fogjuk csak hordani, angolok kis fűckalapjaink alá.

Egyelőre ennyit tájékoztatásul. Később, a nagy bemutatko után, mindenről részletesen fogsz hallani. Addig jó mulatást kíván továbbra is, a strandon hű barátóddal: Odette.

RÁDIÓÁLLOMÁS

IRTA: FARKAS ISTVÁN

Odakünn szélvihár dühöngött s vehemens erővel csapodta a havat az ablakokhoz. Rettenetes éjszaka volt, téli éjszaka, mikor még az erdei állat is elhúzódik a vackába, mikor a nyílt töltesen megállnak a vonatok, emberek fognak meg a hóban, távíróhuzalok szakadnak el a nagy megerhesés alatt. Ilyen vihar csak tengerek mellett keletkezhet, ahol a dühöngő víz-tömegek fölött szabad szárnyon rohanhatnak és mint fékevesztett fűriák járják át titokzatos táncokat a hajósok nagy ijedelmeire.

A társalgóban azonban meleg volt és a keleti szőnyegek tompa zínompájában finom cigaretták fűsje karikázott a mennyezet felé. A harminczertonnás óceáni gőzös oldalát hiába ostromolták a hatalmas hullámok, a gigászi építményt meg sem ingathatták és idebent senki sem érezhette, hogy alatta kétezerméteres semmi támogatja és hős törtek, hogy néhány acéllappal lejjebb feneketlen mélységek következnek. A vihar tombolása ide csak mint tompa, nyomott bűgás hatolt be.

A társalgóban valósággal nyüzsgöttek a szépasszonyok, gavallérok, milliomosok, halványképu amerikai fiatalemberek, akiknek az arcáról lerítt a túlzott szeszelvezt nyoma és a könnyelmű élet. Vigan volt itt mindenki, de talán sehol sem érezték magukat oly kellemesen az utasok, mint mi, az egyik puha sarokban, ahol rajtam kívül két német úr és azok feleségei ültek. Mindenki azzal foglalkozott, hogy a külsőségeknek megfelelően életének legveszélyesebb és legérdekesebb kalandját mondja el. A két német úr éveken át Afrika sötét öserdeiben vadászott. Jómagam is meglábtam már néhány igazot veszedelmet. Egyik német hölgy, egy orvos felesége, fiatalkori szerelméről mondott el érdekes történetet, a másik hölgy azonban mindeddig mélyen hallgatott s mikor rákerült a sor, kelletlenül így nyilatkozott:

— En nem szívesen gondolok vissza életem egyetlen kalandjára — jelentette ki és arca elborult —, miután ez a kaland veszélyesebb volt, mint az eddig elmondottak együttvéve. S a legcsodálatosabb, hogy az én kalandom egészen újszerű. Ugyanis szoros összefüggésben áll a rádiókészülékemmel!

— Talán vilamosáram ütötte meg, asszonyom?

— Oh dehogyan! Egészen más történet velem!

Addig noszogattuk az asszonyokt, míg végre megpuhult és belekezdett különös élmények elbeszélésébe.

— Férfiem, aki nagyon elfoglalt mérnök, apró, aranyos kis vilálat építtetett nekem a várostól eléggé távolesó erdő szélén, az országút mentén. A közelben egyáltalán nem volt ház, csak mélyen, benn az erdőben, húzódoit meg egy vadór kunyhója. Nos, ebbe a villába szokott engem a férjem elküldeni, mikor munkaközben minden idegszálára szükség volt és mikor nem maradt ideje arra, hogy velem foglalkozzék. Ilyenkor nem tűrt meg maga mellett, bármennyire is szeretett engem. Gyakran napokig voltam tehát egyedül a kis elhagyatott házban a komornámmal és szakácsnőmmel, míg aztán férjem jelentkezett és visszaadva szabadságomat, megszabadított az unalomtól és félelemtől, ami abban a kis paradicsomban állandóan körülvolt.

Eszmébejutott, hogy jó lenne a villába a rádiót is bevezetni. Nyomban megkaptam a hatalmas telepes készüléket, egyelőre azonban a villanlyal volt baj, mert a huzalokat tarló állványokat a szokott lassú-

sággal építették a vállalatok. Petroleumlámpán halvány, teljesen szokatlan, rőt fényben mindig féltem valamitől, valakitől magányos, csendes éjszakáimon. A rádió azonban mégis csak életet hozott magányomba, mely puha és kényelmes volt, sokkal kényelmesebb, mint városi otthonom. Nos, hogy a rádióval akadtam meg, bejelentem, hogy kalandom itt kezdődik voltaképpen.

Egy alkalommal, mikor férjem már két napja nem jelentkezett, valami egészen szokatlan nyomosságot vettem rajtam érő. Azóta hátrahozottan tudom, hogy az emberi ösztön sokkal előbb jár, mint a bekövetkező és megakadályozhatatlan cselekedet. Már kora délután éreztem az említett nyomosságot és ezt meg is telefonáltam férjemnek. — Azért szereltem be a telefont, szereltem — felelte ő —, hogy a legcsekélyebb kellemetlenség esetén azonnal értesíthess! Itt áll mindig menetkészen a gépkocsim. Ha baj van, tíz perc alatt ott vagyok nálad!

Egész délután erősen havazott. Igazi csendes, szélmentes, remek téli délután volt. A kandallóban égő fahasóbok lángjai meghiit színt kölcsönöztek a környezetnek. A rádióban zene szólt, azután hírek következtek, sportesemények, vizuálások és egyéb engemet nem érdeklő dolgok. Majd egy ótárai teadélután műsorát hallgattam végig. Meggyújtottam a lámpámat és nyíva hagytam a rádiót, hadd szóljon, hadd hozza a fővárosi zenét; magam pedig megvacsoráztam és szokásom szerint korán pihenőre akartam térni, hogy egy kedvenc olvasmányomat az ágyban is folytassam — éppen vetkőzni akartam — a cselédék már aludtak —, hallottam, mikor a kamorna a szokott elővigyázzattal zárta le az ajtókat — amikor — Nos, asszonyom...?

— amikor az útról motorkerékpár zúgását hallottam. Ejnye — gondoltam kilenc óraker motorkerékpáron száguldozgat a magas hóban? — Egyszerre elhallgattott a zúgás. Elment a ház előtt; meg voltam arról győződve és szerencsés útat kívántam az éjszakai vándoroknak. Ezekután eltelhetett vagy negyedóra. Semmi sem mozgott körülöttem, csak a tüzsisztergett a kandallóban és csak a petróleumlámpa zűmögése hallatszott. De az a rossz előérzet, amit már említettem, most sem hagyott nyugodni. És éppen ezért elhatároztam, nem fekszem le még, várak félorát, de hogy miért, ezt akkor még nem bírtam magyarázni.

Az asszonyka megint elhallgattott és rózsaszínű nyelvét megmártogatta az előtte csillogó cocktailban. Mi pedig türelmetlenül vártuk, mi következik, mi jöhet még egy jól elzárt, cselédekkel körülvett asszonyka esti életében az alváson kívül?!

— A rádióban ekkor éppen szünet volt, — magyarázta tovább a kis mérnök, — és a csend, ami körülött, valóságos rámehezdedt és fájt! Emlékezem, Sue egy szélid, minden izgalomtól mentes regényét forgattam, de nem érttettem belőle semmit, hiszen másutt járt most minden gondolatom, valahol künn a szánföldleken, ahol most bizonyára ijedező nyulacsok szaladgálnak élelem után. És ebben a pillanatban — óh, tisztán hallottam. — valaki lassan, nagyon lassan — kinyitotta a folyosó aiját! —

A szívem a torkomba ugrott és ott kalapált vad erővel. Rögön tudtam, hogy nem a cselédek azok, akik ilyenkor a folyosón máskálnak. Tehát valaki, egy idegen hatolt be a házamba! Irgalmatlan Isten, segíts! Szemeim a telefonra rúváltak meg a csengőre, mely ott lógott a kezemügyében, de nem volt erőm, hogy utána nyúljak, a félelem valósággal megdermesztett! És ugyanek-

kor lassan felnyílt a hálószoobám aijta is a nyíláson át bedugta az arcát egy ismeretlen fiatalember! Egy férfi, akit sohasem láttam még s akinek sápadt arca úgy világlott az ajtókeret fekete foltján, akár a sötét lepeire tett fehér vászondarab! Szemeiből a tűz csak úgy dradt felém. Amit első pillanatra megállapítottam: galéria kifüggesztés volt, rövid bekecskenés voltain h férfiélret s egyik kezét a kabátja gombjain közé dugta! Oh, bizonyára abban a kézben szorongatja fegyverét, — képzeltem első meglepetésemben, — s most végem, — meghihetetlenül végem, — ha életemet nem is veszi el az ismeretlen, de — és a hideg a fejem tetejétől a lábam ujjáig száguldozott végig a testemen.

— Jo estét, asszonyom, — így köszöntött rám az ismeretlen, — bocsásna meg, hogy ily alkalmatlan időben hatoltam be az otthonába, de higgye el, égető szükség kényszerített erre a nem éppen úri eljárásra! — Az ismeretlen hangja szenvedő és lgy volt. — Ne tartson semmitől, asszonyom, — folytatta azután, — nem azért jöttem, hogy akár önben, akár a holmijában kárt tegyek. Csupán a segítségére vagyok rávalva, mivel az úton baleset ért és azt hiszem, használhatatlan vagyok kezem. Elvérezk, ha nem segít, asszonyom. Valaki ugyanis belelőtt a balkaromba.

Ezek a szavak meghozták a bátorságomat. A megrettent ember hirtelenl változó hangulatával ugrottam fel, hogy a fiatalember felé tartsak, mert az még mindig az ajtóban állt. — Azonnal cseنگetek a cselédeknek, — mondtam, — aztán bekötőzöm a sérülését és beviszem gépkocsimra a legközelebbi orvoshoz. Jöjjön csak beljebb és mondja meg a nevét, ha kérnem szabad. — Ne tessék cseنگetni, asszonyom, — jelentette ki az idegen a leghatározottabb hangon, ami úgy csattogott, mint valami fenyegetés, — ne csengessen, kérem, mivel senkinek sem szabad tudnia, hogy itt jártam. Majd később megmagyarázom, miért kívánom ezeket. És a gépkocsira sem reflektálom, mert az udvaron áll a mótorkerékpárom.

E szavak hallatára ismét hatalmába kerített a félelem és nyugtalanság. Nem bírtam magamnak megmagyarázni, mi lehet az oka, hogy az idegen csak titokban dhajtja segítségemet igénybevenni. Azonban a fiatalember arca annyira bizalomgerjesztő volt, hogy azonnal levettem róla a kabátját, étert és kötöző-pólyát vettem elő s a sebtét alaposan megvizsgáltam. Hát, bizony alaposan elbántak szegénnyel. Bal felsőkarján, tehát éppen olyan helyen, ahol ő maga sehogyssem férhetett volna hozzá, éktelenkedett a seb. Kerek lyuk, mely erősen vérzett s a vér teljesen elzátta a kabátujját és ingét. Az idegen fehérneműje az előkelő úriember benyomását keltette. Általában úgy láttam, nincs mit félnem s bizonyosra vettem, hogy ez a szerencsétlen valakivel talán párbajt vívott s rosszul járt. Félto gonddal kötöztem be tehát a sebtét, miközben az idegen néha komolyan felajadult s végül elbogyadtan rogyott le egy karosszék öblébe. Aztán rövidesen el is vesztette eszméletét.

Ott ültem vele szemben tehetetlenül s nem akadt egyetlen mentőgondolatom! Csak végtelenül sajnáltam szegényt. Most cseنگehettem volna, de nem tettem, hiszen valóban legjobban, ha titokban tartom az egész kalandot, rossz nyelvek még megrágalmazhatnának, ha — és ebben a pillanatban — most kezdődött a rádió szerepe a kalandban! A rádióé, mely derékban vágta ketté nyugalmamat s hamarosan megmagyarázta, hogy kit kötöztem be, kit tartok a hálószoobamban, mivel ülök itt szemben egy anya szeretével és sajnálkozásával!

A rádió ugyanis recsegve megszólalt. Megint hírek következtek. Már a készülék felé tartottam, hogy elzárjam, mert attól tartottam, hogy betegemre zavaró hatással lehet a nyekergés. De feléltom magálltam. — «A rendőrség értesítéseit közzöljük, — mondta a speaker. — A rendőrség közli, hogy Herbert Werner, aki huszonhét esztendő, magas, barna, nyulánk fiatalember, foglalkozására nézve volt bankár, ma este hét óra tájban, erős küzdelem hevében, két revolverlővéssel meggyilkolta tulajdon édesatyját. Az okot

egyelőre nem tudni, miután a fiatalember a tett elkövetése után megszökött. Herbert Werner menekülés közben vagy a harc hevében minden valószínűség szerint megsérült, legalább is ezt állítja az inas és a talált vérnyomok az inas igazát bizonyítják. A gyilkos rövid barna, bundás bekecses és sárga félcipőket viselt, nadrágja a megszokotti mérőszámra, sapkája pedig elvesztette. Tehát hajadonfővel menekül. Aki a rendőrséget nyomára vezeti, ezer márk jutalomban részesül.

Mondanom sem kell: az elalált fiatalember teljesen ráillett a leírás. En tehát, az ismert mérnök fiatal felesége, gyilkosnak a sebtét kötöttem be, s apagyilkost rejtettem a szobámban!

Mozdulatlanul ültünk mindnyójan a bájos elbeszélő mellett. Az asszonyka oly meggyőző erővel beszélt, hogy a félelem szinte áttragadt a társaság tagjaira is. Mi, férfiak nem voltunk tisztában azaz, vajon miként menekülhetett valaki ilyen kínos helyzetből, mint amilyenben a mérnök felesége volt ezen a retentenes éjszakán. Túrelmetlenül sürgettük tehát a valóban érdekfeszítő kaland folytatását, mire a fiatalasszony a legbájosabb mosolyával ajkán, így folytatta:

— Az emberek akkor, mikor a veszély legközelebb van hozzájuk, rendszerint erőre kapnak a félelem első kábulatából s rendszeren igen tisztán és józanul gondolkoznak. Mikor a rádió elhallgatott, azonnal tudatára ébredtem annak, hogy engem most már csak a telefon menthet meg! A rádiókészülékét a lehető leghangosabbra állítottam. Aztán tekintetemmel állandóan a látszólag alvó ismeretlenl figyelve, lassan-lassan a telefon felé surrantam, — az idegen válla ekkor megrándult — óh, Istenem, csak most fel ne ébredjen, — egy pillanatra figyelmen kívül hagytam őt és csengettem, — óh, ezek az átkozott vidéki készülékek, — csengetéssel kell hívni a központot — a csengő hangja ezer hang zajával hasogatta a félelmet — aztán lassan a 66-345-öt kérétem, — Istenem, nem jelentkezik — de mégis — halló — mi az — te vagy, szívem? — Férjem hangja lágy volt és kellemes, soha életemben oly örömmel megjelenését nem fogom várni többé — én vagyok, mit kívánsz, kis szívem —, oh,

miért mondja ezt a szösz, éppen most, hiszen kitalálhatná, mily retentő bajban vagyok.

— Asszonyom, ha szabad kérnem, tegye le azonnal a telefont! — szólalt meg most mögöttem egy érces férfihang. Megfordultam, mint a bűgöcsiga, mely gyorsan forog a tengelye körül — az ismeretlenül alig fél lépésnyire állt mögöttem, pisztollyal a kezében —, feketére edzett revolverrel — ugyanazzal talán, mellyel apja életét kioltotta. — Tegye le azonnal, ha mondom —, kérem, azonnal — feleltem —, tehát megvetted a kályhát? Van szelőlője és rendes rácsa? — ennyit mondtam a készülékbe s befejeztem egy — no akkor hozd ki minél előbb, mert ez a kandalló túlságosan sokba jön —, mondattal. Aztán behunytam a szemem és vártam a golyót.

— Miért akart voltaképpen telefonálni, asszonyom? — kérdezte az idegen és pillantásával szinte a szőnyeghez szegezt. — Bizonyára a férjével beszélt! — Igen, a férjemmel beszéltem — hebegtem —, mégpedig egy új kályhára vonatkozóan. — Mindegy — gondoltam —, hazudnom kell, mert ha az idegen észnél volt, mikor a telefonhoz surrantam, úgyis megérthet mindent. Így is úgy is elvesztem. Azonban úgy vettem észre, hogy látogatóm már a beszélgetés közben tért magához, mert nem tűz. — Legyen nyugodt! — folytattam reszketve —, a férjemet hívott és csupán azt kérdezte meg, hogy az új kályha megfelel-e majd? Elfogadna egy kis frissítőt?

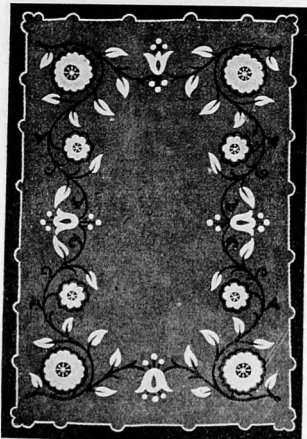
Azt hiszem, a legokosabb, amit tehetek, az, ha nyomban elhagyom ezt a házat — mondotta ő —, különben — azt hiszem, nem árt egy kis erősítő. Egy kis whyskit kérnék, asszonyom. De óvakodjék attól, hogy felébreszti a cselédek, mert ebben az esetben, saját érdekében, kénytelen volnék durva, esetleg brutális lenni!

Most már cseppet sem féltam. Hiszen az a néhány értelmetlen szó, amit a telefonba mondtam, okvetlenül figyelmessé teszi majd a férjemet! Legnagyobb csodálkozásomra az idegen nem tért vissza többé a beszélgetésre. A telefonban sem jelentkezett senki. Istenem, talán a férjemet nem is vette komolyan az üze-

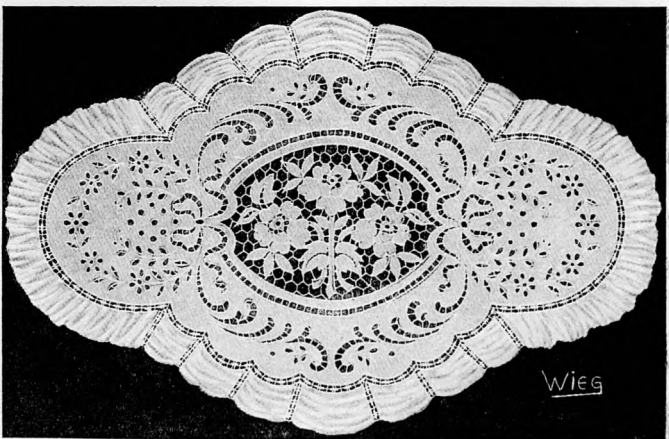
netet vagy szórakozottságában, néhány banális szóval elintézt engem? Vendégemnek ízlést a pálinka és nem is nagyon sietett. Tökéletes biztonságban érezte magát. Határozottan cínos fiatalember volt és én szívőből sajnáltam, hogy gyilkosságba keveredett. Talán mégsem ő az? Kifogástalan beszédmódora éles ellenlétben állt azokkal a szörnyűségekkel, amiket a rádió elmondott. Hovatovább már küldözgettem őt és a tisztességes híremre hívatkoztam. De ő nem ment, ellenben fájdalmai dacára mind forrabb pillantásokkal mérgettet engem. Vesztemet érezve, most már határozottabban léptem fel, de ő is ugyanezt tette és eddig őrü módora átcsapott a molesztálók undorítóan követelőző hangnemébe. Ebben a pillanatban azonban valami csodálatos dolog történt. Nem is tudom, hogyan lehetett, de fel pattant a hálószoba ajtaja és két rendőr harsány kiáltása verte fel a két csendjét. — Vigyázzon, Herbert — kiáltotta egyik —, meg ne mozduljon mert az ablakon át lövik agyon! A másik pillanatban valaki oldalt ellökött, oly gorombán, hogy a kanapé mögé gurultam, alaposan megütöttem magam, de meglepültem ott és hallgattam. Nyomban ezután elődőlt egy lövés, aztán egy másik — és csend lett. . .

Támolyogva emelkedtem fel és egyenesen férjem karjaiba roskadtam. A gyilkos ott hevert a szoba közepén, átlát fejfel. Arca fehér volt és vékony vértapok csurrant végig a homlokán. A két rendőr előltem állt és éppen most tette el mindkettőt a fegyverét. A két lövést az ismeretlen adta le, mégpedig magára, mlután látta, hogy innen nem menekülhet többé. — Az ezer márkát ön kapja, asszonyom — jelentette egyik rendőr —, holnap reggel akár fel is veheti a főkapitányságon.

Férjemet elvezetett a szomorú helyről és másnap beköltöztem hozzá a városba, hogy soha többé egy pillanatra sem maradhassak egyedül. Másnap jelentkeztem is az ezer márkáért és az összeget nyomban átutaltattam egyik jótékonyági intézménynek. De a kitüntetést, amit két héttel több a blúzomra tűztek, mindenütt és mindig magammal hordom, — mondta a bátor asszonyka és megmutatta a kicsi, csillogó aranyérmét.

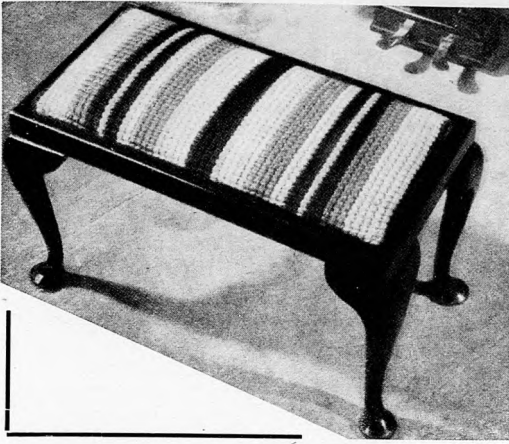

1. Vászonzertitő

2. Riselió-diszpárna

(Wieg Testvérek tervei.)

A három Shvoy anyja

Beszélgetés a legboldogabb édesanyával

Egyszer volt, hol nem volt... Így lehetne kezdeni ezt az írást, hiszen olyan ez a történet, mint a legszebb tündérmese, mint a legszebb álom, amit csak édesanyák álmodhatnak nagyon szép cészkákön, amikor úgy tele van a szívük szeretettel a gyermekeik iránt, hogy szinte kicsordul...

— Látja, kegyelmes uram, — mondtam a parlament folsóján Shvoy Kálmán alláböragnak, — ez lenne igazán szép téma. Beszélgetni az édesanyjával, aki megérte azt a boldogságot, hogy mind a három fia a legdiszesebb pozícióba került, mind a három kegyelmes úr lett, az egyik Székesfehérvár püspöke, Prohászka Ottokár utódja, a másik a magyar honvédség főparancsnoka s a harmadik, ön, kegyelmes uram, szintén a tábornoki kar egyik kimagasló tagja s most képviselő.

Shvoy Kálmán szemébe kiült a szeretet, amikor az édesanyját említettem. Spontan kapta fel a fejét:

— Akar beszélni velem?

— Boldogan!

— Hát várjon, majd telefonozok neki!

És valami huncutkás, gyerekes mosoly futott át az arcán, mint amikor a gyerek arra készül, hogy most megráfálja az — anyukáját.

Három kegyelmes úr nagyságos édesanyja

És másnap délután ott ültem a legboldogabb magyar anyja lakásában, szemben egy bájos, aranyos, fehérvári úriasszonnal. Mondtam azt, hogy matróna? Jól hangzik, de nem fedné az igazságot. Irjám azt, hogy <nagyasszony>? Ez sem igaz! A három kegyelmes Shvoy édesanyja nem matróna és nem nagyasszony, hiányzik belőle a matróna hideg fensége és a nagyasszony kicsit hazug romantikája. A három kegyelmes úr édesanyja bizony csak egyszerű <nagyságos asszony>, minden poz, minden felvett előlekösködés nélkül. Pesti nagyságos asszony, egy kedves, közvetlen, egyszerű és minden szentimentalizmus nélkül <öreg nagysága>, aki nem használ nagyszavakat, nem akar pápább lenni a pápánál, amiért püspök a fia és a háztartását sem vezényszavakkal irányítja, amiért másik két fia tábornok.

A legérdekesebb és talán a legtisztelretméltóbb is, hogy egy pillanatil sem csinál nagy dolgot belőle, hogy minden fiából kegyelmes úr lett, pedig meszererű történet ez, hiszen a ház, amelyből a <három Shvoy> kikerült, predesztinálhattott egy tisztességes közléstiszviselő pályára, jelenthetett esetleg, mint egy pálya végcélját, egy szerényebb kanonoki stallumot, de az, hogy mind a három fia az ére került, mind a három a legdiszesebb és legelőkelőbb pozícióba fogja betölteni, bizony meszererű ez, mint egy tündéralom.

Mert itt aztán nem a protekció volt az, ami előretolt. A három kegyelmes úr édesapja vasúti tisztviselő volt, egyszerű tisztviselő, összekötötések nélkül, vagyon nélkül, aki még csak arra sem fordíthatott sok gondot, hogy a fiai tanulmányait ellenőrizze, hiszen ahogyan itt most nekem az özvegye mondja:

— Tudja, szegény uram, nagyon sokat utazott... Ez volt a beosztása.

Kérdezem, hogy miképpen is történt, hogyan indultak a fiai.

Mindennek a Mayer az oka!

— Mint a többi gyerek, — mondja. — Szegény uram nem is akarta őket gimnáziumba adni, azt mondta, menjenek polgáriába, menjenek polgári pályára. Voltaképpen mindennek a Mayer az oka!

— A Mayer, nagyságos asszony? Ki az a Mayer?

— Iskolagazgató volt az elemiben. Azt mondta, hogy muszáj a gyerekeket gimnáziumba adni, megállják a helyüket. Hát beadtuk őket a gimnáziumba. Akkoriban odafon Laktunk a Várban, az Üri-utcaiban s a gyerekek egész nap a Bástyán voltak.

— Szép gyerekek voltak?

— Minden gyerek szép, ha egészséges, — mondja röviden.

— Nincs talán egy képe, nagyságos asszony, ahol a három gyerek szoknyácskában együtt ül, mint ahogyan az ilyen családi képek szokásosak?

— En ilyesmit sohasem csináltattam, — mondja. — Nem adtam az ilyesmire.

— Ahogyan látom, nagyságos asszony nagyon józan, szigorú anya volt!

Özvegy Shvoy Kálmánné széttárja a kezét:

— Hát egy tisztviselőnek nem igen telik különös anyagi áldozatokra! Szigorúnak kellett lenni, mert én az instruktor fogalmát nem ismertem! Tessék tanulni instruktor nélkül. Így aztán nekem kellett vigyázni a gyerekekre!

— És sok baj volt a fiúkkal?

Felcsillan a szeme.

— Nem! Igazán nem! Nagyon jó gyerekek voltak!

Egy pillanatil hallgat, aztán kicsit ellágyultan mondja:

— Nekem voltaképpen nem is jutott ki sok a gyerekkorukból. A Pista meg a Kálmán negyedik után katonaiskolába mentek, a Lajos hatodik után Esztergomba ment kispapnak. Csak a vakáció pár hetében voltak fiaim.

Három fotográfia

Felmutat a falra. Két fénykép. Két tizennyolc év körüli kadét az egyikben, karesú, vidám mosolyú fiúk. A másikon egy sovány fiatal pap.

Nézi őket.

— Ez itt a Pista, — mutatja a magasabb kadétra.

Ma a magyar honvédség főparancsnoka.

— Ez itt a Kálmán.

A volt szegedi dandárparancsnok, ma képviselő.

— Ez meg a Lajos, — simogatja meg szemével a sovány, fiatal papot.

Prohászka Ottokár utódja a fehérvári püspöki székben...

A két kép között egy harmadik. Teljes püspöki ornátusban. Alatta karakterisztikus irad:

„Testvéris hálás szeretettel és püspöki áldássalmal

Lajos

székesfehérvári püspök.»

— Mondja, nagyságos asszonyom! Az édesapjuk megérte még azt az örömet, hogy a fiait ilyen díszes pozícióban látta? — Hogyne, — mondja egyszerűen. — Lajos már két éve volt püspök, a Pista szombathelyi, a Kálmán meg szegedi dandárparancsnok volt, amikor meghalt. Akkor a vasútnál volt felügyelő.

Bejön a cseléd, valamit kér. Özvegy Shvoy Kálmánné fiatalos fürgeséggel siet át a szobán.

— Hány éves, nagyságos asszonyom?

— Jültsban leszek nyolcvankettő! Ötvenháromban születtem

— Ezt senki sem fogja elhinni!

— Pedig így van — nevet és miközben egy húszéves fürgeséggel mozog a szobában, arról beszél, hogy már <minden nehezére esik> s rövidesen a hamut is mamunak mondja.

A Shvoy névről kérdezem. A család eredetéről. Ugyanis úgy beszélnek, hogy a család nemrégén el Magyarországon, akkor jött ide az első Shvoy, amikor az első vonatok indultak és nem volt még képzett magyar vasútagárda.

„Agglegényadó miatt még nem nősülünk!”

— Hát ez nem igaz! — mondja igen röviden. — A család svéd eredetű, a fiannak, a Pistának meg is van a családja. Úgy tudom, hogy valamelyik háború folyamán telepedtek le itt. De nagyon régen. Pontosan nem tudom, mert engem nem igen érdekel az ilyesmi.

Kérdezem, sokat van-e együtt a fiaival.

— Ha Pesten vannak, mindig meglátogatnak. A Pista most itt is lakik. Huszonöt éve lakunk ebben a lakásban, azt mondta, most is jó lesz neki. Azért, mert főparancsnok lett, még nem muszáj nagyobb lakásba költözni.

— S a szegedi fia, nagyságos asszony?

— Most, hogy képviselő, őt is sokszor látom, — mosolyogni kezd. — Tudja, ha a három együtt van, akárcsak régen amikor gyerekek voltak. Szakaszott úgy viselkednek. !yenkor úgy ér-

zem, hogy nem is igaz, nem történt semmi, még gyerek mind a három, iskolás diák és most itthon vannak vakációra. Ünökök iránt érdeklődöm.

— En a Pistával lakom, — mondja, — az pedig agglégény!
— Akkor az agglégényadó fenyegeti, — tréfálok.
— Annyi baj legyen! — mondja frissen. — Agglégényadó miatt még nem nősülünk! Majd megfizeti!
Azután a nyárra terelődik a szó, nyaralásra.
— En most nyaraltam, — mondja. — Lent voltam öt hétig Székesfehérvárott, a püspök fiannál. Gyönyörű kertje van, de azért nem tetszett nekem.

— Micsoda?
A püspök anyja szigorúan megrázza a fejét.
— Ezt nem lehet csinálni! Tülsöket dolgozik, agyonstrápalja magát! Meg is mondtam neki.
A hangja szigorú, de a szeméből csillog a fiáért való aggódás. Erdekes asszony. Imádja fiait, de minden szóra vigyáz, hogy

szentimentális ne legyen. Boldog, hogy ilyen gyönyörű karriert csináltak, de egy pillanatra sem csinál nagy dolgot belőle.

Az az érzésem, hogy néha nagyon megszdja a honvédfőparancsnok fiát és attól sem riad vissza, hogy a véleményét megmondja a püspök fiának.

Mint egykor Vaszary Kolozs hercegprimás egyszerű kis édesanyja, aki a primási udvarban nem találta rendben lévőnek a háztartás vezetését és szigorúan ráripakodott hercegprimás fiára:

— Így nem lehet élni! Dejszen nem hiába! Már gyerekkorodban megmondtam, hogy semmi sem lesz belőled.

Így van a három kegyelmes Shivy édesanyja is. Imádja a fiait, reszket értük, de — nem imponálnak neki. Sem a szegedi tábornok, sem a honvédfőparancsnok, sem a püspök.

Ó az édesanya és ők — a gyerekek! Ebben a sorrendben pedig az anya a parancsnok.

Vándor Kálmán

A NŐISMERŐ

— Ha egy nő egyéniségét igazán meg akarod ismerni, új ruháját öntsd le egy pohár vörösborral, — mondta Péternek a nagybátyja, aki mindenféle női dologban elsőrangú szaktekinéltynek számított. Péter éppen nősülni szándékozott és három fiatal, szép és megfelelő leány között forgott, mint a szélkakas a szélben. Tudjuk, hogy az ilyen határozatlan jellemű férfiak nem túlságosan szimpatikusak, de Péter egyébként olyan kedves és csinos fiú volt, hogy ezt a kis hibáját megbocsáthatjuk. Annál is inkább, mert a három nő egyike sem tudott a másik két vetélytársnőről, amely feltétlenül bizonyítja Péter tapintatosságát és jó adag elővigyázatosságát.

Péter a kísérletezést Lilinél kezdte el, az édes, szőke, kékszemu, gyermekmosolyú és mondain Lilinél. Autóján (áramvonalas, 100 PS, ezüstszőrke) kivitte egy édes vendéglőbe, ahol Lili, crepe-nicole-completjében általános feltűnést és elismerést keltett. Az édes Lili álmodó szemekkel figyelte Péter szavait, amikor a fiatalember a vörösboros pohár tartalmát ráöntötte a fehér, virágos ruhára.

— Fehér mint a hó, piros mint a vér, — gondolta Péter és látta, amint a leány arcán könnyek gördülnek végig, feltartózatlanul, egyik a másik után. Hasztalan volt minden igyekezete, hogy megvigasztalja. Lili sírt és sóhajtozott. A pincérek vésztiljósó pillantásokkal mérték végig Pétert, a vendégek ellenségesen sutogtak és Péter azt hitte, hogy tönkretett egy egész életet.

Hirtelen előkerült a püderszelence, az ajakrúzs kikorrigálta a kissé elmosott száját és egy puha, álmodó hang fuvalt:

— Az én szabónőmnél van egy csodaszép, galambszőke kosztüm... Nem néznék meg?... Talán jól áll nekem ez a szín... A szín valóban tökéletesen illik, de amikor Péter elhagyta a szabónő szalonját, már tudta, hogy Lili soha nem lesz az ő felesége...

Máriával ebédelt Péter, az okos Máriával, az assyrológia magántanárnőjével, aki szellemes, tapasztalt és biztos fellépésű volt. Kissé sznob, de határozottan eredeti ötletekkel rendelkezett.

A leány fűzőld tailleur-jében egyforma érdeklődéssel beszélt a politikáról és a legújabb táncokról. Péter már majdnem elfeledkezett a „próbáról”. De jobbik

éne mégis emlékezetébe idézte tapasztalt nagybátyját és a vörös bordói bor végigfolyt a fűzőld velouron.

A fiatal leány elsápadt, azon buzgózkodott, hogy asztalkendőjével letakarja a foltot, aztán belátva minden fardarozása hiábavalóságát, így szólt:

— Nem tesz semmit, kedves Péter! Csak az fáj, hogy érdekes vitánkat ilyen jelentéktelenség felbeszakította...

Amikor aztán Máriát hazakísérte, Péter szentül hitte, hogy megtalálta az igazi, a feleségének való nőt. Amikor azonban másnap meglátogatta, hogy ünnepélyes formában felajánlja a szívét és megkérje a leány kezét, nagyon elémült.

Mária ugyanabban a vörösborfoltos fűzőld kosztümben fogadta őt és Péter azonnal elveszítette minden érdeklődését

az assyrológia és az assyrológiával összefüggő dolgok iránt...

A harmadik leányra került a sor: Katóra, a kissé bolondos, mindig jókedvű iparművészre. Péter egy cukrászdába szerette volna magával vinni, a leány azonban meghívta őt a műtermébe.

— Péter, varrtam magamnak egy új pizsamát. Fantasztikusan szép! Fehér és

arany, gyönyörű! Meg kell, hogy nézd!... De kérlek, hozz magaddal valamit italt, mert az én pénzem csak egy kis harapni-válóra elég!...

Péter jött, látta Katót és Kató győzött! A pizsama valóban gyönyörű volt, Kató csillogóban jókedvű és Péter megátokozta nagybátyját és a magával hozott egri bikavért. Egy valóságos műremeket kell tönkretennie, a „próba” kedvéért.

És mégis tönkretette a műremeket! Kató elvörösödött, aztán elsápadt, végül pedig Péter egy kicsi, de nem puha tenyér érintését érezte az orcáján.

Pofont kapott. Péter dühöngve elrohant.

Elhatározta, hogy agglégény marad. Teljes huszonnegy órán keresztül hősiessen állotta ezt az elhatározását és minden nősülessé tervét szőgre akasztotta. Ekkor azonban, szerencsétlenségére, esőngett a telefon:

— Halló, itt Kató... Péter, én műveletlen és neveletlen voltam, de úgy szeretném megmutatni neked új pizsamát, amit most készíttettem. Aranyvörös és csodaszép! Jöjj el hozzám! Már csak azért is, mert kötelességem tőled bocsánatot kérni...

Péter fölment. Péter meglátta a pompás kedvű Katót a cseresznyepiros pizsamában, amely előtte kissé, de csak nagyon kissé ismerősnek látszott. Péter boldog volt, Péter el volt ragadtatva, Péter férfi volt és semmit nem vett észre

— Nagyon sok pénzbe került? — kérdezte bűntudatosan.

— Rengetegbe, drágám! Egy egész vagyonba! A foltos pizsamát én magam, sajátkezüleg, pirosra festettem és te azt nem vett észre. Sőt azt hiszed, hogy új... Drágám, olyan büszke és olyan boldog vagyok!...

Péter és Kató házasságot kötött. A lakásuk tele van kézfestésű párnákkal, lámpákkal és játékhabákkal.

Péter boldog és az is marad. Mert soha nem fogja megtudni, hogy Kató, az okos kis Kató, az eljegyzés előtti napon elégette fehér-arany pizsamáját és helyette egy aranyvöröset készített.

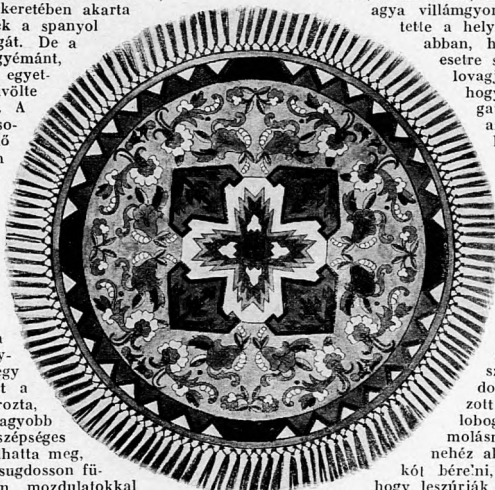
A vörösbor-foltok ellen ugyanis semmiféle szer nincsen.

De hol van az megírva, hogy egy férjnek mindent tudnia kell?...
G. B.

BORZALMAS SZERELMI TALÁLKOZÓ

Erős Ágost, Szászország nagy uralkodója fiatal korában századának egyik lezsebber férfa volt, akiről azt mondták, hogy benne Apolló szépsége és Herkules ereje egyesül. A fiatal trónörökös tele volt duzzadó életérvel, aki boldogan élvezte azt a sok gyönyörűséget, melyek számára fejedelmi származása és mértetlenul vagyona biztosított. Noha akkoriban — ezerhatszáz-huszonegy körül — még csak kocsin lehetett utazni, bejárta egész Közép-Európát és minden nagy városban fényes ünnepeket rendeztek tiszteletére, melyeken agyonkényeztettek a rokon-szenves, vídám fiatalember. Így került Madridba is, ahol Károly király pazar estélyi keretében akarta megmutatni fejedelmi vendégeinek a spanyol udvar híres fényét és gazdságát. De a

fiatal Ágostot a sok száraz gyémánt, igazgyöngy, selyempompázhatól egyetlen, mindent felülmúló szépség bűvölte el és ez Manzera márkinő volt. A trónörökös elragadtatva nézte a csodálatos teremest, aki a királyi udvarhölgye volt. Természetesen nyomban akadtak a jelen volt előkelőségek között, akik felvilágosították Ágostot, hogy fellobbant szerelme ezúttal teljesen reménytelen. A márkinő erénye közismert, de egyébként is férje egyike a legféltékenyebb katonatiszteknek, aki egy percre sem hagyja magára asszonyát. És még ha a férj éberségét sikerülne is kijátszani, ott örökdió a szépséges Juanita felett sárkányként az anyósa, aki szintén egy palotában lakik velük... Ágost a kapott felvilágosítás után elhatározta, hogy nagyon óvatos lesz. A legnagyobb tisztelettel kérte fel táncra a szépséges márkinőt, de tánc közben nem állhatta meg, hogy elragadtatót szavakat ne sugdosson fülebe. Közben olyan önkéntelen mozdulatokkal kísérte szavait, hogy a férj, aki egy pillanatra sem vette le a róluk szemét, gyanút fogott és megtiltotta feleségének, hogy még egyszer táncolni merészeljen a trónörökösrel. Az asszony, aki nem mert ellenkezni férjével, a következő táncnál fejfájására hivatkozva, kikoszarolta a trónörökösöt. Ágost azonban tudta, hogy honnan fúj a szél és nem azok közé tartozott, akik könnyen feladják a harcot. Kolduló barátának öltözött és mint kéregető állított be Manzera márki házába, ahol sikerült megismerkednie a márkinő Laura nevű komornájával. És mint a világtörténelemben annyiszor, ismét lejártszódt az ősrégi komédia. A csengő aranyak és drága ajándékok megtették hátukat, a komorna testestül-lektestül a trónörökös szolgálatába lépett és attól kezdve éjjel-nappal arról sutogott asszonya fülebe, hogy a herceg milyen halálosan szereti... Szegény kis márkinő, az élete ilyen ovis sivar volt, brutális, gorboma férje agyongyöfözte, boldogan hallgatta ezeket a csilingelő, édes üzeneteket, a titokban átnyújtott szerelmes verseket, áradó hangú szerelmes leveleket. És eljött a nap, amikor nem tudott tovább ellenállni és elhatározta, hogy találkoznia fog a herceggel. A véletlen csakhamar segítségére jött a szerelmeseknek Manzera márki megbetegedett és mert félt, hogy baja ragályos, külön szobába költözött. Laura még aznap értesítette a herceget, hogy végre valóra válhat forró vágyakozása és találkozhat az imádtott asszonnyal. Erős Ágoston öröme leirhatatlan volt. Alig várta, hogy esteledjen, amikor Madrid utcáin már kihalt az élet és csak itt-ott pislogott halványan egy-egy olajlámpa, széles, fekete köpenybe burkolódzott és német testőrtisztejt kíséretében elindult Manzera palotája felé. Minden simán ment. A kis kertajtónál Laura már várta a herceget és mindketlen lábujjhegyen lopózkodtak be a házba és onnantól fel nesztelenül az egyik lépcsőn, amely egyenesen a szép márkinő szobájába vezetett. Megható volt a két szerelmes találkozás, akik tudatában voltak a halálos kockázatnak, melyet vakmerőségükkel magukra váltáltak. Bizony, ezekben az időkben a szerelmi kalandok nyomában mindig ott settenkedett a halál árnyéka, a régi századok szerelmi krónikája tele van borzalmas gyilkosságokkal. Aki titkos találkára járt és tettenérték, vagy még a helyszínen koncolták fel, vagy az akkori körlehetetlenül szigorú bírák juttatták hóhérekre. Háromszor találkoztak a szerelmesek, de a sors úgy akarta, hogy ez a poétikus idill, amely olyan volt, mint egy valóra vált szerelmes románc, borzasztó végkardokdokban csendüljön ki. A beteg Manzera márkit ugyanis súlyos álmat-

lanság kizozta és nehéz légzési rohamai voltak. Egy ilyen roham alkalmával felkelt és kinyitotta kertre néző ablakát. Tele tüdővel szívtva a friss levegőt, amikor legnagyobb megdöbbenésére két árnyat látott végsurranni a kerten. Megdöbbenve és mozdulatlanul nézte a különös látogatókat, akik a palotából igyekeztek kifelé. Manzera mozdulatlanul állt az ablakban és várta, hogy mi fog történni. Közben a hold is kibujt a felhők mögül és a márki néhány perc múlva meglepetten látta, hogy az egyik alak visszatér és hogy az illő nem más, mint Laura, a feleségének komornája. A márki agya villámgyorsan működött. Azonnal megértette a helyzetet, pillanatilag sem kételkedett abban, hogy a kiszöktetett alak semmi esetre sem lehetett az öreg Laurának a lovagja, hanem sokkal valószínűbb, hogy a feleségénél volt titkos látogatóban. A következő percben már azt is tudta, hogy ki volt a rejtélyes lovag. Visszaemlékezett az udvari bálon lejátszódtott jelenetre, arra a heves udvarlásra, mellyel a szász királyi herceg feleséget ostromolta és egy pillanatilag sem volt többé kétsége afelől, hogy az éjszakai látogató nem lehetett más, mint Erős Ágoston. Gyilkos düh fogta el a márkit. Elhatározta, hogy szörnyű bosszút fog állni. Tervébe egyelőre csupán egyik mindenre elszánt, megbízható szolgáját avatta be. Egyébként azt színelte, hogy állapota rosszabbodott és még szigorúbban elzárkózott családja elől. Közben azonban lobogó gyűlölettel készülődött a leszámolásra. Madrid átvilágában nem volt nehéz akkoriban jó pénzért három gazfickót bérelni, akik szívesen vállalkoztak arra, hogy leszúrják a herceget. Két nappal utóbb a

három orgyilkos — Manzera szolgáinak vezénytelével — lesben állt a kapu mellett. Nem kellett sokáig várakozniok. Az úton csakhamar feltűnt a gyanulatlan közelgő herceg alakja. Abban a pillanatban, amikor Erős Ágoston a kapu kilincésére tette kezét, a négy bandita rávetette magát. A hihetetlenül erős herceg, aki vaspalkókat tört össze és két ujjával tudott meghajlítani egy ezüst pénzdarabot, nem vesztette el lélekjelenlétét. Vad mozdulatlan lerázta magáról támadóit és a következő pillanathon pistolyát előlírta, fölbölte a hozzá legközelebb állót. A lóvs zajára és a herceg kiáltozására előrohant a herceg hűséges testőrtisztejtje is és most már ketten támadtak a banditákra, akik közül kettőt leszúrtak, a még életben maradt negyedik pedig látva, hogy három társa elesett, hanyathatolok: elmenekült. De futásnak eredt a herceg és testőrtisztejtje is, mert a nagy zajra siető léptekkel közeledett az utcákon cirkáló őrség és a királyi herceg nem tartotta tanácsosnak, hogy személye ilyen súlyos botránnyba keveredjen. Manzera márki e borzalmakat az erkélyről nézte végig. Tisztaiban volt azzal, hogy a játékok elvesztette. Látta, amint az őrség vezetője kihallgatta az egyik haldoklót és tisztán hallotta, amint az orgyilkos öt nevezte meg, mint felbujtót. Ez a valóság Manzera halálos ítéletét jelentette, mert hiszen kétségtelenül, hogy mint egy külföldi állam fejedelmének gyilkos merénylőjét, vérpadra fogják hurcolni. De mielőtt végrezte teljesülése, a bűnösökkel akart még leszámolni. Kezében törrel és méregpohárral felesége szobájába rontott, ahol zokogva, halálfelelemben remegve várták elkerülhetetlen végüket a boldogtalan márkinő és Laura. Az emberi mivoltából teljesen kivetkőzött Manzera fenevadként vette magát a sikoltozó komornára és pillanatok alatt valósalág szeptdarabolta. E szörnyű gyilkosság után a félig eszméletlen márkinőhöz fordult és felszóllította, hogy válasszon: vagy őrítse ki a méregkegyelt, vagy őt is leszúrja. A szerencsétlen asszony a mérég után nyúlt és férje szemelattára halt meg, kimondhatatlan szenvedések között. Manzera márki mégis elkerülte a vérpádot. A szörnyű felindulás kirobantató lappangó, vesztélyes betegségét, magas lázzal ágyának dől és negyvennyolc óra múlva meghalt. Így került hat ember életébe a szász királyi madridi idill és még szerencse, hogy ő maga élve tudott menekülni. Azt a néhány könnybe sűrűsült, melyet az orgyilkosok ejtettek rajta, hamarosan kiheverte, de Spanyolországgal torkig volt. Egy napig sem maradt tovább Madridban, melyhez életének legszörnyűbb emléke tapadt.

Hogyan lett a mosogatólányból mozi-sztár?

A szeme barna és — mert ijedten, félelmetes-intenzíven néz a világra — egy kicsit kiugró. Az alakja fiús, a haja hol bronzvörös, hol éféfekete, hol aranyosöke, mint mai nőhöz illik.

Különösen olyan mai nőhöz, amilyen Joan Crawford, sokmillió mozilátogató kedvence, Amerika legérdekesebb asszonya, a legimpozánsabb hollywoodi kastély, a legmagasabb sztár-gézi tulajdonosa... de minek folytassuk? Minek soroljuk fel mindazokat a címeket, melyeket a népszerűség ajándékoz manapság gyermekeinek? Mindnyájan ismerjük Joant, ezt a remek színésznőt, ezt a remek nőt, aki oly tökéletes eleganciával viseli a cobolyt, a hermelint, mintha bőlesője legalább is hercegi palotában ringott volna.

Pedig nem ott ringott. Nem bizony! Születésekor a kis Joan feje fölét még csak egy kunyhó teteje sem borult, egyszerű sátorlapot lobogtatott felette a szél. Rozoga Ford-kocsijukon Joan szülei épp útban voltak Sant Antonio városka felé (néhány batyuban, ütött-kopott kofferben a kocsis hátsó ülve köve minden holmijuk), amikor a kislány, kinek előt felléptét e földi színpadon még csak jövő hónapra várták, egyszerre másként határozott. Váratlanul toppant be. Annyi időt se hagyva szüleinek, hogy behajtsanak a legközelebbi városba.

A váratlan Joan váratlanul csúnya gyermekké fejlődött s ez baj volt, nagy baj. A hórihorgas, sápadt, csupa-szem kislány úgy festett a pirosposztag amerikai gyerekek közt, mint becsépelt kakuktfók a kis galambok közt.

Még csak ez kellett! Csak ez, hogy a vidéki nyárspolgár-gyerekek végleg kiközösítsék Joant, akinek apja nem volt se derék farmer, se becsületes asztalos, lakatos, cipész, boltos, mint a többiek, hanem — ő, ki hallott már ilyet? — színigazgató, a húszzor esődbement sant-antoniói színház berőljeje.

Joan iskolatársainak tetszett ez a foglalkozás annál is inkább, mert a kakasülőre ingyen jegyet is lehetett néha kapni Mister Cassintól (így hívták Joan apját, s ő maga Billy Cassin néven szerepel a sant-antoniói anyakönyvben), de a szülők, a kispapros szülők hallani sem akartak a «komédiás kölyökről».

Így lett szegény kis Joانبól a legmagányosabb, legelhagyatottabb gyerek. Szülei se törődtek vele. El voltak foglalva. A papa a színházában szereplő vándorszínészek ráncbeszédével, a mama, a papa s a hozzátartozó hölgyekéknél üldözésével.

Joan kedve szerint csavaroghatott, álmódzhatott. Főleg arról, milyen remek dolog lehet rendes szülők gyerekének lenni.

De ez nem adott meg szegénykének. Helyette mást kapott ajándékba. Tehetséget, melynek épp fanyarsága ellenállhatatlan.

Miután Joan életének első tíz esztendejét szülei civakodással töltötték, elhatározták, hogy elválnak.

«Úgy-e, én a papához kerülök?» kérdezte Joan, aki szíve mélyén szerette örökké vidám, bolondos papáját. Teljesen idegenül érezte viszont bosszús, zsörtölődő, lompos, elhízott anyját. «Hogyne, még csak az kellene,» — rikácsolt az anyja, — «zár-dába mégy, kölyök, majd ott megtanítanak kesztyűbe dudálni.» Joan könnyöregve nézett fel az apjára, de az gyáván csak eny-nyit mondott:

«Jobb lesz neked ott, kislányom!» Joan könnyes szemmel haj-totta le a fejét. «Egyiknek se kellek» — gondolta.

*

Új-Mexikóban és Texasban vannak Amerika legszebb kolostorai. Magas sziklákon épültek ezek a főhéher templomok, kertek, árka-dos kis klastromok kétszáz, háromszáz évvel ezelőtt, mikor a franciák kiküldték az első jezsuita pátereket — az apachek, a gauchok, a többi indiánok megtérítésére.

Ilyen hűvös, virágos, fehér kolostorba került Joan is. Az apácák kedvesek voltak hozzá és minthogy Joan csupa tudásvágy volt, csupa ambíció, mind jól ment az első két évben. A harmadik évben az anyja kijelentette, hogy nem tudja a tandíjat fizetni. Joan különben is elég nagy már úhhoz, hogy megkeresse a ke-nyyerét. Küldjék haza. Az anyja már talált számára helyet egy gyárban.

«Nem megyek, nem megyek!» — zokogta Joan. A szelíd nővérek megajánlták. «Maradj itt!» — mondták, de minthogy teljesen ingyen még sem tarthatták, Joan legalább az eleségét «dolgozta le» a konyhában. Mosogatót, súrolt. Ezt se bánta volna, ha az iskolatársnők — igazi gyerek-kegyetlenséggel — ki nem csúfól-ják, még jobban ki nem közösítik az úgy sem túlságosan nép-szerű Joant. Három év telt el így. Három keserves év.

Joan tizenhétéves volt, amikor a nővérek állást találtak számára Kansas Cityben.

Egyetlen kopott táskával, zsebében néhány dollárral rémülten szállt ki a vonatból Joan, Amerika e legsűnyőbb, legridegebb városában. A hűvös, csendes, virágos kolostor, a kristályos le-vegő után kétségbejöttén hatott rá a tülekedés, a piszok, a for-róság, a lárma.

Egy ideig úgy látszott, ez a város ad neki egyebet. mint mosogató teknőt, konyhagózt, gyufaskatulya-szobácskát a panzióban, ahol szolgált. De egyszer egy vasárnapon, amikor társ-nőjével a panzió kis szobalányával kirakatot bántáltak az utcán, Joan nagyot sikolt: «Apám!» — kiáltotta — «apuskám» s egy n-agas férfi nyakába ugrott. A «szerető apa» hat éve nem látta lányát, hat éve nem hallott róla.

Most annál jobban örült neki. Elvitte moziba, elvitte mulatni. Megígérte, hogy érte jön holnap. Magához veszi. Dehogy hagyja így dolgozni egyetlen gyermekét. Joan ragyogó arccal ment haza. Felmondta állását. De az apja nem jött érte sem má- nap, se harmadnap. Még csak életjelt se adott magáról többé.

Joan bánata az egész panziót meghatotta. Egy hölgy vigasztal-ásul ruhákat ajándékoz neki...

Mulik az idő... keservesen. Egy szép napon Joan az újságot olvasva arról értesül, hogy a revüszínház jómegjelenésű, fiatal statisztákat keres. Joan — az ajándéka kapott csinos ruhában — jelentkezik... Szerződtek...

...Newyorkba került, ahol tombol a hossz. A dollárnál az em-bekerült ekkortájt csak a botrány érdekli jobban... Joan — ki egy nagy revűben az első sorban táncol — gondoskodik né-hány botrányról, aminek következtében Hollywood is felfigyel rá... Póbfafelvétel... első szerep. Majd második, harmadik... megannyi siker. Még egy utolsó akadály. A beszélőfilm be-köszöntésekor. De Joan ezt az akadályt is könnyen átugorja... a hangja époly tökéletes a filmen, mint alakja, arca.

*

Rövid házassága után, nem rég vált el a fiatal Fairbankstól Joan Crawford, most egyedül él. Azt mondja, csak akkor lesz hol-god, ha adoptálhat egy gyereket.

Olyan kis boldogtalan keres, amilyen ő maga volt valamikor...

Szendy Károlyné festőnőnek indult és egyszerű, boldog asszony lett belőle

Beszélgetés
Budapest
polgármesterének
feleségével
a házasságról,
mely „mindennél
fontosabb”

Gyönyörű bronzvörshajú asszony, akivel szemben az újságró önkéntelenül elfogadott. A szépség mindig alázatossá és szedermissé teszi a megfigyelőt. És ha eszembe jut, hogy ennek az asszonynak egy mérnök- és egy jogászia van, ha hallom a polgármester feleségétől: tavaly mult huszonöt éve, hogy férjhez ment – meg kell hatódní és egy kevéssé megrendülni. A zsurnaliszta örök cinizmusa helyét ád az ösztönös megérzésnek, hogy íme, a magasrendű lelki élet, a kifinomodott asszonyiség képes a tündöklő, képrázatos fiatalág és szépség megőrzésére.

A polgármester nemrégiben építetett villát a Pasarféti-út környékén egy frissen megkevert, napsütötte utcában, amelynek neve maga is romantika és líra: úgy hívják, hogy Harangvirág-utca. A modern stílusban megrajzolt, kőbarna, melegséget és üdeséget sugárzó ház mögött kert van, amelyben egyéves gyümölcsospalánták soroznak fel. Fialt, karsú, erős fák, amelyek hajladoznak a szélben, hogy azután megint sudáran emelkedjenek fel.

A terraszon ülünk. A bronzvörshajú asszony pongyolát hord. Különös, franciás szinkeverék jellemzi ezt a pongyolát, amelyből a sárga, bordó árnyalatokra emlékszem leginkább. Szendy Károlyné élésben egy hófehér, nem éppen barátságos kutyát. Nem vagyok szakértő, de úgy magyar pulinak vélem. Kérdéseket teszek fel, amelyek annyira irritálnak, hogy az ember szégyenli leírni őket.

Például:
Miben látja ő, Szendy Károlyné a házastársi boldogság titkát? A boldogságot, amely olyan fölőlesleges dolognak látszik mostanában és amellett olyan ritka.

Szendy Károlyné csodálkozva néz rám: — Ezt csak nem kell magyarázni? Két embernek szeretnie kell egymást és türellemmel viselnetnie. Igaz, hogy csak akkor van értelme a kölcsönös türelmeségnek, ha az első dolog, a szeretet megvan. Különben nem ér az egész házasság semmit. Mindenekelőtt és mindig, mindenkör és maradéktalanul szeretnie kell egymást. A mai fiatalág ezt nem nagyon tudja. Házasságot kötnek és hónapok múlva elválnak. Nem is értik meg, hogy a szeretet mélyebb és elvonatkozottabb valami, semhogy rövid hónapok alatt megismerülhetne. Ha tehát felborult a házasság, nem volt igazi szeretet. En azért vagyok boldog, mert szeretem az urat. Ez minden asszonyi boldogság alapja. A házasságban, a családi élet tökéletességében, mely érzelmi vonatkozásaiban liúzik én a boldogság lényegét. Nem hiszem másfajta asszonyi rendeltetésben, mint abban, amely a család keretén belül érvényesül.

— És a tehetséges, igazán koncepciózus, nagyvonalú, alkotó nők? Ők is áldoztak fel álmaikat, hivatásbeli talentumukat a házasság, a család kedvéért? — Azt hiszem, hogy az igazán tehetséges, kivételes, elhivatott nő nagyon ritka jelenség. Zseni a férfiak között is

kevés van. A zseniális nő természetesen élje a maga külön életét, képességeinek kibontakozását, az elemi eréjű folyamatot amúgy sem lehet megakadályozni. De a kis tehetség, a szerény talenlum, a közepes értelem elhelyezkedése a hivatásban, a mindennapi életben szerintem nem olyan fontos, mint a házasság. Más dolog persze, ha muszáj pénzt keresni, ha muszáj foglalkozást találni és a házassági esélyek minimálisak. Akkor dolgozzon az asszony kedvvel és odaadással, bár meggyőződésem szerint soha nem lehet olyan boldog, mintha férje és gyermekei volnának. Később, idősebb korban megbánja a nő, hogy független akart maradni. Nincs olyan hivatás, foglalkozás, a munkának bármilyen szerete, amely pótolni tudná az egyetlen, igazi elhivatást, az asszonyi rendeltetést.

— Méltóságos asszonyom, úgy tudjuk, festőművésznőnek indult: szóval semmi önmegtágadás nem volt abban, hogy otthagya ezt a pályát a házasság kedvéért?

— Tényleg festőművésznőnek készültem. De mikor az uram megkérte a kezemet, egy percig sem haboztam. Számomra a művészeti nagyszerű, gyönyörű dolog volt. De Szendy Károly, huszontéves székesfővárosi kistisztviselő feleségének lenni: még nagyszerűbb és gyönyörűbb dolog. Terkessy Valériáné és Deák-Ebner Lajosné tanultam festeni és bizonyára értemem egy kicsit hozzá, ha Deák-Ebner az akadémián való továbbtanulást tanácsolta. De ennek ellenére abbahagytam mindent, mikor férjhezmentem. Van egy csomó képm aból az időből, megmaradt a festészet iránti különös előszeretetem és egyszer talán megint előveszem a vásznat. De ehhez különösen nyugalmas és pihenéssel teli idők kellenek. Most inkább a negatív festészetet űzöm. Magyarországon vagy a külföldre jutok, odakint napokon, heteken át bújom a múzeumokat, a képtárakat. A klasszikus, régi festőket szeretem. Van bennem egy kicsi konzervatív meggyőződés: nem szeretem az egészen moderneket. Nagyszerű emberek vannak közöttük, de többen közülük nem mondanak semmit a számomra. Én a művészetben a régi értelmezést keresem, amely az igazi gyönyörűség, a rákényszerítő természetes szépség megtalálásában látja a művészet feladatát.

— Méltóságos asszonyom, a sokat szereplő közéleti férfi felesége: hogyan értelmezi a politikus asszonyának szerepét?

— Mindenekelőtt olyanformán, hogy otthon nyugalmat és tiszta, zavartalan atmoszférát biztosítson a férj számára. Az az érzésem, hogy a politikus feleségének legfőbb feladata férjével elhitetni, hogy nincsenek problémák, égető gondok, gyötör, megoldást váró kérdések: mert odahaza mindez egyszerűen megszűnt. Nem tartom helyesnek, ha az asszony beleavatkozik a közéleti férfi hivatásába. Az asszony ne adjon tanácsot, ne befolyásolja férjét. Két okból

nem jó ez: a férfi akkor erős és töretlen, ha nem szorul asszonyi támogatásra. És másodsor: a nő befolyásolás, tanácsadás igen sokszor ösztönöl, érzéstől, indulattól fűtött. Ezeknek a tulajdonságoknak nem szabad a felelős állásban levő férfi politikájában, intézkedéseiben érvényesülni. Az uram itt-ott beszámol az állásával kapcsolatos ügyekről. En soha nem kérdezem, a beszámolóit kommentárral nem kísérem. Igyszem, hogy politika minél kevesebbet szerepeljen otthonunkban.

— Mondhatna-e méltóságos asszonyom, valamit gyermekeiről is?

— Két fiam van. Egyik mérnök, másik joghallgatás. Nagyszerű, tehetséges gyerekek, akiket az uram, én is az életre neveltünk. Az volt az elvem, hogy a fiúkat nem szabad elkényeztetni. Legyenek önálló, erős emberek, akik megállják a helyüket minden helyzetben. Helyesnek tartottam azt is, hogya akár az uram, akár én büntetjük meg őket valamiről — ami, ugye-, minden gyermeknél előfordul —, mi, szülők, egymás között szolidárisak legyünk. Vagyis, ha az uram megfedte egyik fiamot, soha nem vettem védelmembe a gyermeket és ha én büntettem valamelyiküket egy apróságért, a férjem egész apai tekintélyével mellém állott. Így korán megvilágosodott a gyermekekben, hogy biztosan nincs igazuk, ha úgy az édesapa, mint az édesanya olyan egyöntetűen hibáztatják néha őket.

— Barátság szülő és gyermekek között...? — Nagyon hamar baráti kapcsolatba kerülünk gyermekeinkkel. Ezt mindennél fontosabbnak tartom. Szülői tekintélyt csak kezdetben, a dolgok megalapozásánál lényeges. Azután meleg, belső barátság veszi át a szerepet, a szülők és a gyermekek között kifejlődő pajtási, emberi viszony. A szülő, akieha a jóbarát bizalmával fordulhat a gyermek: a legjobb, legtekintélyesebb nevelést adja. A pályaválasztásban sem befolyásoltuk gyermekeinket, ami főleg a nagyobbiknál is lett volna szükséges, oly korán megmutatkozott nála minden technikai kérdés iránti élénk érdeklődés.

— Végül, méltóságos asszonyom: ha a házastársi boldogságnak van «titka», akkor nyilván a család boldogulásának is. Miben látja ezt?

— A jókedvben, az optimizmusban, az egészséges realitásban. Nem vagyok szentimentális lélek, az uram sem. Értelmelem élő, a magunk és mások boldogulását kereső emberek vagyunk. Anyám mindig azt szerette volna, ha nagy művésznő lesz a lányából. Apám minden ilyen kívánságra azzal válaszolt: — Örülj, hogy nincs zseniális lányod. Én is örülök, hogy Szendy Károlynéval vagyok és nem világhírű festőnő. A remekművek alkotásának boldogsága az én számomra kevesebb volna, mint az élettem egyszerű, asszonyi boldogsága. Igenis, van célja az életben való küzdelemnek. Érdemes harcolni férjért, gyerekekért, a ritka percekért, mikor a hivatásában feloldódó férfi egészen asszonyiáé és gyermekeié. Berend Pál

A Szent Szűz-kolostora, Locarnóban

Hölgyek a fellegek közt

A repülés gondolata emberemlékezet óta izgatja a földieket. Már az ókori görögök is vágyakozva néztek a madarak után a kék égbet. Mitológiaiuk egyik hőst, Ikaruszt, szárnyakkal látják el. A szárnyakat a monda szerint Ikarusz maga készítette. De jaj! — a tollakat viasszal ragasztotta össze. Amint a nap közelébe ért, olvadni kezdett a viasz. Szézhulltak a tollak s Ikarusz, — szegény, szegény — holtan zuhant a földre.

Vágyalom és félelem fonódik össze a jelképek mondanában. A vágy, az álom azóta valóra vált. A félelem elmúlt. Maholnap épp oly vidáman repülünk Amerikába, mint Párizsba, Bécsbe. S a női pilóta ugyanolyan megszokott látvány lesz, mint a hölgysofőr. Nem javított-e magassági rekordot épp most a nagyszerű Maryse Hills? Nem olvassuk-e csodálkozva, hogy Franciaországban, ahol pedig — minden országok közül legnehezebben hódítják meg a sportok a nőket — 800 nőnek van privát repülőgépe.

„FELEMELŐ” ÉRZÉS

Mi viszi vajjon a nőket a levegőbe? Mi ad nekik bátorságot ahhoz, hogy magányosan szárnyaljanak a fellegek közt? Hiúság?... Aligha! Bármekkora ugyanis a nők hiúsága, a halálfélelem, az emberi ösztönök leghatalmasabbika mégis csak erősebb nála. Mi az hát, ami a nőknek szárnyakat ad?

Vessünk egy pillantást a női pilóták rövid, de annál lelkesítőbb törtéretjére. Háttha ez a hőstettekben gazdag kis történelem megadja a választ?

Az első nő, aki repülőgépre ült, a francia Madame Lepelletier volt. Fényképén édes, légkörönaló az arca. Fülében nagy gyöngyfülbevaló, dús frizuráján jockey-sapka, ehhez fess fehér ingblúz... 1908 nyarán ilyen öltözködésben emelkedett öt méter „nyaktörő magasságra” a „vakmerő” sportlady.

Nem mint pilóta. Isten ments! A gépet a híres francia repülő, Delagrangé vezette. Kétszáz teljes métert repültek az elszánt sportolók, (ma Amy Johnson egymaga 11.000 kilométert tett meg Londontól Tokióig). Mikor leszálltak, mikor Delagrangé ur galánsan segítette ki a gépből hölgyutasát, a bűmálatlót elnémult világ... alig jutott azonban szóhoz, megindult a repülő „kettős” körül a pletyka.

FESTETT FELLEGEK KÖZÜL VALÓDIÁKBA

Az első női utast hamarosan nyomom követte az első női pilóta, Raymond de Laroche, az ismert párisi színész. Pilótabizonyítványa a 36-os számot viselte. Ez annyit jelent, hogy 1910-ig csak harmincöt olyan férfi akadt út földrészben, aki repülni mert. Ez volt-e az oka, nem lehet tudni, de bizonyos, hogy mikor a szegény Raymond lezuhant gépével, s alaposan össze-vissza törte magát, ezt mondták: „Ugy kell neki! Nő ne repüljön!”

„Dehogy nem!” felelte ő betegágyán, ahonnan egymásután küldte a nyilatkozatokat. „A fellegekben a nőké a jövő. En is felrepülök újra”. Be is tartotta szavát. A következő években nem volt nálaál szorgalmasabb repülő. Minden meetingen résztvett. Nálunk is járt. Pesten. Miután egy borzalmas autószerencsétlenségéből csodálatosan módon megmenekült, gépével — közvetlenül leszállás előtt — lezuhant.

A pilóták harcmézején halt meg, ahogy kívánta és amiről álmodtak szőtt...

A FECSKÉK KLUBJA

A La Manche-csatornát elsőnek egy amerikai nő, Miss Quimby repülte át. Ez a tündérszép szőke nő nemcsak páratlan bátorsággal rendelkezett, okos, kitűnő üzletember is volt. Olyan kitűnő, hogyha pénzről volt szó, a legfrenetikusabb siker, a leglelkesebb ünneplés se vette le a lábáról. Amikor Angliából jövet, a franciáországi Hardselotban leszállt, amikor százezer főnyi tömeg éljenzte, zsebkendő tartsott az arca elé. A zsebkendőit csak abban a percben, csak arra a percre vette le, mikor a rárohanó fényképezők közt megpillantotta annak a lapnak az emberét, akinek „kizárólagos joggal” már jóelőre eladta „szerecsens megérkezését” s az ezzel járó valamennyi szencziáció.

Ez a józanság, ez az üzleti szellem annál bűmálatraméltóbb, mert Miss Quimby egy tündérszép volt, hogy székesége látán elállt a lélegzete minden férfinek s állagylt a legrigyebb nő is. Sajnos, ő is áldozata lett szárnyainak. 1912-ben lezuhant és London mellett szörnyet halt.

Ugyanebben az esztendőben még hat pilótánót lelte halálát. Tragikus sorsuk, úgy látszik, megrémítette a többi nőt... Egy időre esend lett. Mind kevesebb női fecske cikázott a fellegek közt. Már mint az európai fellegek közt. Amerikában ekkor indult meg legvidámabban az élet. A repülőélet. Kilencenkilenc vizsgázott pilótánót kiközdött az Egyesült Államokban, mikor Madeleine Kelly, a legkitűnőbbjük megalapította a Jenki pilótánót, vagy — mint a tagok számáról elvezettek — a Kilencenkilenc klubját. Két év múlva a klub tagjai háromszázötvenre, négy év múlva ötszázhuszra szaporodtak.

ÖT GYERMEK ANYJA

Amerikai származású volt London egyik legünnepelebb, legelőgásabb asszonya, Lady Baily is. Hosszú ideig úgy látszott: az ő felete is úgy folyik majd le, mint sok más asszonytársáé. A lady golfozott, vadászgatott, garden-party-tartott és részt nyáron, a Derbyn tavasszal, kastélyban tartózkodott összel, a Rivierán télen. Közben a gyerekeit nevelte. Öt gyereke volt.

Lassan kötötte azonban a gyerekek a kis cipőkből, a kis ruhákból. Közelgett az idő, mikor teljesen kiröpülnek az otthonból s mamájuk egyszerre csak arra ébred, hogy nincs miért felkelni reggel. Üres az élet. Hogy ez be ne következzen, hogy az életét valamivel kitöltesse, a lady repülőgépvásárolt, megtanult vezetni. Letette a pilótavizsgát. Közben a férjét áthelyezték Fokvárosba, a világ végére. Lady Baily vele ment volna, de az egyik gyereknek szüksége volt rá Angliában. A másíkról is kiderült, hogy most sehogyan nemkülönbözheti mamáját (igy szokott ez lenni, amint a szülők különöletet kezdenek élni). A lady Angliában maradt tehát. Közben résztvett néhány repülő-meetingen. Majd egy napon, mikor úgy találta, a gyerekei most már igazán el lehetnek nélküle, kijelentette, hogy biz ő most már elmegy a papájukhoz. Teszi pedig ezt repülőgépén.

A gyerekek, az ismerősök elrémültek e vakmerő terv hallatán. 15.000 kilométer retentő távolság volt tiz ével ez előtt, mikor a lady elhatározta, hogy Fokföldre repül. (De különben a London—Fokvárosi-út — a világköri repülések idején is — a legnagyobb repülőterületűk egyike.)

Lady Bailyt azonban most már mi sem tartotta vissza. Kis 80 hengeres gépén elindult Croydonból. Alig ért Franciaországba, eltévedt. Kényszerleszállást kellett végeznie, úgy kellett megkerednie, hogy talál Le Bourgetet. É hír hallatán jót nevettek az angolok, megkönnyebbülten sőhajtottak fel a lady barátai. „No most, hogy látja, mibe vágta a fejcselét, feladja majd ezt az örült tervet!” mondták, de tévedtek. Lady Baily nem tartozott azok közé a nők közé, akiket megrémítenek az akadályok. Sőt azok közé tartozott, akik a nehézségek láttán kápnak csak igazán kedvet vállalkozásukhoz. Tiz nap múlva már Kairóban volt. Innen a Szaharán keresztül — vagyis felett — akarta folytatni útját, de ebbe a világrt se akartak beleegyezni az ottani hatóságok. Be kellett várnia Bentleyt, a híres angol aviatikust, aki egy hét múlva tartotta esküvőjét és nászútját egy kis svatagrepülést szervezett. Miután így — akarla nem akarla — résztvett egy esküvőn, Bentley kísérő repülőgépe társaságában nekivágott a svatagnak a lady. Táborában a nászutasok elbűcsűzták tőle, miután még egyszer figyelmzették, hogy jobb lesz, ha visszafordul velük — de ő tovább repült. Valahol Rodézsiában, annak is legelgagyottabb vidékén levegőörvénybe került gépével, melynek egyik szárnya eltört. Csoda volt, hogy le tudott szállni. Szerencsére, ez emberlakta vidéken történt. Sürgőnyözni lehetett Angliában, ahonnan új gépet küldtek segítségére. Ezen a gépen folytatta útját és érkezett Fokföldre a lady. Ezen is tért vissza Angliába.

Lady Baily — saját bevallása szerint — jóval túl volt a negyvenen, mikor először ült repülőgépre. F. A.

MILLIOMOS

K Ü L Ö N C Ö K

MILLIOMOS

Nagyon öregem, 94 éves korában halt meg New-Yorkban *Andrus* nagyiparos, aki az Egyesült Államok tizenöt leggazdagabb embere közé tartozott. De nem csupán ezért volt ismert és híres, hanem még inkább hihetetlen takarékosága, sőt fukarsága miatt. Egész életére ráütötték bélyegüket a nélkülözések, amiket fiatal korában kellett elszenvednie és amikor hosszú küzdelmek után hatalmas vagyonra tett szert, ami aztán az idő mulásával egyre szűkebb méreteket öltött, akkor is hű maradt ifjúkori szokásaihoz: mindig villamoson ment az irodájába, olcsó vendéglőben reggelizett 25 centért, de még a cipőjét is saját maga tisztította. Éppen ezért kellett nagy fel-tűnést, hogy ez a fukarságáról hírből milliomos földi hamvai részére fényűző síremléket állíttatott. Végrendelete értelmében a mauzóleum céljaira 300.000 dollárt hagyott, olyan horribilis összeget, amelyet egész élete folyamán nem használt el *Andrus*. Igaz ugyan, hogy vagyonának majdnem a felét népjóléti intézmények alapítására hagyományozta.

Ezenkívül egy másik milliomos-történet izgatja most Amerikát, amelynek hőse *Thomas Jenkins*, a „kövér Tom”, a csikagói cukorkirály, akinek vagyonát 80 millió dollárra becsülik. Ez a kitűnő férfi elhatározta, hogy most már felhagy üzleti tevékenységével és — cirkuszi bohóc lesz. Amint állítja: régi álmát és vágyát akarja ezzel valóra váltani. Már ifjúkorában is nagyon érdekelte a cirkusz, de akkor még nem volt vagyon és nem mert a mégis csak bizonytalan jövedelmű bohóc-pályával kísérletezni. Ezért vágott neki a cukor-üzletnek. Most azután, hogy financiális helyzete megingathatatlan, elhatározta, hogy megvalósítja ifjúkori álmát, minthogy most már nem lesz a pénz rabszolgája, hanem ellenkezőleg: a pénzt arra fogja felhasználni, hogy passziójának éljen. *Thomas Jenkins* hónapok óta részsel úgy hívatóság bohóc szakzszerű oktatásában és a csikagói újságok már közlik a nagy szenzációt: «A cukorkirály, mint bohóc! A „kövér Tom» első fellépése a Ringling-cirkuszban, mint excentriku bohóc!» Ilyen szédületes reklámlehetőségek mellett bizonyosnak látszik, hogy a milliomos bohóc óriási sikert fog aratni.

A világgazdasági válság az angol világhíradalom mammut-vagyonait alaposan megtépázza. A hivatalos kimutatók szerint azoknak a száma, akik évente 2000 fontnál nagyobb jövedelemmel rendelkeznek, az 1929. évben 108.500 volt, míg 1933-ban 84.000-re zsugorodott össze. Természetes, hogy ez Anglia adóbevételeinek is lényeges csökkenését vonja maga után. Az angol milliomosok száma hasonlóképpen 534-ről 452-re csökkent.

Az Amerikai Egyesült Államokban, amely az élet minden megnyilatkozásában a leggroteszkebb eszetek produkálja, Los Angeles közelében, már régebben megalapították az Elszegényedett Milliomosok Szegényházát. Hatalmas uradalom ez, amelynek neve: «Barátok farmja» és amelyen hét egykori dollármilliomos lakik. Az egyikük egy nagy hajótársaság igazgatója volt, de tönkretette a gazdasági válság. A többiek viszont óriási vagyonukat elspekulálták. Az életükéről azonban teljes gondoskodás történt. A Milliomosok Szegényházát azok a dúságdag emberek tartják fenn, akik még ezidőszent is örülhetnek vagyonuknak. Egykori kollégáiknak gondtalan életéről ők gondoskodnak, talán attól való félelmükben, hogy egyszer ők is hasonló helyzetbe kerülhetnek és akkor milyen édes lesz egykori játékonyságuk kamatait élvezni!

Modern úriszoba

Ahol a Nő uralkodik...

Három nap se kellett hozzá és tökéletesen meggyőződtem arról, hogy az amerikai férfiak „lovagiasága» sokkal szélesebb területet ölel át, mint Európában. Késő délután volt és a Commodore szálló folyója zsúfolva vendégekkel. Kíváncsian figyeltem ezt a számomra még teljesen idegen, tipikus amerikai közönséget. Szemben velem, széles bórdívanon, középkorú, rendkívül elegáns házaspár ült. Kettőjük között egy rézbarna pekingi kutycsuka, amely mindannyiszor morogni kezdett, ha a férj a feleségéhez hajolt, hogy a kezében lévő, éppen most olvasott írásban valamit megmutasson neki. Aztán látom, hogy önagysága férje figyelmét felhívja a saját lábára, a férj engedelmesen térdre ereszkedik, hosszabb ideig bibelődik az asszony cipője zsimórjával, amit a drága ölel úrnője elleni merényletnek minősít és éktelen vakkantással kísér.

Térdelés, kutyagatás kíséretében

Még meglepőbb volt, hogy a jelenlévő rengeteg vendég közül senki nem tartotta komikusnak ezt a jelenetet, a férjnek ezt a kutyagatással kísért térdelését. Senkinek arcán nem vettem észre még a leghalványabb mosolyt sem, pedig én nekem nagy erőlködésemben került, hogy hangosan el ne kacagjam magam.

Hasonló csodálkozás fogott el, amikor később a ruhatárban megfigyeltem néhány urat, akik hasonlóképpen térdelő helyzetben felségtették hölgyeik hócipőt, miközben a hölgyek erről az udvariasságtól tudomást se véve, zavartalanul beszélgettek más férfikkal. Úgy látszott, mintha a térdelő urak nem csupán teljes odaadással teljesítik ezt a „kötelességüket», hanem egyesenes kintiteltésként tekintenek ezt a lehetőségre. Elismerem a hölgyekkel szemben való gáláns viselkedés létjogosultságát, de mégis — és ne haragudjanak ezért meg a hölgyek — vannak határok, amiken túlmenni nem egyeztethető össze a férfi méltóságával.

Még jobban meglepődtem, amikor egy előttem menő hölgynek udvariasan ajtot nyitottam és önagysága valósalag hercegnői grandézzával lejtett tovább, de engem egyetlen pillantására se méltított. Európában — há! Istennek! — minden hölgy különösebb tud tenni, a szolgai tevékenység és a gavallér figyelmesség között.

A férj, mint „gyermekleány»

De már newyorki tartózkodásom második napján, olyan újabb tapasztalatokat szereztem, amelyek még jobban bizonyítják a teremtés koránjának helyzetét a szép nemmel szemben — Amerikában. Vasárnap délelőtt volt és a híres Central Parkba mentem, ahol egy nagyon furcsa karavánt figyeltem meg. Ez a karaván gyermekkoscsikból állott, amit a derék — férjek töltek, melőtt hitvesek, barátok és a nagyobb gyerekek sorában, csupán inspekciós szolgálatot teljesítettek.

Az volt a nézetem, hogy egy nép humorjának a tanulmányozása a nép karakterének gyors és teljes megismeréséhez vezet. Nagy érdeklődéssel kezdtem tehát olvasgatni az amerikai napilapok színes viccelap-mellékleteit, az úgynevezett «Funny pages»-t. Megdöbbenve láttam bennük az elpáholó férj sűrűn visszatérő figuráját. De még ennél is különösebb volt egy napilap „komoly» körkérése: vajjon a feleségnek szabad-e a férjét elvernie? A legtöbb olvasónő úgy nyilat-

kozott, hogy a feleség számára meg kell hagyni ezt a privilégiumot, amely kizárólag «a házi békét szolgálja» és «minden férj szívesheli magát, aki az ilyen kézzefogható figyelmeztést viszonzni merészelné».

A válóperekéről és tartásdíjperекről szóló tudósítások, nemkülönben a newyorki Alimony-Jail (a jómódú, elvált férfiak adósságbörtöne) beszámolója, aztán még jobban megvilágították ezt a kérdést, hogy az amerikai férfiak milyen helyzetben vannak a széppemmel kapcsolatban.

Drága gavallérság

Az amerikai férj és legényember, ha gentleman akar lenni, egy lakáj minden jó tulajdonságát köteles vállalni, egy permanens mikulással egyetemben. Meg

kell szoknia, hogy figyelmeiséget a hölgy nem fogja honorálni, de még csak tudomásul venni sem, hanem mint magától értetődő kötelességet könyveli el. Ami pedig «mikulás» szerepét illeti, az abban áll, hogy a hölgy sehol a világon nem tart oly természetes és szívtelen jogot gavalléria pénztárcájára, mint Amerikában. Még akkor is, ha csupán felületes ismeretségről van szó, öngyásága igényt tart a férfi pénztárcájának teljes tartalmára. Úgy tessék ezt érteni, hogy csak a legrágább színházjegyet hajlandó elfogadni, csak a legelközelőbb és legrágább étterembe elmenni, de közben, ha valami megtetszik neki, egész egyszerűen megköveteli lovagjától, hogy vásárolja meg a számára. A gavallér ilyen önfeláldozó viselkedését «jólvelet-ségnek» minősítik. A női egoizmus azon-

ban még a pénzügyi szempontból erőteljesebb férfiakól is fájdalmas áldozatokat követel meg.

Az amerikai férj pedig ezenfelül még egy különös ténykedést köteles magára vállalni: a háztartási alkalmazott szerepét. Akinek módja volt arra, hogy betekintsen az amerikaiak háztartásába, megdöbbenve figyelhette meg, hogy a férfiek milyen magától értetődően veszik ki rúszket a házimunkából. Edénymosogatás, szőnyegperolás és más házias «sport», az amerikaiak véleménye szerint, pompásan összeegyeztethető a férfi méltósággal. De még az se szégyen az Újvilághoz, ha az asszony hatalmának «kézzefogható nyomai» meglátszanak a férj ábrázatán.

Mindenestre megállapított, hogy sokkal jobb — európai férjnek lenni. W. K.

Expedíció keres Közép-Szibériában egy 27 évvel ezelőtt lezuhant meteorit-óriást

Földindulást és 100 kilométeres területen minden erdő pusztulását okozta a meteorit lehullását kísérő hatalmas erejű légnyomás

Huszonhét évvel ezelőtt, 1908 július 30-án Közép-Szibéria, tiszta és szélsőséges időben, szenzációs természeti tűnemény színhelye volt. Egy óriási meteorit elképzeltelhetlen gyorsasággal száguldván lecsapott a földre Lena és Jennisej közt. Tanuja volt a káprázatos tűneménynek Kansk, a jennisejski bányavidék és Kirensk, tehát egymástól 1000 kilométer távolban fekvő helyek több lakosa. Olyan borzalmas dörmögést hallottak, mintha egyszerre ezer és ezer ágyút sütöttek volna el. A meteorittal történt összecsapásban megremegett a föld. Az emberek páni félelemmel menekültek ki a lakásaikból. A Bajkál-tóól Turuchanskig és Bodajbóól Witimig visszhangzott az óriási dörög, tehát több mint egymillió négyzetméternyi területen, olyan síkon, melytől nagyobb, mint Franciaország és Németország területe együttvéve.

Borzalmas erejű léghullám kísérte a természeti tűneményt, olyan légnyomás, mely 50 kilométer sebességben és 100 kilométer hosszúságban minden erdőt, 40 méter magas fákat is letarolt.

Húsz évvel az esemény után az orosz tudományos világ a kutatások alapján a következőkben állapította meg, hogyan történt a meteoritnak a földdel való összecsapása:

Ama számos kozmikus test közül, melyek a planéták között bolyonganak és a nap körül önálló pályán mozognak, egyik test 1908 július 30-án lehullott a földre. Ez az idegen égitest, melynek nagyságát csak sejtik, de minden eddigi meteoritot felülmúl, másodpercenként 70–90 kilométer sebességgel röpült át a föld atmoszféráján. Ettől az óriási sebességtől a Bajkál-tó vidékén minden tüzet fogott és vakító fényt árasztott. Amikor az Ankara folyó mentén száguldott, itt az emberek és lovak földre hullottak, az ablakok kiugrottak a kereteikből, a szobák bútorai felborultak, az ajtók maguktól kinyíltak. A meteorit ezután átszáguldott a Tunguska sziklás területe felett és a folyó és a Csunja mellé-

folyó közti területen fúródott a földre. Lecsapása földindulást idézett elő és a lehullást kísérő explozió dörrejét hallotta egész Közép-Szibéria. A légnyomás okozta pusztítás 50 kilométer széles és 100 kilométer hosszú területén a lakosság szencsére igen gyér, egy négyzetkilométer területre alig esik egy ember.

Én

Nem vagyok hívós, álmatag művész, aki csak megy, halad,

halad az úton csöndesen s elcsodálkodik mindenben,

mint egy böcs, furcsa gyermek, akiben titkok zengnek.

Nem vagyok nyugodt lélek, örökös tűzben élek,

mohó és türelmetlen vagyok: lát hajszol engem.

Ha bánat nem narcangol, önnagum tépem akkor

s ha rim lákiet, ha vers dobol bennem, az véresen komoly.

Nekem csata az élet, nem is élek, de égek.

Aki háborog s lázad, jaj, hamarabb kifrad.

Gyorsabban hül, ki melegebb. Beteg vagyok én is, beteg.

Én is beteg vagyok, beteg, kopnak bennem az idegek.

Mikor jön el a nyugalom, a csend, anire szomjazom?

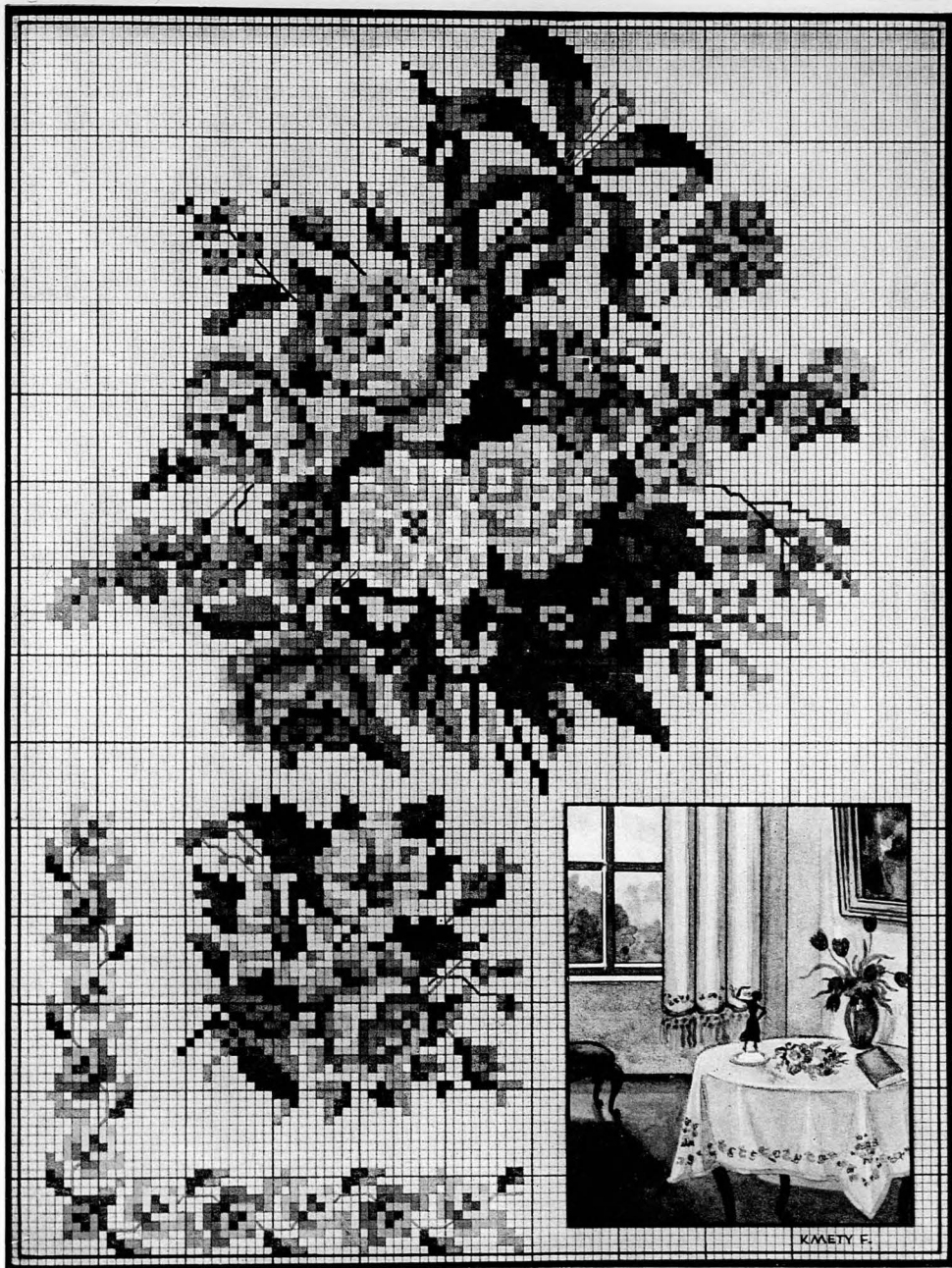
Homlokomra mikor suhan kezud, mikor mondod, Uram:

Jöhet az est, a béke, menj, a misének vége.

ÓLBEY IRÉN

Keresztöltéses asztalterítő és függöny minta

Tervezte: Kmety F. Iparművés

KMETY. F.

Az alsó jobbsarokban látható szobarészlet tájékoztat a mellette levő minták felhasználására vonatkozóan. Az asztalterítő bordürszerűen díszítendő az apró rózsákból összeállított girland-mintával és a sarkokat külön egy-egy kis csokor is díszíti. A terítő közepébe pedig a mintán felül levő nagy csokor alkalmazandó. A terítő készíthető aprószemű Aida kanavából, mely kapható ekrű, krém, vagy fehér színben, 170 cm szélességben. A varráshoz, mely keresztöltéssel történik, használható megfelelő színű gyöngyperle vagy muliné. Ugyancsak a bordürrmintával díszíthető a függöny is, a látható módon, mely a terítővel azonos anyagból készíthető. E minták külön-külön is használhatók, pl. a nagy csokorral gyönyörű párnát készíthetünk, sőt mint gobelinkép is hatásos. A kisebb csokor pedig hamutálca alá motívumként, kongrera varrva nagyon szép. A kicsi rózsákból álló girlanddal pedig gyerekruha, blúz, sőt kombiné díszíthető.

KURIÓZUMOK

Antik ajkpirosító. — Egy munkás, aki a Frankfurt am Main melletti Praunheimban dolgozott, az építkezési ásatások alkalmával érdekes leletre bukkant. Éleg mélyen a föld belsejében valami kemény tárgyban akadott meg az ásjója és amint óvatosan eltávolította a földet, egy különös alakú és rendeltetésű, táskaszzerű bronz-edény került a kezébe. A szakértők megállapították, hogy a lelet a rómaiak korából, a Kr. e. III. évszázadból származik. A dús díszítésű kazetta fölnyitása után különös pálcikákat találtak a belsejében, amiket vizsgálat alá vetettek és megállapították, hogy azok különböző színű ajkpirosító rudacsok, olyasféle összetételben, mint a mai nők toalettszalkáján találhatók. Ennek alapján kiderült az is, hogy az ajkpirosító már nagyon ősi multra tekinthet vissza.

A repülőgépek szétkergetik a fagyhullámokat. — A floridai Homesteadből érkezett jelentés, hogy az ott lakók megkísérelték a fagyhullámok által veszélyeztetett növényeknek, repülőgépek segítségével való megvédését. Az ottani repülőtérben nyolc repülőgép áll állandó készenlétben, hogy fenyegető éjszakai fagy esetében, fel- és leszállásikkal a levegő mozgását segítsék elő. Ezek a repülőgépek azt a melegebb levegőre teget, amely 10 méternél magasabban szállott fel, lenyomják és ennek segítségével szétkergetik a hideg hullámokat. A repülőgépek tulajdonosa a farmerek-

től 25 dollárt kap óránként és repülőgépenként. Hatalmas területet védenek meg ilyen módon a gyilkos fagyhullámoktól. Ezt az eljárást most már ki akarják terjeszteni Florida egész területére.

Új Noé-bárkája. — Az olvasó azt hitné, hogy csupán sikerült viccről van szó; kénytelenek vagyunk azonban kijelenteni, hogy a híradást több oldalról is megerősítették. Nem egyébről van szó, minthogy Amerika új vízözönre készülődik! A Texas állambeli Laredo városban, a Rio Grande del Norte hullámain építik már az új Noé-bárkáját. Egy vendégglóbusz szektárt alapított, amely elsősorban és legfőképpen, az el foglalkozik. Az új vízözön eljövételét valamelyik Nagypéntekre várják, miert is se rényen folyik az építkezés. Az új Noé-bárkája óriási hajó lesz, háromszáz méter hosszúságú és felszerelve mindenel, ami az emberek életbenmaradásához szükséges. A szekta mindenesetre jól számít, különösen, ha a dolog pénzügyi oldalát vesszük közelebbről szemügyre. Mindenki, aki föl akarja venni magát az új Noé-bárkájára, köteles legelőbb egy darab, kétszázdolláros részvényt jegyezni. A bárka építése úgyszólván alig kerül va'ambé, mert minden részvétel tulajdonos köteles a pénzt előre letenni. A látszat szerint az egész dolog nem más, mint az emberi félelem és ostobaság üzleti kihasználása. Mert gyávok és ostobák mindig lesznek a világon!

Az a bizonyos „kékharisnya”

Ezzel a szóval jelölik nagy általánosságban azokat a nőket, akiknek érdekében elfordul a tipikusan női dolgoktól és minden erejüket a szellemi koncentrációra. Az írónéket nevezik a nép leginkább „kékharisnyá”-nak. Ennek a gúnyos kifejezésnek születése a 18. század elejére esik és nem más, mint egy költő bosszúja egy asszony ellen, aki őt meghallgatni nem volt hajlandó.

London művészi körében és előkelő társadalmi életében, 1720-ban fontos szerepet játszott Lady Montagu, aki nem csupán mint közismert dáma, hanem mint írónő is, a saját korában bizonyos népszerűségre tett szert. Szalonjában megfordult mindenki, aki művészi, vagy társadalmi tekintetben számításba jött.

Alexander Pope angol költő is lelkes látogatója volt ennek a körnek, amely nére nézve kétszeres vonzerővel bírt, hiszen halálisan beleszeretett a szép Lady Montaguba. Bízalmasan rá kellett eszmélnie azonban, hogy érzelmei viszonyára nem találnak, aminek következtében szenvedélyes szerelme adóz gyűlöletté változott át.

Ettől kezdve Lady Montagu valóságos csatlóba lett Pope viceinek, aki — miután szerelmi vaksága elmúlt — két különös sajátságát fedezett fel egykori szerelmében. Az egyik az volt, hogy kezét nem igen ápolja, a másik pedig, hogy különös előszeretettel visel — egészenkék harisnyát. A szeniális költőnek két megállapítása talált széles visszhangra és népszerűsége. Az egyik az volt, hogy Lady Montagu „kékharisnyás hölgy”-nek nevezte el.

A másik pedig egy epigramma volt a kezéről; amely szót eképpen:

— «Az én ideálom jól érti azt a művészetet, hogy leigazza a férfiakat, de nélkülözi azt a képességet, hogy kezét rendezesen megmossa és tisztán tartsa.»

Szó sincs róla, ez a két kijelentés nem mondható egy gentleman megnyilatkozásának, de a gúnyos „kékharisnya” kifejezés mégis halhatatlan lett és napjainkban is használatos, az íróné gúnyos és igazságtalan jellemzésére.

Asszonyi gondolatok az utazásról

Amikor Fiesoleból Florencébe vitt a vonat, fáradtan éreztem magam ahhoz, hogy kinézek az ablakon. A valóság tulajdonképpen az volt, hogy egy szélesvállú és rosszkedvű férfi tartaka el előlem a mesés kékségű égboltozatot. A világról mandulafákai, az ezüst csillogás... Mielőtt szólhattam volna neki, felém fordult a szélesvállú férfi és ezt mondta: — Ha felajánlhatom önnek ezt a helyet, parancsoljon!... Mőltoztassék idefarrad az ablakhoz... En ugyanis tizenkét év óta, minden nap ezt látom. Már nem is látom tulajdonképpen! Mindnap: kék égboltozat és ezüstös csillogás... (Csodálkozva néztem a rosszkedvű férfire. Ilyen gondolatok születtek agyamban: *

Ezek szerint tehát az álomszerű szépségekkel is jól lehet lakni. Rosszkedvűven lehet szemben állni a varázslatos és meseibe illő csodákkal, ha mindennap újra és újra ezt látjuk. Mi ennek az oka? Bizonyára az, hogy az ember új és új meglepetések után áhítozik.

A florenci férfi — akácfának látja és újja ezeket a messzép lombokat, amik az én szememben Fiesole mandulafái... *

Miert néz sajnálattal az elutazó arra, aki ott marad?

Mert az, szegény, ott a vonat mellett nem lehet mást, mint ide-oda topog, míg ő vágyakozva rohan az élmény felé... Pedig mekkora félreértés van ebben! Hát nem inkább az az igazság, hogy a bölcs ugyanolyan élményt sejt az utazásban, mint az ottmaradásban?

Végeredményben: csak az, aki sokat utazott, eszmél rá a bölcsességre, hogy

mindenké számára a legfontosabb a saját otthona.

Mert igazán utazni csak az tud, akit visszavár a — saját otthona!

★

A legbiztosabb szer, hogy a legszebb utazás is elvesztés minden varázstól, az összehasonlítás

Az összehasonlítás rosszabb, mint az öröm meggyilkolása. Nyugodjunk meg abban, hogy a Balaton olyan, mint a — Balaton, Svájc pontosan hasonlít Sváczhoz és az olasz Riviera egyedül csak az — olasz Rivierára emlékeztet.

Arravaló-e az utazás, hogy az érdekességeket és látványokat tanulmányozzuk? Egyszer Kopenhágában jártam és felkerestem a világhírű Thorvaldsen-múzeumot, de aztán ingerülten távoztam onnan és elmentem szemlélődni a — régi Piac-térre.

Nem tudtam megérteni, hogy miert cselekedtem így. De most már belátom, hogy igazam volt és helyesen cselekedtem. Az utazás nem arra való, hogy az új város nevezetéseit tanulmányozzuk. Ha utazunk, a legesdálatosabb múzeumnál és palotánál is jobban örülnünk egy csendes óra meghitt szépségének.

★

Kérdés, hogy tanácsos-e újra felkeresni azt a vidéket, ahonnan egyszer már szép emlékekkel jöttünk haza? Semmi szín alatt nem szabad — ha azért megyünk még egyszer oda, hogy ismét találkozzunk régi emlékeinkkel!

De igenis szabad, ha meg tudjuk érteni — hogy semmi nem ismétlődik! Es ha elég fantáziánk van ahhoz, hogy a jól ismert tájban is meglássuk az újat...

Mikor „nagyon öreg” a férfi

2000 éves bölcsességek az utazásról

A klasszikus Róma népszerű bölcselője: L. A. Seneca, aki Kr. e. 4-ben született és Kr. u. 65-ben halt meg, Luciliushoz írott leveléből vesszük ezeket az okos és megszívlelendő sorokat.

A nagy Sokrates válaszolta annak az embernek, aki panaszkodott, hogy az utazás semmit nem használ:

— Megérdemled, hogy így jártál, mert sajátmagaddal utaztál! ... Bizony, nagyon jót tenne sok embernek, ha el tudna tévedni sajátmagától!

Mit használ neked, ha tengerre mégy és váltogatod a városokat? Ha meg akarsz szabadulni attól, ami kínoz, ne máshová menj, hanem mássá légy!

Az utazás önmagában semmit nem használ. Nem üzi el az unalmat, nem csitítja le a vágyakat, nem csillapítja a mérget, nem fekezi a szenvedélyt, röviden: a lelket semmiféle teherrel nem szabadítja meg.

Csodálkozol, hogy a menekülés nem segít rajtad? Hiszen te magad vagy az, aki elől menekülni akarsz! Javulj meg önmagadban! Vess le a terheit és javíts meg szenvedélyeidet. Kellemesen akarsz utazni? Gyógyítsd meg a kísérődet (lazaz: sajátmagodat!).

Tudományos tevékenységben kell tölteni időnket, hogy minden bölcsességet megtanuljunk, hogy megismerjük a már felfedezett dolgokat és a még meg nem találtakat kutassuk föl. Csak így módon szereshetjük meg nyomorult rabságban sínylődd lelkünknek a megváltó szabadságot!

Utazás közben és az utazás jóvoltából nem leszel bölcsőbb, mint amilyen voltál. Mert a bölcsesség minden tudás orma és ehhez nyugalom szükséges. Az utazás pedig nem más, mint állandó nyugtalanság.

Túl volt már a negyvenötödik életében *Pietro Mascagni*, amikor világhírű operájával, a „Parasztbecsület”-tel megajándékozta az emberiséget. És most, 71 éves korában, amikor a legtöbb ember már végelesen lezárja élettevékenységének mérlegét, most lepett meg bennünket legújabb mesterművével, a «Nero»-val, amelynek dallambősége és drámai ereje olyan hatalmas, hogy senki nem merne egy hőfehérahajú aggastyán alkotására gondolni. Ami pedig még ennél is csodálatraméltóbb: *Mascagni*, amikor ezt az operáját komponálta, szakított egész addigi életmódjával és szokásaival, eladta pompás berendezését házát és egy szállodába költözött, ahol éjjel dolgozott és nappal aludt.

Mascagni azonban nem áll egyedül a zene világában, aggkori zseniális alkotásaival. *Giuseppe Verdi*, az ő tulajdonképpeni eödjé és honfitársa, 74 éves volt, amikor az „Othello”-t, 80 éves, amikor a „Falstaff”-ot és 86 esztendő, amikor a világ legszép „Ave Mariá”-ját komponálta.

Az embertípusok közül, amelyek kiérdemlik a zseni meghatározását, kétfajta válik ki különösképpen: az egyik nagyon fiatalon éri el képességei teljességét, a másik ellenkezőleg: meglehetősen későn. Vannak aztán olyan kivételek is, mint amilyen *Goethe* volt, aki 24 éves korában írta meg klasszikus drámáját, a „Götz von Berlichingen”-t, de viszont 80 éves korában fejezte be a „Faust”-ot.

Az orvosok megállapítása szerint: a férfi olyan öreg, mint amilyen öregek vérédenyei. Ebben az eszében *Tizian* vérédenyei nagyon „fiatalok” lehettek, mert 98 esztendő volt, amikor „A lepantói ütközet” című történeti műremekét megalkotta. A francia forradalomban pedig szerepelt egy férfi, akit kortársai „Jákok, a pátriarka” néven tiszteltek és akiről feljegyezték, hogy 1789-ben, 120 éves korában választották meg a nemzetgyűlés tagjává, aki egyik legbuzgóbb tagja volt a nemzetgyűlésnek, példás energiájával és modern eszméivel, amelyek lársait valóságos magokkal ragadták.

Korunk legnépszerűbb „Ifjú aggastyánja” feltétlenül *G. B. Shaw*. 30 éves korában még teljesen ismeretlen volt és maga vallja be, hogy 20-ik és 30-ik éve között összesen nem tudott 5 fontot megkeresni. *Alfred Tennyson*, híres angol költő, az „Enoch Arden” viághírű alkotója, akkor kezdte csak megalapozni költői pozícióját, amikor már 50 éves elmúlt. 55 éves korában írta „Enoch Arden”-jét, amely híressé tette és már 66 éves is elmúlt, amikor első színdarabját alkotta.

A gazdasági életben is találunk hasonló férfiakat. *Henry Ford*, a 72 éves, még egyre gyarapítja millióit és *Sir Montague Norman*, az Angol Bank üzs kormányzója, még ma is pompás jövedelmű pénzügyi zseni. Az elhunyt *Commodore Vanderbilt*, 70-től 83 éves koráig szaporította mesés vagyonát oly hihetetlen mértékben, hogy elérte a 100 millió dollárt.

Az öregekori teremtő energia legnagyobb-rúbb példái az irodalmi életben találhatók. A Nobel-díjas *Pirandello* 50 éves korában még úgyszólván teljesen ismeretlen volt. 50 és 60 éves kora között alkotta mesterműveit és ma, 77 éves korában csillog legszebben zsenialitása. A 69 éves *H. G. Wells* nemrég jelentette meg „Önéletrajzi kísérlet”-ét, ezt a hatalmas alkotást, amely előtt minden kritikus hódolattal és teljes elismeréssel hajtott a meg zsalájt. Ha pedig visszatekintünk a múltba, ott találjuk *Daniel Defoe*-t, aki 60 éves volt, amikor a „Robinson Crusoe”-t írta és *Cervantes*-t, aki 58 éves korában alkotta halhatatlan „Don Quichote”-jét.

Walter B. Pitkin amerikai írónak a múlt évben jelent meg „Az élet csak negyven éves korban kezdődik!” című regénye, amely az utóbbi évek legnagyobb könyvsikere volt. Most pedig egy amerikai orvosnő állott elő „tudományos felfedezés”-ével, amely szerint 47 és fél év az az átlagos életkor, amikor egy férfi tehetségének és képességeinek teljes birtokába lép! Természetes, hogy ez kissé komikusan hangzik, mert a szellemvilágban képtelenség „átlag”-ról beszélni. Önkéntelenül felmerül a kérdés, hogy a kitűnő amerikai orvosnőn mit ért „átlagos szellemi képesség” és „átlag-agyvelő” alatt?

Annyi azonban történelmi tény, hogy a 61 éves *Hindenburg* vette át a keleti hadsínter hadműveleteinek vezetését, miután kivívta a világháború legemlékezetesebb győzelmét, a tannenbergi csatát. És még rengeteg példát lehetne felsorolni, amely szerint „átlagöregedés”-ről nem lehet beszélni, mert az évek száma az energiával és az alkotóképességgel sokkal gyöngébb összefüggésben áll, mint ahogy felületesen és elhamarkodott ítélet alapján képzeljük.

Asszonyszív

R E G É N Y

IRTA: FORRÓ PÁL

X.

A magány első hete volt a legkínosabb. Háromy sehosem találta helyét. Túlnagynak, kísértetiesen csendesnek találta a hatszobás lakást. Négy szobát lezárt és csak az irodát és fogadósobát tartotta nyitva. Elhősáította a szobalányt és a szakácsnót is. A házmeznést kérte meg, hogy takarítson reggelenkint. Kávéháza ment reggelizni és vendéglőben ebélt, meg vacsorázott. Néhány nap alatt halálosan megunta a vendéglői kosztot. Semmisen izlett neki. És nem tudta, hogy mit kezdjen a sok szabad idejével.

Megfordult a Gerbeaudnál, kijárt délben a strandra, megnézte a budai színház előadását. Megpróbált találkozni régi társaságával, de nagyon kínos volt az örökös indiszkrét kérdésekre válaszolni, hogy mit csinál az asszony, meg a gyermek? Voltak tapintatlanok, akik bizalmaskodva azt is megkérdézték, hogyan is volt tulajdonképpen a Nyéky-féle párbaj?

A telefonja sűrűn csengett. Társaságbeli hölgyek hívták különböző estélyekre, garden-partykra. Határozottan divatba jött. A nők érdeklődve figyeltek fel a galáns lovagra, aki élet-halálra verekedett egy asszonyért. De ugyanakkor éreznie kellett az ellenkező áramlatot is. Kárpáthy táblabiroék tüntetőleg mellőzték, holott azelőtt kéthetenként meghívták egy-egy brídzes csatára. Pálos miniszteri tanácsosok, Kuthy főfelügyelők, Tamásy grófnő is teljesen megfélemdkeztek róla. Háromy tisztában volt azzal, hogy ez csendes társadalmi bojkott. A társadalomban mindig két nagy áramlat hőmpolyóg. Az egyikhez azok tartoznak, akik mindent könnyen megbocsátanak és nem túlságosan valogatóság ismerőseik kiszemelésében, a másik csoportot azok alkotják, akik kérlelhetetlen szigorral ügyelnek a családi élet tisztaságára, szilárd vallásérkölesi alapon állnak és kivetik maguk közül azokat, akik viselkedésükkel megbotránkoztatják őket. Háromy nyílvanosságra jutott párbaja és különösen annak kínos körülményei nagyon sok helyen tették kegyvesztetté.

Megbélyegzett ember. Óriási sikert aratott a könnyelműek világában, de ugyanakkor bezárult előtte egy sereg nagyon előkelő, a társadalom és politika vezető köreihez tartozó ember szalónja.

Háromy egyelőre sem növekvő népszerűségével, sem a megindult bojkottal nem törődött. Azt szerette volna eldönteni, hogy mint vélelkszik ő saját magáról? Még mindig képtelen volt határozni. Minden reggel fél kilenckor levelet írt Emának. Ezt úgy magába idegezte, hogy szinte gépiessé lett. A pincér, aki a reggelijét hozta, odamellélte cészejé mellett a tintát és levélpapírost is. Ameddig a levelet írta, tele volt meghatottsággal, elérzékenyült és nagyon melegen írt:

..... olyan vagyok, mint a kivert kutya! Nem izlik az étel, sehosem érzem jól magamat, egyre csak rátok gondolok. Mit csinál az én kis legénykém? Boldogan olvastam, hogy megint hízott néhány dekát. Már alig várom, hogy lebonyolítsam a leg-sürgősebb ügyeimet és megyek, röpiülök hozzátok. Nem hirom én ezt így sokáig.

A leveleidet kissé hidegnek tartom, Emmuskám. Hiszen igaz, nem is érdemlem meg, hogy nagyon kényeztess, de mégis csak szeretnék részleteket is hallani kútházi nyaralástokról, nem csupán szűkszavú egészségügyi jelentéseket. Milliő csókot küldök mindnyájatoknak. Ird meg, hogy mire vágyódl, mire van szükséged? Boldogan megveszem és elküldöm. Irj sürgősen, türelmetlenül várom soráidat, szerető Viktorod.

Utóirat. A habát csókold meg ezerszer nevében és fényképeztesd le. Erről ne feledkezz meg.

De később, mikor a levelet bedobta a postaszekrénybe, egyszerre a másik énje kezdett bontakozni benne. Hannára gondolt... Még eddig nem telefonált neki és nem

Kövérek, ha találkoznak

A gyerekek találkozásása: játék; a szerelmesek: kaland; a férfiaké: üzlet; a sovány hölgyeké: jelentéktelen dolog. Jönnek, találkoznak — és nem történet semmi —, elválnak csendben.

De a kövér hölgyek találkozásása: esemény! Műfajilag kifejezve: dráma vagy tragédia. Sportzerűleg definiálva: nehézsúlyú szellemi boxmérkőzés. Történelmi nyelven szólva: Philippi, Waterloo vagy Königgrätz.

A köszönésük nem: szervusz! és nem: kézfogás — hanem tiszlelésnyi távol-ságról mérlegelő szemnyújtás és ilyen-nem diadalkiáltás: hízta!

Mikor már csak lélegzetvételnyi hely van közöttük, knockautoló mosolyal szígezik: én?? én híztam, angyalom?!? ó klot fagyam! — De te, szivem! Kézőszer a kövér vagy, mint mikor utólszóra látalak tegnapelőtt!

— Érdekes! — mondja a másik —, én mégis olyan könnyűnek érzem magam — melegem sincs —, te azonban, drágom, egészen tarjagos lila vagy! Úgy látszik, szivredre megy a háj!

— Még mindig jobb, mintha a hasamra menne, mint neked, édesem! — mondja a «tarjagos lila», mire a hason hájas hölgy is olyan színűvé változik, mir, az esti égbolt, ha másnapra szeles idő várható.

Ha történetesen a piacról jönnek, most egymás kosarába tekintenek.

— Te jó Isten! — sikolt fel az egyik, mint-ha skorpiót pillantana meg a másik kosarában —, te vaját viszel! Vaját! Ez öngyilkosság, fiam! Most már értem, hogy te fogókúra mellett is hízol! — Lévedsz, kedvesem! — mondja ő —, a vaját a férjemnek viszem! Nem kívánhatom, hogy az én fogókúram miatt ő is úgy lefogyjon, mint a te férjed! Mondá meg neki, ne haragudjék, hogy a multkor nem fogadtam a köszönését, de egyáltalán ki sem látszótt mellőled és későn vettem észre!

— Ó, bezzeg, észrevett téged, gyönyörű! Eppen mondtá, hogy te már egy kilométerről látszol a szélességnél fogva! — Na, pá, angyalom!... Vigyázz, ne hízzál!

— Te is óvakodj, édesem! Ne fűtsetek erősen, könnyen gutaütést kaphatsz! A végső bombák után elválnak — de visszanezének s a győztes az lesz, akinek előbb sikerül a másik után hajfítani ezt a kézigránatot: — Pardon, szivem! Ezt a ruhát ne vedd fel többé! Mindenben vastag vagy, de ebben különösen! Na, szervusz!

A találkozásások száz eset közül kilencven-szer így folynak le. Persze, lehetnek némi variációk a frizúrával kapcsolatban is.

Kissné Tóth Lenke

A. Ferraris:

A festő és a modellje

A portréfestészet majd mindig tragikus foglalkozás, mert áldozatot követel: néha a festőművész, de gyakran maga a modell az áldozat. Ha a személy érdektelen, a festőművész áldozta fel magát, ha pedig rosszul sikerül a portré, a modell lett az áldozat.

A legjobb modellem mindig a feleségem volt, bár a »portré-ülés« kitudó alkalmat nyújtott arra, hogy alaposan megmossa a fejemet.

John D. Rockefeller kijelentette előttem, hogy — ha mégis rászánná magát arra, hogy lefesse — legfeljebb háromszor hajlandó ülni, mert nagyon elfoglalt ember. En érre meggyeztem, hogy nem szoktam naplopókat lefesteni, csak elfoglalt embereket. Az eredmény nem is maradt el: tizenkétszer volt hajlandó modelllé ülni és a legjobb barátságban váltunk el egymástól.

Egy nagyon csinos amerikai hölgy barasztóan szerette volna tudni, hogy a portréfestőnek mi az úgynevezett trükkje, amelynek segítségével úgy idealizálja a személyt, hogy a kép mégis hasonlítani fog hozzá. Hiába faggattott, eltökéltem magam, hogy a titkot el nem árulom. A szépség azonban nagyon erőszakos volt és engedni kényszerülttem.

— Az ember előveszi a festéket — mondtam titokzatosan —, hűsz csepp költsézetet kever beleje és ezt a keveréket úgyesen fölkeni a vásznon megfelelő helyére...

A hölgy mosolyogva felelt: — Thank you very much, indeed, y shall give it up, then! (Köszönöm nagyon szépen, de akkor nem érdekel az egész!)...

Egy másik, hasonlóképpen nagyon csinos amerikai hölgy, azt szerette volna tudni, hogy vannak-e asszisztenseim. Nem voltam biztos abban, hogy tréfál-e vagy pedig komolyan kérdez, azt a választ kaptam tőle, hogy a portréfestészet is specializálás, tehát bizonyos rendszernek kell benne lenni és pedig olyféleképpen, hogy az egyik festő gyönyörűszép szemeket tud festeni, a másik klasszikus orrot, a harmadik csodálatos szájat, a negyedik pedig a — lélek szépségét fogja visszaadni. (A legtöbb amerikainak ehhez hasonló vad elképzelése volt a művészekről).

merte felkeresni. Nem mert és nem tudott dönteni életéről. Tisztában volt azzal, hogy amely pillanatban újra találkozik Hannával, eldől a sorsa és soha többé nem tér vissza Emmához. Százszor úgy volt már, hogy felmegy a Dorottya-utcai lakásba, de ugyanakkor érezte, hogy ezernyi kötélék köti Emmához. Nem a szerelem, hanem a szerelemmel majdnem egyenlő erejű más érzések: a megszokás, a gyermek iránti rajongó apai érzés, a lelkiismeret parancsa tartották vissza.

Ravaszkodni kezdett. Be akarta csapni magát. Szándékosan azokra a helyekre ment, melyekről tudta, hogy Hanna ott meg szokott fordulni. A margitszigeti zenés teakón, a Hullám-fürdő strandján, az esti Duna-korzon jelent meg azzal a titkos reménnyel, hogy majd találkozik Hannával és akkor nem ő a hibás, hanem a véletlen.

De sehohsem látta. Mintha csak a föld nyelte volna el. Holott egészen bizonyos, hogy itt volt Budapesten.

Közben egyre idegesebb lett. A megoldatlan helyzet állandó gyöttrő nyugtalansággal töltötte el. Folytonos gyomoridegessége volt, fejfájás kínozza, a közérzete bágyadt, lehaglott volt, munkaképessége valóságos csődöt mondott. Belátta, hogy feltétlenül pihennie kell. Elhatározta, hogy néhány hétre elutazik. Még aznap levelet írt Emmának.

... Amitől félttem, csakugyan bekövetkezett. Idegességem az elviselhetetlenség fokozódott. Ez is egyik nagy oka annak, hogy miért nem utaztam még mindig utánatok. Nincs értelme, hogy ilyen állapotban találkozzam veled. Úgy határozam, hogy előbb meggyógyulok. Holnap néhány hétre elutazom Balatonföldre. Mindig nagyon szerettem a Balatont, meg vagyok győződve, hogy ezúttal is megtalálom ott a gyógyulást és felfrissülést. Kérek, Emmuskám, holnapotl kezdve címezd oda a leveleket. Nagyon fogom várni őket. Milliő csókkal mindnyájatoknak Viktor.

Amikor Emma olvasta ezt a levelet, szeméből kicsordult a könny. Szerencsére senkinek nem jelen, mikor átvette a levelet. Édesanyja minden délben a legnagyobb felháborodással mérte végig Emmát, mikor a postás átadta Háromy levelét. — Itt van a Júdás-level! — mondotta megvetően. — Ha egy kicsit önzert volna benned, felhontatlanul küldened vissza!

Emma eleinte reménykedő boldogsággal, izgatottan bontotta fel Viktor leveleit. Mindegyiknél azt hitte, hogy abban lesz benne a megoldást és megváltást hozó üzenet: minden érkezzen... röpiők felétek...

De minden levél egyre jobban meggyötörte Viktor ingadozó, gyenge jelleméről. Nem tudott sem rossz, sem jó lenni. Szeretett volna szakítani és nem tudott.

De képtelen volt arra is, hogy visszatérjen a családjához.

Mégis, a lelke mélyén nem hamvadt el a remény.

De amikor megjött a levél, hogy Viktor Balatonföldre megy, egyszerre megvilágosodott előtte, hogy minden elveszett. Első gondolata az volt, hogy ír Viktor-nak. Késérő, könnyes levelet:

— Ha úgy érzed, hogy a családod mellett nem tudsz megpihenni, ha a kútházi erdők és a langyos vízi Majoros-tó nem tudnak felüldíteni, akkor csakugyan az a legheylesebb, ha beveted magad egy monden fürdőhely forgatagába, ahol vidám urak és hölgyek társaságában és ötórai teakón, trikó-revüs strandon, fürdőközsinói mulatozáson próbálok rendezhözni idegeidet. Ne félj, én tapintatos leszek, nem foglak kellemetlen hírekkel háborgatni, nem írom meg, hogy mennyi kellemetlenséget és megaláztatást kell itthon szenvednem. Hogy az ismerős lányok egyre gúnysabban kérdezik: no, mikor jön meg a férjed? Mert ma én állok Kútháza botnyáronikájának a központjában. Eleinte még csak belenyugodtak abba, hogy te csakugyan utánunk jössz és bizonyos várakozási állápontra helyezkedtek. De most már bizonyos, hogy eszedben sincsen Kútházára jönni és teljes egészében felszabadult a pletyka, a gúny, a kárörvendezés. Nyíltan hangoztatják, hogy elüldöztél hazulról, mert mába lettél szerelmes. Természetesen, tudják a nevéit is annak a másik nőnek...

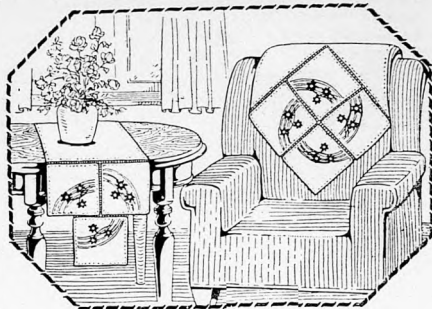
Ha látnád milyen vérfaralló módon tudják belém döfni a gúny fullánkját!

Azt mondja például Rudasné:

— Ejnye, de csinos vagy, Emmuskám! Úgy virulsz, hogy öröm rád nézni! Nem is értem, hogyan lehet férj a világon, aki ilyen sokáig tud távol lenni az ilyen szép asszonykától!

Révész né azt mondja:

— De sokat sír a gyermeke, kedves Háromyóné! Tudja, azt mondják, a fiúgyermek megrízi, ha az apja sokáig távol van. Ide kellene hivatni az urát! Még aranyosabb, gyilkosabb, gonoszabb és kegyetlenebb a Kiss Sári.

— Ej, ej, Emmuci, ravasz kis nő vagy! Milyen rejtegeted előttünk a férjedet! Azt mondják, nagyon csinos ember és féltékeny vagy rá.

Mire orcátlanul közbeszólt Vassné:

— Nem értem az Emma logikáját! Ide nem hozza a férjét, pedig Kútházán nem szokás más urat elcsábítani, Pesten pedig otthagyja egyedül. Én bizony nem lennék ilyen könnyelmű, drágaságom!
A mama pulykavörös arccal, felpuskaporozva jön haza a piacról, ha véletlenül maga megy vásárolni.

Dühöngve jár fel és alá a lakásban, csapkod, rázza az öklét.

— Már az utcára sem mehet az ember. Az egész város rajtnok mulat. Hát ha én egyszer megfogom a gallérját a szépséges uradnak, az Isten legyen neki irgalmas. Képzeld, odajön ma hozzám a Kazyné és azt mondja: Drága Hajnalné, mi van magával, hogy mostanában olyan ritkán látjuk? Hát persze, persze, az embernek nincs nagy kedve mutogatni magát, mikor bánata van. Milyen rossz színben van. Egy ilyen derék jó asszony, mint maga, aki annyit vesződött a gyermekével, bizony megérdemelné, hogy nagyobb szerencsét csináljon a lánya! De hát nem érdem szerint mérik a boldogságot ...

És nagy fejszóvalgatások, sopánkodások között megy tovább. Húsz lépéssel távolabb pedig látom, amint összetalálkozik Horváthnéval és összenevetnek a sikerült viccen, hogy jól megforgatta bennem a tövist.

Vassné tegnap éppen a házunk előtt találkozott velem, mikor a babát toltam.
— Jaj, de bájos kis kölyök! — kiáltotta. — Olyan, mint egy kis angyal. Készíve lehet annak az apának, aki el tud hagyni egy ilyen drága kis csöppséget ...

Igen, ezt kellene megírni Viktorának!

De minek? Mindennek semmi értelme sincsen.

Ha nem hozta még Kútházára a gyermeke és asszonya utáni vágy, akkor kár lenne ilyen erkölcsi érvekkel kényszeríteni az utazásra. Nem volna abban semmi gyönyörűség. Nincsen értéke annak, amit kényszerűségből tesz az ember. Menjen csak tovább az úton, melyen elindult.

Rövid, határozott volt a levél, melyet elküldött:

„... csak utazz a Balaton mellé, ha úgy érzed, hogy ettől meggyógyulsz. Hiszen ez az egyetlen fontos, mással nem törődj!”

*

Néhány nappal utóbb Hámy megérkezett Balatonföldvára. Az első két napon csakugyan komolyan vette a pihenést. Messze elvonult a zajos strandtól, kiválasztott egy magányos helyet a Balaton partján és csak ült és nézte az örökké csillogó, szeliden fodrozó vizet és hagyta, hogy az édes illatok símogásak, altassák haborgó idegeit. A távolból néha idáig hangzott egy-egy vidám gyermek kurjongatása, nevetések foszlányát is elhozta a szellő és a part mellett elshant időnkint egy-egy elegáns virtolás. A naptól barnára csókoltt, életleörtömöt duzzadó fiúk és lányok ülték a vitorla tövében, szemükben csillogott a jókedv. Fejest ugrottak a yachtrol a hullámokba és széles karcsapásokkal úsztak. Méhek dongtak és beledugták fejüket a virágkelyhek millióiába, pillangók kergetődztek bődülten. Zengett, aranylott a nap sugarba ágyazott élet, nedvkedtől duzzadtak a fák levelei és a magasban néha elrikoltotta magát egy halászmadár, azután lecsapott a vízre és fehér gyöngyöket vert maga köré.

Mindenki boldog, csak ő ül magányosan, csüggedten, határozatlanul.

Elegáns autók gördültek lágyan és nesztelenül a puha homokon, a park fenyvesei közül kibukkant a kaszinó épületének karsú tornya, élénk és vidám nyári színekbe öltözött karsú nők tünneteszek bronztestű atlétákkal.

A gondatlan gazdagságnak külön parfümje és szugesztív ereje van, amely láthatatlan sugarakban árad az elegáns fürdőhelyek luksuszvilláiból, előkelő éttermeiből, a nyaralók felfokozott életkedvéből.

Hámy egyre nyomasztóbbnak és ostobábbnak érezte önkéntes száműzöttségét. Fel kell rázódnia veszedelmes letargiájából, különben elvesztet. Nem szabad élvezetemeteknie. Elhatározta, hogy másnap kimegy a strandra, fürdiki, napoziki, csónakáziki. Nincsen hatalmasab gyögszser a fénynél, melegnél, víznél!

Egy fiatalasszony gyermekocsit tolt. Esztendő gyermek ült benne. Gömbölyű, méziteten karjával élénken hadonászott és nagyokat nevetett. Hámy szivdobogást kapott. Milyen régen nem látta már kfiát! Az is ilyen napbarnított édes baba lehet. Leküzdhetetlen vágy foza el, hogy megsókolja az ismeretlen gyermeket.

Felugrott, a kocsihoz lépett:

— Milyen hübás baba! —

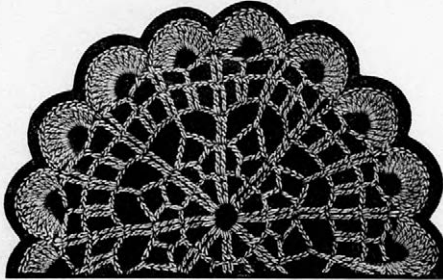
kiáltotta elragadtatva.

És olyan mozdulatot tett, mintha kezébe akarná ragadni, hogy megsókolja. A fiatalasszony ijedten felsikoltott:

— Ne nyúljon hozzá! — ki-

áltotta a felháborodástól

reszkette. — Micsoda do-

H o r g o l t j é g k e n d ő c s k e

Jávai történet

A bűn és bűnhődés viszonya épúgy vallási, mint jogi probléma. Ali, egy európai utazó jávai inasa, mindkét vonatkozásban teljesen függetlennek érezte magát és mégsem segített rajta ez a morális függetlenség.

— Alinak ismét elégre volt szüksége — számol be a különös esetről a kitűnő utazó —, mert ünnepelni akart. A jávai boyok lelki egyensúlya ugyanis megkívánja, hogy olykor-olykor néhány napot és éjszakát barátait és rokonnaitársaságában töltsenek. Ilyenkor lakmároznak, dalolnak és táncolnak, de semmi alkoholt nem fogyasztanak. Elérkezett ez az időpont. Ali azonban, minthogy megtagadtam számára az előleg kiutalását, lelki egyensúlyát teljesen elvesztette.

Máspap azonban Ali mégis elűnt, de vele együtt néhány értékes ezüsttárgy is elűnt a házból. A dolog és az összefüggés végtelen világos volt, de nem kevésbé nyugtalanító.

Három nap múlva Ali visszatért, az ezüsttárgyakat pedig a kínai zálogházból kellett kiváltanom. A fiúra büntetés tört, amit ő maga is jogosnak tartott és vértelmesen fogadott. Nem is érezte magát különösebben rosszul, hogy hat nyugalmas hetet kellett eltölteni rács mögött és a legcsékélyebb mértékben sem gátolta abban, hogy «sírak»-et rájón és cigarettázzon.

A büntetés kitöltése után Ali sugárzó arccal és teljesen nyugodt lélekkel újra jelentkezett nálam. Nagyon elcsodálkoztam, amikor közölte, hogy nincs szándékomban újra alkalmazni. El sem tudta képzelni, hogy ő most már egyszerre nem az én inasom.

— Tulajdonképpen — vélekedett a feleségem —, most már nyugodtan magunknál tarthatjuk ... Minden valószínűség amelletl szól, hogy Ali a legközelebbi hetekben nem szándékozik újra ünnepelni és éppen ezért megbízhatóbb lesz, mint egy új inas ...

Én azonban azon az állásponton voltam, hogy ha ilyen könnyen elhúzzuk a dolgot, az egész ültetvény valamennyi bennszülöttét újszólván fel fogjuk biztatni a lopásra.

Ali sehogysen bírta megérteni ezt a reá nézve túlságosan komplikált gondolatmenetet. Az ő véleménye ez volt:

— Én lopást követtem el, de a lopást a büntetés elszenvésésével kiegyenlíttem. Hátra volna még az okozott kár megtérítése. Ha most nem vesznek vissza, akkor nem tudom ledolgozni és nem tudom megtéríteni az okozott kárt ... Teljesen érthetetlen előttem ez a felfogás! ...

Kéretlen voltam Alinak igazat adni. Mert a bűn és bűnhődés viszonya vallási és jogi probléma, de az egyén felfogásától is függ.

Ali felfogása pedig — megtámadhatatlan volt.

HUMOR

Két jóbarát a távollevő Tilosról beszélget.

— Képzeld, — mondja az egyik — a Tilos milyen rosszul járt.

— Na?

— Elvett egy özvegyet, akinek négy gyereke van és zongorázik.

— Nna, járhatott volna rosszabbul is.

— Hogyan?

— Ugy, hogya annak az özvegynek hat gyereke volna és zongorázás helyett trombitálna.

Kohn és Grún beszélgetnek a kávéházban. Beszélgetés közben Kohn megkérdezi Grúntól:

— Mondd csak, mi a véleményed arról, hogy bevezetik az agglégényadót?

— Ugyan, — feleli dühösen Grún — még kiderül, hogy egészen jó üzletet csináltak az én szerencsétlen nősüléssel!

Baliné panaszra ment a bíróhoz, hogy elhagyta a férje.

— Menj csak nyugodtan haza, — mondta a bíró, — tíz-zizzenkét nap mulva újra visszatér hozzád.

Két hét mulva Baliné újra megjelent a bírónál és sírva panaszkodott, hogy férje még mindig nem jött vissza.

A bíró gondolkodott, aztán így szólt: — Rosszul jósoltam, mert én is felütem a pletykáknak.

— Ezt nem értem, — nyugtalanzkodott Baliné.

— Hát — mondta a bíró, — a te uradról azt mondta az egész falu, hogy bolond. Most kiderült, hogy egyáltalán nem bolond.

A gazdag bankigazgató szemrehányást tesz az övvendéknek, aki barátja és iskolatársa volt, hogy nem köszön neki előre.

— Hát miért köszönnék neked előre? — kérdi az ügyvéd.

— Mert te szegény vagy és én gazdag vagyok, nem érted ezt?

— Nem. Fogalmam sincs róla, hogy mi az a dag?

Egyik olvasónk írja, hogy az idei nyarat egy kis osztrák fürdőhelyen töltötte. Egyszer, kirándulás közben betért egy kis vendégfogadóba és két lágytojást kért. Mikor fizetésre került a sor, a vendéglős egy schillinget számított fel neki.

— Mit, — szól a vendég csodálkozva — két tojásért egy schillinget mer kért? Hát olyan ritka maguknál a tojás?

— Nem a tojás ritka, kérem, — felelte a vendéglős — hanem a fürdővendég.

Egy úr borotválkozás közben megkérdezi a borbélytól:

— Miért fixíroz a kutyája olyan erősen?

— Talán azért, — feleli a borbély — mert néha megtörténik, hogy a vendégekről egy kis fület levágok és akkor mindig ő kopja.

log ez, kérem? Az én gyermekemet nem csókolhatja meg idegen... Hámory megszégyenítlen volt vissza.

— Bocsánat! — mentegetődzött — a tulajdon kisfiam jutott eszembe! A fiatalasszony haragosan végigmérte és gyorsan tovább tölta a kocsi. Hámory néhány pillanatig lesujtva állt. Hallotta, hogy a megremült kis gyermek sírva fakadt és az anyja vigasztalni próbálta. Megfordult és lassan visszafelé ment a telep felé.

Vadszölével és borostyánnal befuttatott villák végtelen változatú sorban bukkantak ki a művészi izléssel kovácsolt vaskerítések mögül, a kertekben rengeteg róza, dália, georgina, napraforgó, szekfű, csipkerózsák mögé rejtett lugasok.

Az egyik villa homlokzatán felirat:

„Álmok szigete!“

Bizarrul szép, valóságos műemkek. Költő és művész volt, aki építette. A kertben mesterséges sziklak, apró vízesések, óriási pálmák, melyek a Riviera tropikusán dús virágzását varázolták ide. És a virágok szinte harsányló színmorgiaja között egy márvány költemény, filigrán oszlopok és csupa könnyed, csipkés báj, mintha egy rokokóból ittelejtett márkinő aludta volna benne sohasem múlt szerelmes álmait.

— Milyen szép ez! — sóhajtotta Hámory.

Megállt és meghatottan nézte.

Milyen jó lenne itt lakni, lebecsátva hagyni a diszkrét zöld zsalugáterekeket, kifejezteni az óriási napernyőket, melyek mint gigantikus lepkék nyújtóztak az asztalok felett, fent a villa virágok közé süppedt láthatatlan terraszán. Itt meg lehetne gyógyulni!

A gyeptájakon tarkatollú nagy madarak. Azok is elkerülték a többi kertet és idejötték. Megérezték, hogy ez a földi paradicsom.

— Ha volna benne kiadó lakás! — villant át Hámoryn.

De hát ez képtelenség. Aki ilyen pazarul szép villát épített, az nem bocsájt abba idegeneket. Maga akarja ott szövegetni álmait.

Ki lehet az a boldog halandó, aki ide vonulhat vissza?

A kéményből vékony, acélkélek füstkarika kigyózott fel.

Valaki lakik benne.

Hámory nem tudott megszabadulni a rászakadt büvölettől. Egész lelkével, minden vágyával odatapadt a villához.

Bemenni! Bemenni! — kalapált benne szüntelenül.

Valamelyik gazdag mágánás lehet. Különc és művészlelkű emberé. Ennek a megépítéséhez nem elég a pénz. Csak akinek nagyon színes élete volt, aki nagyon sokat szeretett és csalódott, az álmodhatta meg ilyenek az otthonát, ahová majd visszavonul...

A kert kavicsos útján könnyű nesz támadt. Hosszú selymes szőrű, japán pincsi tört ki a dáiabokrok mögül. Egy lepkét üldözött. Felhúruhá, karcsú fiatalasszony sietett utána.

— Halló, Jolie! — kiáltotta szemrehányóan a kutya után.

— Hanna! — kiáltotta el magát Hámory.

A nő megrezzent és a kerítés felé fordult. Az arca megvonaglott. Azután megfordult és elsietett. Nem fordította vissza fejét.

Hámory sóhálványra merevülve állt. Leirhatatlan indulatok kavargtak benne. Lelke mélyéig fel volt zaklatva.

A találkozás meglepetése és Hanna érthetetlen viselkedése majdnem megörjítették. Érezte, hogy megint helyrehozhatatlan ostobaságot követett el. Ordítani tudott volna tehetetlen dühében.

Megrázta a kaput. Az ajtó zárva volt. Becsöngetni meg sem próbálkozott. Tudta, hogy amúgysem nyitnák ki.

Mint a kutyáktól szorongatott nyúl, szaladt körbe és valami rés után szimatolt. A tájek elhagyott volt, egy lélek sem járt arrafelé. Hámory vak szenvedélytől elragadtatva, vérbeborult aggyal nem sokat habozott. Felkapaszkodott a kerítésen és átvette magát. Azután rohant a villa felé.

Széles lépcső vezetett fel az épület terraszára. Hámory ösztönszerűen felsietett. És ekkor egyszerre szemben találta magát Hannával.

— Hanna — lihegte elfulladva — miért tagad meg? Itt vagyok, magát keresem hónapok óta.

Az asszony hidegen mérte végig.

— Miért hazudik? Nem tudta, hogy itt vagyok. Sohasem a maga akaratából találkozik velem, hanem mindig a véletlen sordjira élem. Én már végeztem magával, Hámory... Túlsok nyugtalanságot vitt az életembe. Elég volt...

— De hiszen csak most kezdődik az élet! — kiáltotta Hámory. — Már nem élek a családommal... Emmával megegyeztem a válasban...

— Megkésétt, barátom! — mondta gúnyos és leverő hűvösséggel az asszony.
— De hiszen azt mondta, hogy szeret! Ott várt a párba után a vívóterem előtt és aggdótt értem...

— Azóta sok hónap mult el. Nagy idő, melyet külföldön bolyongva töltöttem és közben sok mindenre rájöttem. Így például arra is, hogy nagy ostobaság a szerelem. Önzőnek, okosnak kell lenni. Csak a mának élni. Fiatál vagyok és gazdag. Enyém a világ. Nem csatolom senkihez az életemet... Magában kétszer csalódtam. Az első csalódásom az volt, mikor bátrabbnak és okosabbnak véltem, mint amilyen. A másik... a párba után volt. Ugy éreztem, hogy maga abban a párbaiban csakugyan elesett. Meghalt a régi énye és aki feltámadt, az majd értem jön... De maga megmaradt a régi, habozó, gyáva embernek. Nem kerestem, nem is mert érdeklődni utánam...

— Sokkal nagyobb harcot vívtam meg, mint gondolja. Hiszen mindent felégettem magam mögött. Elhanyagoltam az irómat, elszakadtam a családomtól és mindez maga miatt történt! És most itt vagyok és arra kérem: legyen a feleségem. Hanna nem válaszolt azonnal. Hideg, éles pillantással nézte a férfit, aki remegve állt előtte.

— Mennyire másképp hangzott volna ez másfél év előtt!
— Ez a villa az álmok szigete — jaddult fel a férfi. — Itt áll az oromzatára írva. Talán ezt a találkóást érezte meg, aki így elkeresztelte... ebben a találkóásban valósul meg az én életem legnagyobb álma...

— Háromy — mondotta Hanna — becsületes kártyákkal akarok játszani. Azt hiszem, most már csakugyan nem szeretem. De a mi furcsa találkóásunk, az a szórnyó pillanat, mikor Nyekyre támadt... az utána felkavargott pletyka és rágalomhadjárat... úgy látszik, örökös nyugtalansággá lett bennem. Maga kompromittált engem. Mindenki azt hiszi, hogy a szeretőm volt és féltékenységből hívta ki párba jára Nyekyt. Nekem elégtelre van szükségem a világ előtt. Be kell bizonyítanom, hogy ennek az ellenszenves történetnek van valami regényes magja is. Ha felesége leszek, ezt a mi társaságunk olyan legendának és érdekesnek fogja találni, mint egy középkori hőskölteeményt. Kénytelenek vagyunk most már ezt a komédiát végigjátszani, különben mind a ketten ellenszenves, letört hősök maradunk. Maga nem tud élni a családjával, tőlem pedig érdekes és izgalmas megoldásokat vár a világ. Tehát rendben van: a felesége leszek... De értsen meg, ez csak afféle előkelő, a társaság elkápráztatására kötött házasság lesz... Megfelel-e így magának?

— Nem értem, mit mond, Hanna, én csak azt tudom, hogy rendkívül szeretem...
— Ne érzelegjen, barátom. Elfogadja az ajánlatomat?

— A világ legboldogabb embere vagyok.
Olyan mozdulatot tett, mintha meg akarná csókolni Hannát. Az asszony azonban határozott mozdulattal kitért.

— Most nem szabad. Azt akarom, hogy ez a pillanat mindig ilyen rideg öszintéséggel jusson eszébe... Ne mondhasa soha, hogy félrevezettem...
— Imádom!

— Jobban szeretném, ha minden érzélgősség nélkül nyujtana kezét, mintahogyan üzletkötésnél szokás!

— Milyen különös asszony maga. Csupa ellentmondás és csupa rejtély... Vannak perekek, mikor önmaga előtt rejtőzik. Mikor megbánja azt, amit előzőleg mondott. Rosszabbnak, gonoszabbnak mutatja magát, mint amilyen. Mikor ott álltam a halál küszöbén, hozzám jött és azt mondta: szeret! Aggdótt értem! Tagadja?
— Talán akkor hazudtam és most mondom az igazat!

— Miért tette volna?
— Sajnáltam. Bűnőnek éreztem magamat a történetben. Szépségflastromot akartam illeszteni a sebekre. Mit tudom én? Ez volt a szeszélyem... hangulatom!

— Lehet így intézni emberi sorsokat? Pillanatnyi hangulat szerint?

— Minden hangulat, Háromy... ez az egyetlen igazság, melyet magának is meg kell tanulnia! Unom a mindig habozó, a mindig mérlegelő józanokat, akik úgy építik a sir felé vezető útjukat, mint a vasbeton szerkezeteket. Magában kétféle ember él, Háromy. Az egyik éppen olyan lázadó, vakmerő, mindent magához ragadni akaró, önző és semmivel nem törődő, mint amilyen én vagyok. A másik a pedáns, aggdó, iroasztalához ragadt, közvéleménytől rettegő kis nyársolgár. En az első lényét szerettem meg és ezt látom magában most is megvillanni néha. Ilyenkor szeretem. De az a néhány hónap, amely utolsó találkóásunk óta eltelt, mely alatt maga gyámoltalanul és cselekvésre képtelenül vergődött, megint kiábrándított. Volt bátorsága értem élet-halálra kiállni, de arra már képtelen volt, hogy utánam rohanjon, megfellekkezzen mindenről és a fellángolás nagy-szerű viharában próbáljon magához ragadni. Ide jött Földvárra.

magányos padokra ült, habozott, tervezgetett, lendült és fantázia nélkül, számolgotott, mérlegelt s nem volt egy döntő, nagyszerű mozdulata, amely hozzád sodorta volna. Ha nem pillant meg, talán még hónapokig gondolkozott volna, hogy mit tegyen? Nem érzi, hogy mennyire sértő ez? Milyen kevés biztosíték arra, hogy csakugyan én egyedül töltöm be érzéseit?

— Ha maga mellett leszek, folytonos lesz a varázs, pillanatra sem színlhetik meg a hipnotikus erő, amely magából árad.

A kis kutya hevesen ugatni kezdett. A póstás állt a kerítés mögött. Csengetésére a kertész sietett ki és bebocsájtotta.

— Expressz levél! — mondotta és átnyújtotta aláírásra a kézbesítő könyvet.

Hanna kíváncsian bontotta fel a levelet. Arcán leírhatatlan meglepetés tükröződött. Először elpirult, aztán sápadt lett. Szemében ismét megvillant az kegyetlen tűz, mely már néhány-szor megdöbbenetett Háromyrt.

Mikor az olvasást befejezte, görcsösen összehajtogatta a levelet és a kebelébe csúsztatta.

Azután egyszerre lágy, kedves hangon fordult Háromyhoz:

— Megszünk kettesben egy üveg jégbűtött pezsgó... És ha úgy tetszik, tekintse ezt eljegyzési lakománknak!... Édesen nevetett és egyszerre minden átmenet nélkül az ajkát nyújtotta:

— Ne mondja, hogy megtagadtam első kérését!

Háromy agyán homályosan átcikázott a gyanú: a levél és Hanna hirtelen megváltozott hangulata között összefüggés van! Ki írhatta, mi lehet benne? De már nem volt ideje gondolkodni. Érezte Hanna ajkát és egész lénybe beszédült valami forró boldogságra... És ebben a kábulatban nem sejtette, hogy a levélben félfelmes hadizenet volt. Egy asszony küldötte, akit Háromy nem ismert és aki most mégis beleavatkozott a sorsukba. Egy finom, ápolat, karcusú nő kéz vetette papírra a vézetes sorokat, melyek most úgy robbantak Hanna elé, mint az igralmat nem ismerő gránátok...

De a mindent kockázatót, elszánt és kalandokat hajszoló asszony nem rémült meg. Elhatározta, hogy felveszi a harcot.

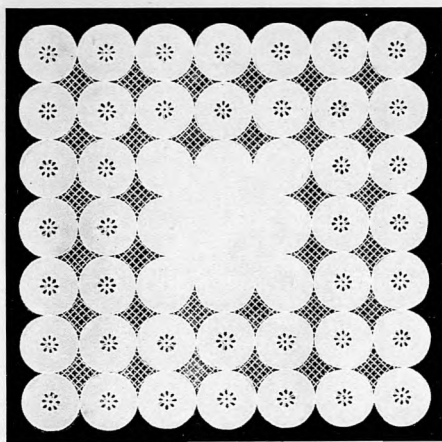
Mégegyszer megcsókolta Háromyrt, aki-nek fogalma sem volt arról, hogy kö-röttük már fenyegető dörgéssel és vilámlással gyülekeznek a viharfelhők. (Folytatjuk)

Az ajkamon...

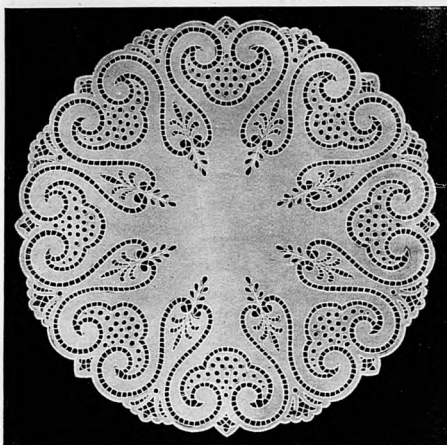
Az ajkamon nem remeg már
Több szerelmes nóta,
Egy barna lány szívtelenül
Elrabolta róla.

Elslratom, eltemetem
Éz utolsó szép szerelmes álmat,
S megcsúszóm az Istennek, hogy
Nem kergetek soha többé
Csalfa délibábót. Dr. Szegedi Pát

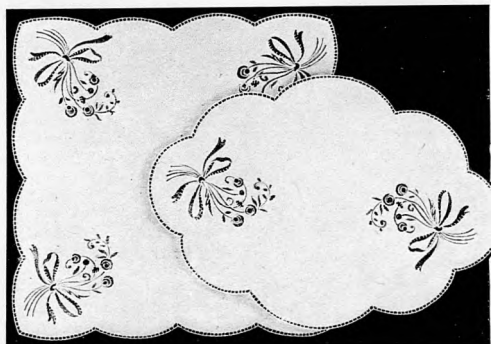

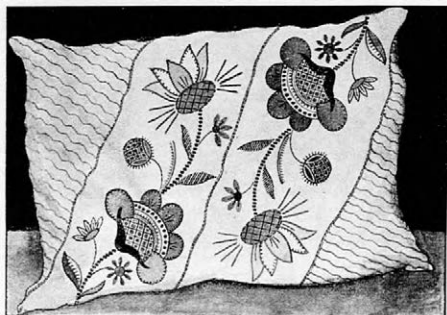
1. Modern madeira-milő. Előrajzolja, 80×80 cm. méretben P 2.20. Készen, géppel hímelve P 10.— Szűrt sablonja P 1.20. Hozott anyagra rajzolja P —.80.

2. Kerek madeira-milő. Előrajzolja, 80×80 cm. méretben P 2.— Készen, géppel hímelve P 7.50. Szűrt sablonja P 1.— Hozott anyagra rajzolja P —.80.

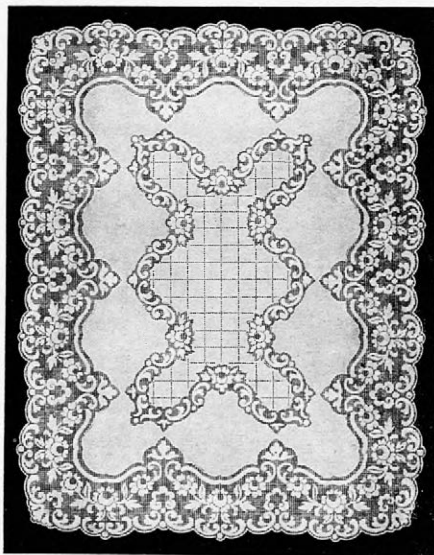

3. Vászonerítő. Előrajzolja, az ovális 50×65 cm. méretben P 1.60. Ovális szűrt sablonja P —.80. A négyzetes, 80×80 cm. méretben P 2.20. Szűrt sablonja P 1.20. Hozzávaló színes himzőfonal 1 motring P —.15.

4. Vászompárna. Előrajzolja, a felsőlap 50×60 cm. méretben P 1.50. Hátlappal együtt P 2.20. Hozzávaló pamut 1 motring P —.15. Szűrt sablonja P 1.— Teljesen készen, hímelve és kitöltve P 12.—.

Wieg Testvérek kézimunkarajzai

5. Toledo-abrosz. Előrajzolja vászonra, 150×180 cm. méretben P 20.— A minta szűrt sablonja P 6.— A toledo-mintát csipkéknek is készíthetjük, akár horgolással, akár fűlelapon A fűlelapon készen kapható, 4 mm. kockával 150×180 cm. méretben kitöltőfonallal együtt P 30.—. Leszámoltató i. emintalap P 4.—

Fenti kézimunkák a rajzokat készítő kézimunkaegységél rendelhetők meg. Rendelés alkalmával kérjük közvetlenül az illető céghez fordulni. Érdeklődésnél 20 fillér, rendelésnél 50 fillér portódíj küldendő. Wieg Testvérek kézimunkaháza címe: Budapest, IV., Deák Ferenc-utca 19

A TÁRSASÁGBÓL

Kedves hölgyeim,

egy elegáns belvárosi kesztyűsbolton játszódtot le ez a jelenet, amelynek véletlenül szemtanuja voltam. Egy rendkívül szórakoztató természetű egyetemi tanár lihegve érkezett be a boltba és a tulajdonost kereste, akinek aztán ingerülten mondta: — Kérem, én reklamálni jöttem!
— Kérem — felelte udvariasan a tulajdonos.
— Tegnapelőtt vettem itt egy pár kesztyűt. Ön garantálta, hogy egy évig fogom hordani!
— No és? — kérdezte csodálkozva a tulajdonos.
— És tegnap elvesztettem! — vágta oda vérfogyasztó komolysággal az egyetemi tanár úr.

Beszámoló.

Az Actio Catholica országos elnöksége megállapította az idei országos katolikus nagygyűlés időpontját, amely szeptember 28-án kezdődik és október 1-én ér véget. Az idei katolikus nagygyűlés folytatása lesz a Pázmány Péter-egyetem jubilárius ünnepségének is. — Előfizetőink közül Kuster Rózsi Siófokról, János Erna Mátrafüredről, Koczóh Teci Fonyód-Bélatelepről, vitéz Tar Antalné Balatonkeneséről, dr. Szörényi Ottóné Siófokról, Zauper Lajosné Dunapatajról, Csajkás Kató tanítóné Siófokról, Tessely Károlyné Sopronból, Szép Györgyné Vasvári kir. jbr. elnök neje Keszthelyről, Rákossy Péterné Debrecenből, Wirnhardt Nándorné Fonyódligetéről, Diebold Mária Kőszegről, Róna Dezsőné Rákosligetéről, Demeter Lidia Balatonalmádiából, Kiss Erzsébet csóti tanítóné és Pénzes Margit bakonyzentiványi tanítóné Balatonlelléről, öz. Plezskás Imréné és Szászabonyiné Somlósárhelyről, Simon Gézáné számfőnök neje Szekszárdról, Boggscha Pálné és leánya Mária Budafokról küldött kedves üdvözlőket, amit hálás köszönünk és szívvelbővíző üdvözléttel viszonzunk. — Örömmel jelentjük, hogy ifj. Tar Antal budapesti kedves előfizetőnket «vitéz»-zé avatták.

Hímen-hírek.

Stagl Jolika kedves előfizetőnknek a győri székesegyházban örök hűséget esküdött Havrillay Géza. — Véték István földbirtokos és nagybérleti leányát Irénkét, kedves előfizetőnket eljegyezte dr. jur. utr. Kovács Imre OTI s. titkár, ügyvezető helyettes, v. egyetemi tanársegéd. — Czippot Erzsébet gyógyszerész kedves előfizetőnket eljegyezte tarcali Zombory Béla gyógyszerész, Huszon. — Dr. Gulyás Erzsébet és dr. mesterházi Mesterházy László örök hűséget esküdött a Vilma királyné-úti evangélikus templomban. — Keszezy Flóra badacsonytomajai okt. tanítónét eljegyezte Dudás László surdi r. k. tanító. — Leszich Olga és Ungvári-Untener Jenő házasságot kötött a kalocsai főszékesegyházban. — Szabó Erzsike és Kovács László egyházasharaszti-i ref. lelkész örök hűséget esküdött a sárbogárdi ref. templomban. — Gemmingeni Schweichhardt Margit (Abony) és lokcsei Sulyok László (Szolnok) jegyesek.

Végrendelet.

Egy ügynevezett «papuscférij», italozás közben, ezt mondja a barátjának: — Ha meghalok, minden vagyonomat a feleségemre hagyom. De azzal a kikötéssel, hogy még egyszer férjhez kell menni! — Miért? — kérdezi csodálkozva a barátja.
— Mert azt akarom, hogy legyen valaki, aki sajnálja, hogy meghaltam...

Nyaralási hírek.

Kedves előfizetőink közül Kovács Kálmán né Hévíszentandrán, Pirross Antalné Fonyódligeten, Visnyovszky Edéné Erdőbényén, Mayer Irén áll. tanítóné Budapesten, Németh Istvánné Szombathelyen, Dötsch Margit Óriszentpéteren, Horváth Béláné Tiszabeczdén, vitéz Tar Antalné Balatonkenesén, Vajnay Mátýósné Szegeden, Mayer Mária Erdélyben, Németh Károlyné Sásdon, FINDER Franciska a Tátrában, Dénes Ivánné ny. postafőfelügy. neje Kányán, Mayer Etelka Ausztriában Klipp Alajosné Balatonbényében, dr. Szörényi Ottóné Siófokon, Zauper Lajosné Dunapatajban, Fónagy Sándorné cs. törzserm. neje Hosszúperesztegen, öz. Nedelkovic Jánosné Bala-

KÉZIMUNKÁIHOZ HASZNÁLJA

A VILÁGHÍRŰ

FUTÁR

VÉDJEGYŰ

G Y A P J U FONALAKAT

V I L Á G M Á R K A ●

tonújhelyen, öz. Berger Károly Lajosné Hatvanban, Bárány Károlyné Gyöngyösorosoziban, Adler Hilda Badacsonytomajban, Meglics Erzsébet Révfülpö-Kövágóórsón, Fóris Gézáné tanfőfelügy. neje Balatonfenyvesen, Vargha Valéria tanítóné Mezőkövesden, dr. Handlovics Tiborné orvos neje a Tátrában, Néger Mihályné Erdélyben, Pangrácz Viola vn. tisztviselőné Miskolcon, Süpek Pálné Balatonalmádiában, Zámory Árpádné Ausztriában, Horváth Jánosné Fonyódon, Bercsényi Vinczéné Tengeliczén, Csinscák Luiza m. kir. postamester Kecskeméten, dr. Varga Pálné tvsz. bíró neje Györszemerén, dr. Molnár Zoltánné Erdélyben, Györy Pálné Vécseben, Csekme Istvánné százas neje Szegeden, Gadl Mariska ref. tanítóné Csesztregén, Fegyvernyek Alfonz né Budapesten, Voloncs Margit tanítóné Rákosligeten, dr. Martsek Jánosné Gyónon, Nikolics Ignáczné ny. tank főig. neje Siófokon, Baranyay Jánosné Balatonkenesén, Gerstmyer Nándorné Balatonkenesén, Iványi Márta Gyaporsvölgyben, Knutzen Frigyesné Balatonkenesén, Horváth Margit Mátrafüred-Mátraházán, dr. Groszmann Gyuláné Olaszországban, dr. Csipkay Andorné Balatonalmádiában, Alasztics Jenőné Budapesten, Farkas Antalné Kunodátán, Salamon Béliáné Esztergomban, dr. Reindl Elek né Balatonalmádiában, Bretter Lehelné Budapesten, Drégelyi Dezsőné szfv. tan. c. ig. neje Balatonszabadiában, dr. Mészáros Miksné a Tátrában, Molnár Gabriella Mecsek-alján, Vilmon Istvánné Morócban, vitéz Náray Jenőné cs. százas neje Vajszián, Bárdos Józsefné Szegeden, Piller Istvánné alezredez neje Karcagán, Bán Józsefné Siófokon, öz. gencsi Gencsy Bertalan né Erdélyben, Wesszyczy Józsefné főmérnök neje Zircen, Erdélyi Annika Budapesten, Leheti Antalné min. tanácsos neje Rajkán, Lichtnekert Jánosné pedig Magyariklén élvezi a nyaralás örömeit.

Könyvekről.

A napokban jelent meg Dorvas József «Vízkeresztől Szilveszterig» című regénye, amely egy tervvezett regénytrilógia első része. Felhívjuk olvasóink figyelmét erre az értékes munkára. A regény hőseinek emberibb jövő felé futó újításkísérők figyelemmel, akik igazságnak érzik az elnyomottak igazát. — Gosztonyi Ádám «Miss Aranyásó» című izgalmas, vidám és kalandos mesés-zsűz regénye, ha nem is lép fel tulságosan irodalmi igényekkel, de mindenesetre szórakoztató és lebilincselő olvasmány, amit kedves olvasóink figyelmébe ajánlhatunk.

Lohr Mária (Kronfusz)

Üggytisztító - kelme festő
Gyár és központ: Budapest, VIII ker., Baross-utca 85. szám

Lysiform

nélkülözhetetlen

Saját érdekében használja.

Utasítás minden üveg mellett.

Házi kozmetika

Az első ráncok

Irtó: Dr. Földes Miklósné

A nő életében igen szomorú mozzanat az első ráncok megjelenése. Dacára, hogy itt apró szarkalábokról van szó, melyeket idegen nem is lát meg. Számos nő azután, az első meglepetés hatása alatt, elköveit azt a hibát, hogy válogatás és hozzáértés nélkül használni kezd különféle szépségzsereket, amelyeket jobbról és balról ajánlanak. Pedig a ráncok feltűnésének a kezdetén, ami többnyire az arc szárazságának a következménye, az arcból megfelelő zsiros krémmel való táplálásával és a helyesen alkalmazott arcmasszázsokkal, sokat lehet javítani a hervadásnak a tünetén. Sőt, helyes arcpótlással megakadályozhatjuk a szépséghiba fokozódását, a ráncok mélyülését.

Valamikor régebben az orvosok a ráncok megszüntetésére paraffinanyagot fecskendeztek a bőr alá. Ez a befecskendezett paraffin pótolta a bőr alatt hiányzó zsírtéteget és kifeszítette a ráncos bőrt. Ezt az eljárást azonban igen tökéletlen volt. Néha gyulladást okozott a befecskendezett paraffin a bőr alatt, máskor, esetleg évek múlva, elhagyta helyét, vándorolni kezdett a bőr alatt és ezáltal nagyobb szépséghibát okozott, mint amit korrigálni lett volna hivatva. A fejlett sebészeti kozmetika a ráncok eltüntetésére a ráncok operatív felülvárrását tette általánossá. A ráncok tulajdonképpen fölösleges bőrretek. Ezeket metszi ki a sebész fel nem tűnő helyeken és feszíti meg a bőrt, többnyire a hajas fejbőrön, a halánték közelében történik a metszés és lesz öszevarrva megfeszítés után a bőr. Ezt az eljárást alkalmazták az arc nagy ráncjai eltüntetésére, ahol néha a metszés a fül alá is terjed és így feszítik meg az egész arcból, sőt, ha szükséges, a ráncos nyakbőrt is. Mások kisebb metszések vannak hivatva csak a szem alatti ráncokat, vagy az úgynevezett könnyzacskókat kiközösíteni.

A beavatkozásos helyi érzéstelenítésben történnek. Nem kell okvetlenül intézetbe befeküdni a műtét elvégzésére. Magam is láttam esetet, ahol valaki, akin aznap végeztek szépitő műtétet, este megjelent kis tapaszkötéssel a szokott társaságban. Természetesen párnap pihenésre szükség van ilyen műtét után a zavartalan gyógyulási érdekében.

Hasonló sebészeti kozmetikai műtétek ma már a test különféle részén beavatkozás tárgyát képezik. Gyakoriak a kebelműtétek, az orrszabályozás és a has fölösleges zsírpárnáinak sebészeti eltávolítása. De hangsúlyozni kívánom, hogy a műtéteket csak komoly szépséghibák esetén végeztessük. Sohasse legyen a műtét indítója a hűzött hiúság.

Kozmetikai üzenet:

«Erdélyi kislány». A széplők végleges eltüntetése diatermiás égetéssel történhet. A beavatkozás nem fájdalmas, sem heg, sem nyom nem marad utána.

RECEPTVERSENY

56. RECEPTEK

Csokoládékokécskák. 21 dkg citromos cukrot, 4 tojás sárgáját, egy egres tojással habosra keverünk. 10 dkg hámozott darált mandulát, a 4 tojás habját, 4 dkg rummal öntözött zsemlyemorzsat, 3 dkg lisztet és végül 8 dkg reszelt csokoládét adunk hozzá. Kikent formába öntjük és megsütjük. Kockákra vágjuk, rummal beleszóljuk, a tetejét fízel megkenjük és átlátszó mázzal bevonjuk.

Káhr Vilma, Kőrmend

Piskótapogácsa habsütéménnyel. 4 tojás sárgáját 7 dkg citromos cukorral habosra keverünk. 3 tojásnak a fehérjét felverjük habnak és 7 dkg piskótalisztet öszekeverjük. Pogácsaformákat rakunk kikent tepsibe, a tetejét porcukorral behintjük és szép sárgára sütjük. Ha megsült, mindjárt kivesszük és ribizkeizzel meg-

fekete szőlőt, 3 dkg finomra vágott citrondótot, 2 dkg cukrozott narancshéjat és 1 kupa maraschino-likőrt. Az egész masszát olajjal kikent formába öntjük és beállítjuk kb. 1½ óráig a jégre. Kiborítva tejszínnel díszítjük.

Káhr Vilma, Kőrmend

57. RECEPTEK

Sóskrémes teasütémény. Úgy készül, mint a rendes habról, azzal a különbséggel, hogy sütés előtt, ha megkentük, darabosra vágott tisztított mandulában megpermetjük. Sütés után következő krémrel töltjük: egy deci tejszint 1 deci tejfel, 3 tojás sárgájával, 3 deka liszttel, elegendő sóval, 10 deka reszelt sajttal tízén állandó keverés mellett felforraljuk. Ha kihült, 2 deci tejszínből habot verünk és a sóskrémbe keverjük.

Paternics Gizella, Szeged
Sósruadeeskák. 30 deka lisztet, 20 deka vajjal, 3 tojás sárgájával, 1 deci tejszínnel vagy tejfellel, 1 deka élesztővel és késhegynyi sóval összegyúrunk. Kinyújtjuk ujjnyi vastagra és hagyjuk jól kifogni (legalább 2 órán át, de legjobb egy éjszakán át pihenni hagyni). Tojás-sárgájával bekentjük, rudaeskákra felvágjuk, paprikás reszelsajttal és kóménnyel beszórkjuk, forró sütőben megsütjük.

Paternics Gizella, Szeged
Sonkás rolád. 4 tojás fehérjét kemény habbá verünk, 4 evőkanál lisztet, 2 evőkanál reszelt sajtot, 4 tojás sárgáját keverünk bele a habba. Kikent és lisztelt tepsire kenjük, megsütjük. Ha megsült, deszkára borítjuk. A deszkát előzőleg sajttal meghintjük. 20 deka finomra vágott sonkát kevés tejfellel, pici töröttborssal öszekeverünk. A tészára kenjük és öszeacsavarjuk.

Paternics Gizella, Szeged
Moszkánér. 15 deka diót, 8 deka cukrozott narancshéjat öszevágunk finomra, 15 deka cukrot, 5 deka vajjat, 4 deka lisztet, 1½ deci tejszint öszekeverünk, tízén állandó keverés mellett felforraljuk. Ha kihült, vajjal kikent, liszttel behintett tepsire kis halkokat spricellel. Villával laposra dresszírozzuk, forró sütőben megsütjük. A tepsin fekvő részét tunkmasszával bevonjuk.

Paternics Gizella, Szeged
Medvekörmöm. 20 deka diót, 25 deka cukrot, 6 deka kakaót, késhegynyi törött fahéj, 4 tojás fehérje. Tűzőn sűrűre felverjük. Vajjal kikent tepsire nagy csillagesővel körömalakra spricellejük. Langyos sütőben inkább szárítjuk, mint sütjük. Ha kihült, kettőt öszezetesszünk. Szélesebb végét tunkmasszába mártjuk.

Paternics Gizella, Szeged

58. RECEPTEK

Vajas krémeslepeny. 15 deka vajjat, 20 deka lisztet, 3 tojás sárgáját, 10 deka cukrot tészává gyúrunk. Tepsibe tesszük. Félig megsütjük, kihűtjük és lekvárral megkenjük. Azután 4 tojás sárgáját, kanál cukrot, 4 kanál lisztet, 4 kanál friss tejfellt és a 7 tojás habját könnyedén öszekeverve a tészára öntjük és pirosra megsütjük.

Dr. Kommen Elekné
Csokoládé-krém. 14 deka sótölt cukrot 8 tojás sárgájával habosra keverünk, 2 deci forró tejszínbe 6 tábla csokoládét, kis vaniliát belefőzünk, kihűlésig keverjük, utána a fentebbi masszával és a 8 tojás habjával könnyedén öszekeverjük és formában vagy üvegtáblán tálalásig jégre tesszük. Piskótával adjuk fel.

Dr. Kommen Elekné

kenjük, a tetejére sült habsütémény-koszorúcskát teszünk. A tészta közepére szemes ribizkeket rakunk.

Káhr Vilma, Kőrmend

Hollandi mártás. 5 tojás sárgája, 1 kanál liszt, 2 drb finomra vágott szardella, kis darab hagyma, 1 tojásnagyságú vaj, egy pohár fehérbor és citromlé ízlés szerint. Ezeket habústiben tűzőn sűrű mártássá keverjük, anélkül, hogy főjünk. Utána mindjárt tálaljuk. *Káhr Vilma, Kőrmend*
Özhát vörösborral. Az özhátat kicsontozzuk, leborózzuk és megspékkeljük. Beleteszük tepsibe, jó darab vajjat adunk rá. 1 drb sárgarépa, 1 drb petrezselymet, egész borsot, babérlevelet, egy pár kanál ecetet és egy jó pohár vörösbort. Sütőben szép barnára sütjük, közben öntözgetjük a levélvel. Ha megsült, a húst kivesszük, a zöldséghez 1 kanál lisztet teszünk és kb. 5 kanál tejfölt kevés vörösborral felengedünk, átszűrjük, felforraljuk, a húst felszeleteljük és a mártással leöntjük. Áfonyával tálaljuk.

Káhr Vilma, Kőrmend

Gesztenye-pudding. 30 dkg gesztenyét megfőzünk, lehámozzuk. 3 dkg piztáciát 5 kanál tejfel finomra dörzsölünk. Hozzákeverünk 2 tojás sárgáját, 20 dkg vanilincukrot és 1 lit. tejszint. Tűzőn sűrűre keverjük. Utána átpasszírozunk, beöccsintjük a fagyaltgépbe és ha megkeményedett, adunk hozzá 7 dkg mazsolyt, 7 dkg

Mártásos disznósiült. Szép darab disznóhúst, karaját vagy combot gyengén bedörzsölünk fokhagymával, sóval, köményvel és forró zsírba tesszük. Megfordítás után 1 evőkanál ecettel meglocsoljuk, kis vizet öntünk alá és puhára, szép barnára pároljuk és párolkáposztával, krumpli-pürével tálaljuk. a barna mártását ráöntve.

Dr Kommen Elekné
Orosz krém torta. 4 tojás sárgájából, 7 deka cukorból, 5 deka lisztből és a 4 tojás fehérjéből vékony tortalapokat süntünk. Azután 8 tojás sárgájából, 2 deci tejből és 14 deka cukorból krémet főzünk, kis darab vaniliával, amit azonnal szitán átpasszírozunk és hidegre keverünk. 4 deci tejszínt felverünk habnak, 14 deka vaniliás cukrot teszünk bele, 7 deka rumban áztatott citromadót és 7 deka mazsolát, 2½ deka felolvastott zselatinnal vagy vizahólyaggal belekeverve, a fentebbi krémmel összevegyítjük és a tortalapokat formába téve, a krémmel egyenként megtöltjük és jégre állítjuk tálalásig.

Dr Kommen Elekné
Mandulás szelet. 28 deka porcukrot, 25 deka mandulát, 4 tojás sárgáját kis citromlével sima tésztavá gyúrunk. Lisztetl deszkán ½ cm vastagságra sodorjuk és az időközben készített mázzal a tésztát bekenjük. 10 deka porcukrot, 1 tojás fehérjét kis citromlével sűrűre keverünk és ha a tészta rá kenté a masszát, vigyázva sütjük. **Dr Kommen Elekné**
Borjumáj-durma. 25 deka borjumájet ledaralunk, ½ lit. tejben áztatott zsemlel, átpanirozzuk, 2 egész, 2 tojás sárgáját, 2½ deci hideg tejet, kis vajban pirított hagymát, petrezselyemzöldet és pástétomfűszert, sőt izlés szerint teszünk bele és püspökkenyérformában kisütjük. Izlés szerinti mártással tálaljuk.

Dr Kommen Elekné

59. RECEPTEK

Mandulatorta. 10 tojás fehérjét kemény habbá verünk, 22 deka porcukrot, 22 deka hámozott darált mandulát, 1 citrom lereszelt héját könnyedén hozzákeverjük. Ebből a mennyiségből kikent, kilisztezett formában 4 lapot süntünk, inkább csak száritunk. Ha kihült, a következő krémmel töltjük: 10 tojás sárgáját, 10 evőkanál erős feketekávé, 22 deka porcukorral habverősben sűrűre főzzük. Ha kihült, 20 deka habosra kikevert vajjal összevegyítjük. A lapokat megkenjük s a tetejét színtén bevonjuk és héjazott, pirított, hosszúksára vágott mandulával meghintjük.

Kincsés jegyzőné, Szehalom Csokoládétorta tejszinhabbal töltve. 6 tojás sárgáját 10 deka vajjal, 6 evőkanál

porcukorral habosra kikavarunk. A 6 tojás keményre felvert habját hozzávegyítjük, végül 6 evőkanál csokoládéport és 6 evőkanál diót. Kikent, kilisztezett formában megsütjük. Ha megsült, 2-3 lapra vágjuk és vaniliás cukros tejszinhabbal töltjük. Tetejét csokoládémazzal vonjuk be.

Kincsés jegyzőné, Szehalom Maulltaschen. 3½ deci lisztet 14 deka vajjal elsodrunk nyújtótáblán. Beleitünk 4 tojás sárgáját és 2 kanál tejfelt. Összegyúrjuk, jól kidolgozzuk, vékonyra kinyújtjuk. Megtöltjük úgy, hogy előbb derelyemetszővel négyzetleges kockákat vágunk s minden kocka közepére helyezünk a töltelékéből. Egymásra hajlítjuk s körülévágjuk a derelyemetszővel. **Töltelék:** a 4 tojás fehérjéből kemény habot verünk, hozzákeverünk 14 deka porcukrot, ½ citrom levét, 14 deka lehajozott darált mandulát. Ezzel töltjük a tésztát. Vigyázva megsütjük világossárgára. Sütés után mindeniket külön-külön vaniliás porcukorba mártjuk. Melegen is, hidegen is kitűnő.

Kincsés jegyzőné, Szehalom Megyes lepény. 28 deka lisztet, 6 deka porcukrot, kicsi vaniliát, 18 deka vajot, 2 tojás sárgáját, 2 kanál tejszínt, ezeket gyúrotáblán összeállítjuk. Kisujjnyi vastagra nyújtjuk, tepsibe tesszük, szelét kissé körül felgyúrjuk s szép világossárgára megsütjük. Ha megsült, behintjük sűrűn befőtt vagy dinstelt meggyel, melynek a levét kinyomjuk, vagy szitára téve, lecsepegtetjük. Azután 8 tojás sárgáját 24 deka vaniliás porcukorral habosra kavarrunk. A 8 tojás habjából kemény habot verünk, a sárgájához vegyítjük, végül 24 deka darált, lehéjalt mandulát is teszünk bele. (Lehet diót is, de finomabb a mandula.) Egyenletesen ráöntjük a meggyel berakott tésztra. Tetejét behintjük porcukorral, vigyázva szép sárgára megsütjük. Hidegen is, melegen is finom.

Kincsés jegyzőné, Szehalom Párnáska. Fél liter lisztből, 3 tojás sárgájával, kis sóval, kis kukorral, 2 kanál tejfellel s vízzel réteskeménységű tésztát gyúrunk. Nagyon jól kidolgozzuk. Akkor 6 egyenlő részre vágjuk. Mind a hatot elnyújtjuk fél kisujjnyi vastagra. Írósvajjal megkenjük. Mind a hat darabot egymásra tesszük. Kinyújtjuk, mint a vajasztást, félórai időközönként háromszor. Utóljára késfoknyira elnyújtjuk, baracklevárt rakunk rá. (Mint a derelyére szokás.) A sima feloldalát, amit reahajtunk, tojásfehérrel megkenjük, derelyemetszővel kivágjuk s azonnal forró zsirban kisütjük. Ezen masszának 10-12

SZÉP KEBEL

3-5 hét alatt a világhírű párizsi metódus által

Ha a melle fejtelen vagy visszamaradt, ha ernyedt és puha

akarja, hogy rövid idő alatt jöfellejt legyen?
akarja, hogy formás és rugalmas legyen?
akarja, hogy mindenki csodálja?
Akkor kérjen díjtalan felvilágosítást

EXUBER BUST RAFFERMER megtelteti és ruganyossá teszi a keblet

EXUBER BUST DEVELOPER kifejezti az elmaradt mellel.

Mind a két módszer **külső eljárás és teljesen ártalmatlan.** Nem kell semmit szedni, nem kell diétát tartani, nem kell fárasztó testgyakorlatokat végezni. 25 év alatt minden esetben bevált! Orvosok ajánlják! Sok színpadi nagyság és filmsztár, akiknek alakját csodálja és irigyl, a párizsi módszernek köszönheti sikerét.

UTALVANY

A „Magyar Uriasszonyok Lapja” hölgyolvasói díjmentesen, diszkrét, csekélyesnévelküli lezárt borítékban minden utalást megkapnak a kebel fejlesztésre, ruganyossá tételére. (A nem kívánt módszer átúzóndó.)
Mme Helene Duroy, Div. H. 305. D. Rue de Miromesnil II. Paris. (VIII). Utalványt írást körünk! 40 filleres bélyeg mellékelendő.

deka vaj elegendő. Igen kiadós meleg tészta. Lehet turó-, velő- vagy sonkátölteket is használni a tésztahá.

Kincsés jegyzőné, Szehalom

60. RECEPTEK

Pirított mandula-esők. 28 dkg cukrot vízbe mártunk, tűzre tesszük, ha már jó forró, 28 dkg hámozott, aprórávágott mandulát kavarrunk bele s ha megpirult, rögtön kőzetesszük 3 nagyobb, vagy 4 kisebb tojás kemény habját, gyorsan összekavarjuk s pléhrre csökököt rakunk belőle, vagy pedig kinyújtjuk és apró formákkal kiszűrjük s langyos sütőben megszáritjuk. **Tomka Lia, Békéscsaba Gyümölcsis-szendvics.** 10 deka vajot pici sóval habosra kikeverünk, majd teszünk bele 2 deci tejszínből vert kemény habot és megkenjük vele a szendvicskenyérseleket. Most szép sorjába rakunk rá megmosott málnaszemeket, vagy apróbb földiiperszemeket, esetleg kimagvált cseresznyét, vagy kajszinbarack-, őszibarackseleket.

Tomka Lia, Békéscsaba

Nagyapa puddingja. Egynegyed kg porcukrot elkeverünk 16 darab tojás sárgájával, egynegyed kg hámozott és darált

vitaminos krém

Sporthoz, Napozáshoz, Bőrápoláshoz!

Kis doboz ára 50 fillér, nagy doboz ára 1 pengő

mandulával, egynegyed kg lisztel és 8 tojás fehérjének a kemény habjával, formába téve, gőzben sütjük. Kávé-, vagy csokoládé-sodóval leöntve tálaljuk.

Tonka Lia, Békéscsaba

Habos rizs. Fél liter tejből 2 deci rizst főzünk, ízlés szerint megkeverjük. Ha a rizs kihült, fél liter tejszínt adunk és 3 iv felolvastott zselatint belekeverünk, alajozott formába öntjük és jégre állítjuk. Mikor a formából kivettük, befőt, vagy nyers gyümölcsel díszítjük. Hideg tej- vagy csokoládé-sodót adunk hozzá.

Tonka Lia, Békéscsaba

B e f ő z é s

Paradicsom eltevése. Az érett paradicsomot megmossuk, kettétörjük és fazékban víz nélkül addig főzzük, míg a héja összezsugorodik, ekkor szitán átörjük, ismételtén tovább főzzük, hogy sűrű legyen. Forrón üvegekbe töltjük, azonnal bedugaszoljuk, jól letakarjuk, félórán gőzben kifőzzük, s a kihült, száraz, hűvös helyre rakjuk.

Gomba legjobb konzerválása. A megtisztított gombát vízben megfőzzük, leszűrjük és napon, vagy langyos sütvében szikkadni hagyjuk. Üvegbe sóréteg közé rakjuk, használatkor a sótól egy napig áztatjuk. Forró vízben felforrvala, leszűrjük. Azután úgy készítjük el, mint a friss gombát. Így eltéve, teljesen megtartja friss ízt.

Uborkassalata télire. Szép nagy, húsos uborkákat megtisztítva meggyalulunk, beszózzuk s 4–5 óra múlva a levét leöntjük, üvegbe tesszük s ha felforr s lehűtt, jó ecettel leöntjük úgy, hogy jól fedje az uborkákat. 8–10 nap múlva az ecetet leöntjük, frissen forralunk egy kevés cukorral, ezt is hideg állapotban öntjük az uborkára. Felül egy-két kanál táblaolajat teszünk s jól bekövete elteszük. Ízlés szerint néhány szem borsot is tehetünk közé.

Ecetesuborka télire. Egyforma nagyságú frissen szedett kis uborkákat veszünk, egy pár zöld paradicsomot, néhány kis zölddinnyét és szép húsos zöldpaprikát tisztára mosunk s abozsra rakva, szikkadni hagyjuk. Kaprot, kis vasfüvet, néhány meggyalevet, szőlőindát, tormagyökert megtisztítva karikára vágunk. Ecetes vizet főzünk sóval s egy kis marék egész borssal, két rész ecet és egy rész vízből. Mindent egy cserépényőre rakva, forró ecetes vízzel leöntjük, befödve állni hagyjuk. Az uborkásüveg alá tesszünk a meggyalevből, száraz kapor és szőlőindából, egy kis darabka timót, azután szépen belearakjuk az uborkát paprikával, dinnyével és paradicsommal elkeverve, felül pár szelet tormát és kaporot teszünk, ráöntjük az ecetet, hogy jól ellepje, beköjtjük és hideg helyen tartjuk.

Tökkáposzta ecetben. A tökkáposztát leszelvé, félórán kútvízbe tesszük, hogy megkeményedjék, onnan szitára vesszük, hogy a víz lecsurogjon róla, azután megszózzuk, megforgatjuk és pár percig fonyadni hagyjuk, végül egy tál ecetes vízben megforgatjuk, üvegbe tesszük és az üveget ecetes vízzel teleöntjük és lehűtve, gőzbe tesszük.

Celluloid ajtóvédő

megvéd kopástól, piszoktól. Minden színben és formában készült. Higiénia Celluloid Ipar, Hód-utca 5. Tel.: 15-9-16. Szükségletén minden celluloidgyártmányra kérjen ajánlatot.

Mit főzök?

Augusztus 21. Szerda: Zöldségleges, rakottkáposzta, rizsfelfújt borsodával, gyümölcs. **Vacsora:** Csirkepaprikás galuskával, dinnye.

Augusztus 22. Csütörtök: Gerstli leves tojással és tejfellel, töltött paprika, almásrétes. **Vacsora:** Borjú naturszelt burgonyapürével, vegyes kompót, dinnye.

Augusztus 23. Péntek: Paradicsomleves, töltött tojás uborkasalátával, törőcsusza, gyümölcs. **Vacsora:** Harsca kirántva paprikasalátával, dinnye.

Augusztus 24. Szombat: Kalarábéleves, párolt libamell tökfőzelékekkel, almáspité, gyümölcs. **Vacsora:** Lecsó virslivel, dinnye.

Augusztus 25. Vasárnap: Ragoulevés, töltött gomba, rántott csirke sültburgonyával, paprikasalátával, túrótorta, gyümölcs. **Vacsora:** Paradicsomos csirke, dinnye.

Augusztus 26. Hétfő: Májpüréleves, sertéscomb egybesütve, zöldbabfőzelék, tejeles koch. **Vacsora:** Vese-velő pároltburgonyával, kovászos uborkával, főtt kukorica, gyümölcs.

Minden nő vágya

Az elegáns világ fogója

ARUSITJA
DÍOSY JÁNOS
BUDAPEST VII. RÁKÓCZI-ÚT 24

Augusztus 27. Kedd: Tyúklevés finom metélttel, főtt hús pirított darakórtéssal, paradicsom-mártás, főtt kukorica, gyümölcs. **Vacsora:** Hirtelen sült rostélyos szeletekben süttött burgonyával, uborkasalátával, gyümölcs.

Augusztus 28. Szerda: Almaleves, lucskos káposzta sertéshussal, gőzmetélt, dinnye. **Vacsora:** Libamájrizotto, uborkasaláta, dinnye.

Augusztus 29. Csütörtök: Franciaboronyaleves, párolt felsál, kelfőzelék, kukorica, gyümölcs. **Vacsora:** Gomba tojással és zöldpaprikával, uborkasalátával, sajt, dinnye.

Augusztus 30. Péntek: Zöldborsóleves galuskával, törősgombóc, gyümölcs. **Vacsora:** Aludttej, sajt, vaj, tejből főtt rizs csokoládéval, gyümölcs.

Augusztus 31. Szombat: Paradicsomleves burgonyával, serpenyős rostélyos bur-

FÖLDESNÉ JUNO kozmetikai intézete felelősséggel megszűnteti az összes szépséghibákat. Szépfőtiszterek. Új cím: Budapest, IV., Károly király-út 24. szám.

gonyával, kovászos uborkával, almásrétes, gyümölcs. **Vacsora:** Pirított borjúmáj burgonyapüré körítéssel, gyümölcs.

Egyszerű étlap

Augusztus 21. Szerda: Csontleves, szilvás-gombóc, főtt kukorica. **Vacsora:** Borjúpörkölt galuskával, dinnye.

Augusztus 22. Csütörtök: Gerstlileves, töltöttkáposzta, gyümölcs. **Vacsora:** Körített lipóti, gyümölcs.

Augusztus 23. Péntek: Paradicsomleves, törőcsusza, gyümölcs. **Vacsora:** Kávé, vajkenyér, dinnye.

Augusztus 24. Szombat: Kalarábéleves, vagdaltpecsenye, tökfőzelék, főtt kukorica. **Vacsora:** Lecsó virslivel, dinnye.

Augusztus 25. Vasárnap: Ragoulevés, párolt libamell pirosta sült burgonyakörítéssel, paprikasalátával, túrótorta, gyümölcs. **Vacsora:** Hideg hús, uborka, dinnye.

Augusztus 26. Hétfő: Májpüréleves, sertéscomb egybesütve, zöldbabfőzelék, gyümölcs. **Vacsora:** Tojásrántotta, zöldpaprika párolva, kovászos uborka, dinnye.

Augusztus 27. Kedd: Húsleves finom metélttel, főtt hús, pirított daró, paradicsom-mártás, kukorica. **Vacsora:** Tejberizs, sajt, gyümölcs.

Augusztus 28. Szerda: Zöldségleges, töltöttpaprika, dinnye. **Vacsora:** Gombásrizs, paprikasaláta, gyümölcs.

Augusztus 29. Csütörtök: Burgonyaleves, párolt felsál, kelfőzelék, kukorica. **Vacsora:** Aludttej, vajkenyér, gyümölcs.

Augusztus 30. Péntek: Kőménymaglevés pirított zsemlyekockákkal, bundáskenyér, gyümölcs. **Vacsora:** Kávé, főtt tészta sajttal, gyümölcs.

Augusztus 31. Szombat: Gulyásleves, palacsinta túróval töltve, gyümölcs. **Vacsora:** Tőpörtyű kovászosuborkával, gyümölcs.

Tanácsot kérnek

Kedves olvasótársaim! Ki volna szíves felvilágosítást adni a sárgabarack eltevésére, hogy az mindvégig aranyásárga maradjon, ne barnuljon meg. Ugyancsak a körte eltevésére, hogy az üveges maradjon. Hogyan tegyem el a fehér paprikát, hogy az fehér maradjon. És a káposztával töltött paprika eltevésére is kérem szíves tanácsukat. Viszontszókolátára mindig kész

G. Ferencné
Kérem kaldelvelő társnőmet, szíveskedjenek beküldeni az alábbi dalok szövegét: „Nem tagadom, még gondolok magára...”, „Sirassatok, ha meghalok...”, „Fehér lilioszál, ha az enyém volnál...”.

Sok köszönettel **K. Klári**
Tizenkét éves fiam másfél év óta orvosi kifejezéssel acnetnámis hánýásban szenved, mely abból áll, hogy vártalanul elkezd hánýni és 10–12 napig meg egy korty víz sem marad meg benne, átlátlékot ezen idő alatt nem is kíván. Utóbbi időben egyre gyakrabban ismétlődik a baj és mindig klinikai ápolásra szorul, de

Iskolaidényre

az országserzte 30 éve közismert gyermekruha szaküzlet

Litzmann Irma

Budapest, VI., Király-utca 18. sz.,

ajánlja bármely iskola vagy intézet előírászerint

fiu és leány

magyaros színörös ifjúsági ruháit

Szabályos virágzószéssel bencés premontrai v. más intézeti fiúöltönyök	P 18.90-íol
Zsinóros leányintézeti ruhák, minden intézeti részére	P 19.75-íol
Fiu matrózruha	P 4.90-íol
Leánymatrózruha	P 7.80-íol
Bojkabát (kék és barna)	P 9.75-íol
Köfény	P 96-íol
Fiu iskolaköntény	P 7.90-íol

Dús választék az összes gyermekruházati cikkekben 17 éves korhatárig. Az összes intézetek és vállalatok „Concern” tagjainak bevásárlási helye

az orvosok tehetetlenek e betegséggel szemben, csupán a végbélben keresztül gyekeznek némi tápanyagot juttatni a szervezetedbe. Orvosi vélemény szerint elnövi a gyerek ezt a betegséget, de én nem tudom, hihetem-e. Nagyon le van fogva, tanulni sem tud. Kétségbeesve fordulok kedves olvasótársomhoz és kérem, ha valaki ismeri e bajt és tud valami gyógy-módot megszüntetése, legyen jó, írja meg „Bánatos anyá” jelégre. Megjegyzem, hogy a gyomornak nincs baja, de én elővigyázatból mégis diétás kosztot tartom.

Rajvezető cserkész levelezni óhajtana amerikai, angol, japán cserkessel, esetleg privát egyénnel is. Ha a M. U. L. kedves olvasói közül valaki ilyen címekek rendelkezne, nagyon kérem, adja meg, hogy kapcsolatot kereshessek velük. Leveleket „Ismerkedés” jelégre kiadóba kérek.

Kérem kedves olvasótársnömet, ki adhatna felvilágosítást, hogy a „márc” és „méször” milyen anyagokból készül, vagyis ennek a két italnak a pontos receptjét és készítési eljárását kérem kedves olvasótársnöimtől. Szív. üdv. G. Inréné

A tavaszon három éve mult, hogy 50 darab tubarözsahagymát jó földbe kiüllettem, azonban mindössze csak öt hozott virágot, a többi csak hagymát szaporított úgy, hogy a folyó évi hagymakiültetés 450 darabra szaporodott fel. Mindet jó földbe, napos helyre ültettem ki. Minden tanácsot betartottam, de megfelelő virágmenyességet nem tudtam elérni. Most is megdöbbenve tapasztalom, hogy ennyi hagyma közül csak egyetlenegy indul virágzásnak. Mi a tennivaló, hogy több virágot termelhessek? A hagymákat következőképpen kezeltem: öszszel, a hagyma beérése után kiszedtem a földből és száraz, fagymentes helyen kosarakban tartottam. Kiültetés előtt 4 héten át tejbén áztattam és az idén, április 20-án kiültettem, a hajtások szépek voltak, kellően locsolva minden este, úgyszintén minden 6 héten érett trágyával után trágyázta, hogy kellő táplálékot kapjon, virágot még sem termel, csak a sok hagymaszaporodás mutatkozik. Nagyon kérem a

tubarözsza termesztéséhez értő olvasótársnömet, szíveskedjenek értesíteni, hol liubátam és hogyan kezeljem, hogy virágot kapjak. Szív. üdv. S. Z.

Kedves olvasótársnömet kérem, ki tudna pár napos pesti tartózkodásomra Budán lakó úriasszonynál, szerény díjazás ellenében, szállást ajánlani. Szíveségüket hasonló szíveséggel viszonoznám. Berényi K. Eger, Csákány-u. 1.

Üzenetek

MÉLYEN TISZELT ELŐFIZETŐINK szíves figyelmét felhívjuk ezen számunkhoz mellékelt színes keresztöltéses asztalterítő és függönymintát tartalmazó, valamint a szúrt sablon mellékletünkre. A színes kézmunkamellékletünk leírásá magán a mintán adjuk, míg a szúrt sablon mellékletét alábbiakban soroljuk fel: 1. számmal jelölt mintával lehet díszíteni zsúrterítőt, szalvétát, miliót, tálcakendőt. Egyszerű szálöltéssel és hosszú lütséssel készíthető. Zsúrterítőnek használható színes vászon, melynek kivarrásához a leginkább megfelelő szín használható. Pl. halvány almazöld anyagot lehet fehér, de lehet fekete gyöngyperlel is varrni. Ugyancsak a sárga anyag is varrható fehér színű anyaggal. Kék anyagot sárgával, rózsaszínt kékkel, stb. lehet színezni. E könnyű minta gyorsan varrható és nagyon szépen díszít. 2. Z. R. monogram női blúz, sál, sapka, retikül, táská, stb. díszítésére. Tetszés szerinti színnel hímehető úgy is, hogy a két betű két különböző színű anyaggal legyen varrva. 3. Ezen rózsát ábrázoló mintával díszíthető kombiné, melyből lehet három rózsát is egymás mellé sablonálni és az anyag színével azonos színű anyaggal hímezni. 4. E. K. monogram férfi fehérnemű jelzésére való. 5. E. D. monogrammal zsúrterítőt, szalvétát díszítünk. 6. H. B. monogrammal szintén zsúrterítőt jelzünk. 7. Ezen cakkokból álló mintával angol ágyluzatot, női fehérneműt lehet díszíteni. 8. Kerek tálcakendőt nyolcadrészt ábrázoló minta, melyet egymásmellé kell sablonálni és egy 50 cm átmérőjű szép nagy terítőt kapunk. Ezen minta maderla himzéssel készíthető el. 9. I. M. monogram női blúz, sapka, retikül, stb. jelzésére. Tetszés szerinti színű anyaggal hímehető. 10. Ezen kedves bordírmintával díszíthetünk gyerekruháskát, könténykét, fehérneműt. A hímzéshez tetszés szerint használható színes anyag. A zsúrtsablon használata olyképpen történik, hogy az előnyomatandó terítőt ráhelyezük egy sima asztalra leterített terítőre és a megfelelő helyre illesztjük rá a sablont olyképpen, hogy az érdes felülete felül legyen. A sablont lenyomatjuk egy nehéz tárgyval, pl. hideg vasalóval. A sablonlászhoz használandó kékpörba belemáruztunk egy darab filcet, vagy posztót és át-dörzsöljük vele háromszor-négyszer az előnyomatott mintát. Ezután a sablont kissé felemeljük, hogy meggyőződjünk a sablonálás eredményéről. Ha a mintán keresztül a kékpör átszűrődött az anyagra, akkor a sablon eltávolítandó és a minta bepermetezendő spírítusszal. A permetezésre alkalmas egy parfümpermetező. Ha esetleg nincs ilyen kéznél, az átsablonált minta leterítendő egy vékony selyempapírral s ezen keresztül forró vasalóval rávasalólandó az anyagra. Így is rátapad és utána hozzá lehet fogni a varrásához. A kékpör kiadóbátalunk útján beszereshető. Egy kis csomag ára 80 fill. Az összeg postabélyegben levélben is beküldhető.

A szépség öntudata

határtalan biztonságot kölcsönöz. Ezt Ön is megszerezheti, ha állandó szépségápolószere a világhírű

HUDNUT PÜDER ÉS CRÉM

A Hudnut szépségápolószerek világhíres vegyészek felügyelete mellett készülnek, amelyeknek rendszeres használata után az Ön bőre, asszonyom, olyan üde és kristálytisza lesz, mint a harmat. Kapható minden modern színránylatban.

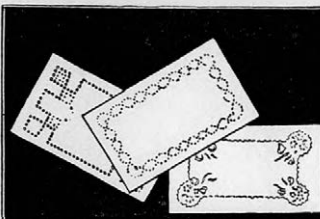
- Kisdoboz ára 1.30
- Közepdoboz ára 2.80
- Nagydoboz ára 4.80

RICHARD HUDNUT PARIS — NEW YORK

Anna. Nagyságos Asszonyom megérezte, hogy azért olyan intím a kontaktus a hozzám jövő zaklatolt lelkű emberek és közöttem, mert atmoszférájukkal együtt látom és velük élem sorsukat. Az első gondolatnál megtörténik a kapcsolat és mint a villanyáram szalad át szíveinken. «Az úgy, amellyel Főszervező úr idejét igénybe szeretném venni, így leírva elég lapos. — írja Nagyságos Asszonyom — mégis egy családunk a nyugalmába került s megbontotta egy tízéves házasság harmóniáját. Józan és befolyástól mentes ítéletre és tanácsra van szükség. Főszervező uram, hiszen nem egy összekuszált lelkű embernek adott tanácsát ol-

**3 TELJES ÁGYHUZAT 110.-
ÖSSZESEN P**

Ezen igen megbízható minőségű anyagból készült ágyhuzatok egyenként 1 kispárna, 2 nagypárna és 1 paplanlepedőből állanak.

RENDELJE MEG MIELŐBB

MÖSSMER
„SPECIAL“ ÁGYKÉSZLETEIT
BUDAPEST, IV., VÁCI-Ú. 1-3.

vastam már a M. U. L.-ban. Az emberiellet szenvedéseit hordozó glóbuszról lehasított darab sors lekászál előttem kitérítve. Nézem, nézem s nem tudom, hogy az intelligencia magaslátán járók, de a boldogságunk kockázók lelket vissza lehet-e még lértetni a derült ballagás gyalogósvényére, mely mellett kedves, illatos virágok nyílnak és kínálják az élet szépségét. Az eset a következő: „két család éveken keresztül jótban volt egymással úgy, hogy együtt járhat szórakozni. Az egyik férjnek és a másik asszonynak több szabadideje volt s a közös szórakozásokon kívül is naponta találkoztak, sók elég gyakran akkor is magánál fogadta az asszony a férfit, ha az ura nem volt otthon. A két házaspár, előkelő családról megindult a pletyka, aminek talán volt is némi alapja. Természetes, a hangulat a két család között feszült s nem valószínű, hogy a barátságát fenn lehessen tartani.“ De nem is lehet gondolni erre, mert a jelek szerint annyit felhalmozódott tény bizonyít ellenük s bár feltesszük, hogy a látszat dacára inkorrektség nem történt közöttük, akkor sem lehet érdeke egyik félnek sem, hogy meg további anyagot szolgáltatassanak a megindult pletykalavina növelésére. Halaszthatatlanul ketté kell vágni ennek a szomorú végét érv barátságának utolsó szálait is, aminek a gyanú sötétsége hozzáferkőzhetett. Nem tagadható, hogy a gyakori találkozással, látogatásokkal elgaloppírozhat magukat. Mily végzetes lévedés volt mindkettőjük részéről, hogy nem látták előre ennek következményeit s nem sejtették, hogy csak pillanatok kérdése volt és mindkét család békéje feldőlv, romokban hever. Természetes felvetkezéseikre cindult a pletyka is és rájuk fonta tapadó nyálkás hálóját. Ebben a lelki börtönben velük szenvednek ártatlanul hozzátartozók is, akik a történetek után még fájdalommasabb sorsot kell vállaljanak, mert abban csalódtak, aki a legtöbbit jelentette nekik. Nincs más választás és nincs más megoldás; meg kell szakítaniuk minden további érintkezést, mert ahol a kétely és féltékenység egyszer felütötte fejét, az a gondolatot soha-soha többé elaltatni nem lehet. Kétéltűek szemek követnek minden mozdulatukat s elviselhetetlen feszültség lenne urrá lelkükön, ha nem rendeznek a közöttük támadt konfliktust. Meg kell

értetni férjével, Nagyságos Asszonnyal, hogy döntenie kell a további életük irányára felől, mivel az eddigi módon tovább nem mehetnek a dolgok. Meghílt beszélgetés közben megmondhatja Nagyságos Asszony férjének többek között azt is, hogy nem lett volna képes arra, hogy ura legjobb barátját, barátinőjét férjét akkor fogadja lakásán, amikor férje nincs is otthon és minden szabadidejükét együtt tölték. De azért ne rendezzen nagy jelenetet, mert ettől a férfiak hamar elvesztik türelmüket és vagy gorombáskodnak vagy elrohannak s a célt nem éri el, hogy időre vigye szándékát. Beszélgetésük alatt azonban barátinője ne tegyen semmiféle megjegyzést. A legjobb taktika hallgatni róla, mert ellenkezőleg férje kötelességének érzi, még a feleséggel szemben is, védelmére kelnit, csak azért, hogy a maga szerepét tisztázza. El lehet készülni, Nagyságos Asszony arra is, hogy férje minden áron ragaskodni fog a baráti kapcsolat fenntartásához, érvelve azzal, hogy a pletykának adnak tápot, ha a szakítás mellett döntenek, ami beismerése volna a gyanú valóságának, de ezt az érvel nem fogadja el, mert még a pletyka ellhanggatásánál is elsőbb az Önök békéje. A pletyka csak hadd zümögjön, nincs olyan szenzáció, amely három napnál tovább bírni tartani az érdeklődést. Mindig új és új áldozatot keres polipkarjaival. Azt azonban jó szívvel ajánlom, hogy ha egyszer lehágyalták ezt a sajnálatos témát, többé soha fel ne hozza, vissza ne térjen rá, mert a férfira

Hogy van? Köszönöm, kitűnően!

Ha fáradt és kimerült vagyok, mindig **KOBONÁT** veszek. Hatása meglepő! Gyógyszertárban kapható

néve nincs elviselhetlenebb valami, mint örökös szemrehányásokat hallgatni. Nagy büntetés reá, hogy nyilvánosságra kerülül flörtölésük (csak így enyhén definiálva) s Nagyságos Asszonyra vár az a feladat, hogy ezen a válságon átsejtesse, segítse pajtása, barátja és felesége legyen, aki a bottalársít csak egyszer bünteti meg s azután életüknek ezt a komor fejezetét véleglyesen lezárja. Nagyon örülnek, ha véleményemmel egyetértenének és a történetek elefejtve, továbbra is boldogan, egyetértésben élhetnek. Ezt a tökéletes harmóniát teremtő megoldást csak Öntől várhatom, Nagyságos Asszonnyom és el is várom, mert leveléből annyira kiegyensúlyozott lelkű egész embernek ismertem meg, hogy e teljes lelkiért kívánó feladatnak a megoldására képesek tartom. Két ember között, akik komolyan szeretik, becsülik egymást, nem merülhet fel olyan akadály, hogy útjukból el ne hárlíhassák és ha az egész világ közjébe állana, akkor is megtalálnák egymás kezét. Meglátja, Nagyságos Asszonnyom, minden rendbe jön, mert emberek vagyunk mindnyájan, hibával tele és sokat kell egymásnak elnézni, megbocsátani, hogy a szeretet munkáját ne akadályozzuk meg. Mert nincs ott boldogság, ahol nincs elnézés és megbocsátás. Irja meg, Nagyságos Asszony, lecsendesítette-e a fejük fölött tornyosult hullámokat?

Sziv. üdv. Szerk.
Az archívó frissítésére és tisztántartására minden jólpótul meglyeinek ügyelnie kell, mely feladatot legjobban egy megbízható arcvíz oldja meg. Hudnut-arcvíz (Skin Freshener) egy gyengén összehúzó hatású, üdítő arcvíz, amely tökéletesen eltávolítja a krémmaradékokat, összehúzza és megkádlyozza a porusok eltömődését.

Hudnut-arcvíz használata a bőrszövetet megerősíti, megakadályozza a korai ráncosodást és az arcot csodálatos frissen és üdén tartja.

Soli Deo Gloria Interfűtások. A legjobban gondoskodik diákhozjáróitól, aki a **Soli Deo Gloria Szövetség** internatust keresi fel. Középkiskola (nyugok): Budapest, IX., Ferenc-körút 12. al. Középkiskola fiúk: IV., Múzeum-körút 37., II. em. „Nyomor hóse“ c. cikkünk hatása alatt az utóbbi napokban következő adományok érkeztek szerkesztőségünk címére: vitéz Gyergyó Gyuláné százados neje (Nyiregyháza) egy csomag ruhaneműt küldött. — F.-né Körös Ilona (Sajószentpéter) szintén egy csomag ruhaneműt és 5 pengőt juttatott hozzánk, valamint a m. kir. «Gábor Áron» 6. honvéd tüzérszázada közkezei bizottsága gyűjtésében küldött három csomagot eljuttatuk rendeltetési helyére. Az értékes adományokért szerkesztőségünk nevében is megköszöntött szívvel hálás köszönetünk jezzük ki külön-külön a nemes szívu adakozóknak. Igaz nagyrabecsüléssel Szerk.

URILEÁNYOK kosztikus képzése a legmodernebb alapon Fildésné JUNO kozmetikai intézetében, IV., Károly király-út 24. sz. alatt. A Magyar Uriasszonyok Lapja előfizetői tandíjkezdményben részesülnek.

Minden kényelmet, családias légkört, nemes szellemet, kitüno oktatást, jó ellátást nyegnek már évi 700 P (havi 70 P-ért). Mivel a helyek korlátolt számban dllanak rendelkezésünkre, tanácsos mielőbb jelentkezni. Jelentkezési határidő augusztus 10. Napi ötszöri étkezés. Az iskolákhoz igen közel! Erdekldéshez ugyanott, vagy a **Soli Deo Gloria Szövetség Központjában: IX., Úlló-út 25., I. em. Telefon: 862—98 d. u. 4-6 óra között.**

Bözi. Valóban, a mi Erdődy Elek szerkesztünk irta a «Ne tudja meg» c. költeményt, melyet Nagyságos Asszony után újul feldevezze, lapunk egyik közelebbi számban lehozunk. Nagyon köszöni Nagyságos Asszony kedves levelét. Szives üdvözlét szerkesztőségünk minden tagja hasonlóval viszonzza. Főszerkesztő urunk a napokban érkezett haza.

Sziv. üdv. Szerk.
„Egy igen boldog előfizető“ jelégű levelezőlapra addig nem válaszolhatunk, míg teljes név- és lakcím aláírással nem ismételi meg kérését, mivel névtelen leveleket nem veszünk figyelembe. Szerk.
Meskó György, tanító. Papp Jenő szerkesztő kollégának és lapunk munkatársá melegen köszöni szives levelét. Igaz szívvel küldi üdvözlét. Szerk.
Lukanich Gézáné és „Egy kedves előfizető“ olvasótársnőnek nagyon köszönöm a küldött dalszöveget. Sok köszönettel Nemes Károlyné.

Czigány Adél virágkereskedése

KOSZORÚ-ÉS CSOKORKÖTÉSZET, ESTÉLYEK, BALOK DISZÍTÉSÉT VÁLLALOM, DALSZAKLO NÖVÉNYEK KÖLCSÖNZÉSE AZ ORSZÁG LEGNAGYOBB NÖVÉNYLEAKATA

Budapest, VI. ker., Teréz-körút 60
Telefon 15-0-74
Telefon 22-4-15

Kertészeti telep: Budatétny villalep
Telefon 699—77

„Eletem titkaiba szeretnék belelátni” jellegű jelzett levél íróját kérjük, hogy újabb levélben kérje írása grafológiai analizálását s ugyanakkor 2 pengő értékű postabélyegben szíveskedjék beküldeni a rovat vezetője részére ezen díjat. Egyben kérjük teljes nevét és lakcímét is a levélben feltüntetni, mert aláírás nélkül érkező leveleket — legnyilvános sajnálatunkra — nem vehetünk figyelembe.

Szerk.
„Egy igen boldog előfizető” jellegű levelezőlap írójának ugyanazt üzenjük, mint „Egy új előfizető”-nek, szíveskedjék nevaláírással és teljes lakcímmel ellátott levélben ismételni meg kísérelt, mert névtelen levélre — igen sajnáljuk — de nem válaszolhatunk.

Szerk.
Zs. Lujza, asszisztens. Nagyon köszönöm kedves levelét, kérdésnyalóit várom és előre is biztosíthatom, hogy szívesen foglalkozom problémáival. Remélem, hogy nem megoldhatatlan kérdésekről lesz szó.

Sokszor szívesen üdv. Szerk.
Főiskolások! A legelsőbök központjának felkérésére legbarátságosabb internátusban kellemes lakást, jó ellátást biztosítanak a Solt Deo Gloria Szövetség Főiskolás Internátusai. Lányok havi 25 pengőért VIII, Űllői-út 14 alatt. Fiúk havi 20 pengőért (17 P) IX., Űllői-út 25 alatt nagygyűrt elhelyezést — bárki havi 27 P-ért teljes ellátást kap. Jelentkezési határidő augusztus 20. A helyek korlátolt száma miatt a jelentkezési sorrendje a mérvadó. Érdeklődés ugyanott, vagy a SDG Szövetség központjában: IX., Űllői-út 25., I. em. Telefon: 862—98 d. u. 4—6 óra között.

„Figyelő” aláírással kaptuk az alábbi levelet: „A Magyar Uriasszonyok Lapját gyakran olvasom és a szerkesztői üzenetek között sok megszívelelendő tanácsot találok. Ez adott impulzust, hogy egy megdöbbentő jelenségre kitérjek és ráirányítsam azoknak a figyelmét, akik, mint cselekvők nem ismerik fel a maguk elretentő szerepét. Már évtizedek óta halljuk és olvassuk a vitatkozásokat a teljes egyenjóságáról, de arra még senki sem mutatott rá, hogy néz ki az a házasság, ahol a férfi sajálatos körülmények következtében munkarékülve süllyed és szerencsés körülmények között a nőnek, illetve a feleségnek van munkaalkalma, keresete, hogy ebben a szituációban miként viselkedik a nő, illetve feleség? Nagyon sajnálatos, sőt kiábrándító tapasztalataim vannak e téren, amiről le kell rántani a leplet, hogy erről az oldalról is világosság érje a kenyerkeresőt. Olyan hihetetlennek tartott valóságra jöttem rá, amit férdínel, még a legegyszerűbb munkasembereim nem találtak. Természetesen a jelen-

legi gazdasági helyzet egészségtelen állapotba dobta felszínre, hogy már nem is egy-két, hanem nagyon sok családban a nő, a feleség a kenyerkereső, mert sem a férfi, sem a férjcsaladtag nem tud állásához jutni s így kénytelenek rátámaszkodni arra, amit a feleség keres. Tulajdonképpen itt bukkan fel az a hihetetlenül hangzó megállapítás, hogy a nő a családfenntartó szerepét még ideig-óráig sem bírja el, mert türelmetlen, ideges és nem találjuk meg nála azt a jóindulatú törekvést, hogy a családért örömmel dolgozzon, mint ahogy dolgozik a férj, illetve férj. A férj még akkor is zokszó nélkül teljesíti kötelességét, ha a feleség hosszantartó betegsége következtében csak tarthat jelent. Egy alkalommal szem- és fültánjáig voltam egy ilyen fonák helyzetnek, tulajdonképpen ez adta meg a visszatérhatatlan lökést, hogy elmondjam tapasztalatomat. A saját, elég jófogalmú üzletét vezette a feleség. A férj, akiről elfogultatlannal állíthatom, hogy jóindulatú, szolid, rendes ember, semmiképpen sem tudott állást kapni. Két gyermekük is volt és a feleség, a helyett, hogy a férjrel közösen vezetné az üzletet, nem engedte dolgozni. Ha a gyermekek szükségleteiről gondoskodik a feleség, azt úgy teszi, hogy a munkanélküli férjet a gyermekét előtt halóssan

Hygienikus fal-, mennyezet- és asztalborítás a főr. védjegyű

„Eternit”

azbesztcement — nagylemezből

ETERNIT MŰVEK

Budapest VI. ker., Andrásy-út 33. szám

szól „Figyelő” levele, akiben természetesen ráismertünk a férjra. Sőt a jórészen elfogott férjra, akivel szemben kötelességünknek érezzük védelmünkbe venni azokat a feleségeket, akiket mi ismerünk, nehogy megérintse ruhájukat az a bűn, ami lehet, hogy van, de olyan csekély számban, hogy nekünk ilyenről nem volt tudomásunk. Mintha olyan önéletrajz, vagy inkább csak rosszul sikerült skicc volna, amit „Figyelő” gyors tempóban hangyaku papírra vetett. Az ámulat és meglepetés először is ezt a megjegyzést iratja velem s nem tolkolhatom továbbá azt sem, hogy ellenséges érzéssel, pattanásig feszülő idegekkel viseltetem minden olyan szeretőten bírálatot szemben, amely a nemben keresi és találja meg a hibát. Erről a kétféle kitárási helyről tekintve jobbra és balra, bevallom, teljesen átérezem a pártatlanosság álláspontjára való helyelkedés nehézségét, de mégis hiszem, hogy az objektív vélemény nekem mégis inkább sikerül, mert semmiféle ellenséges érzés soha nem volt bennem sem az egyik, sem a másikat nem iránt. Az első meglepetés ámulatában, nem tagadom, bosszantólag hatott rám ez a kuriózum-képpen előragott eggyellen eset — „Figyelő” csak egyet lepezett el a parányi vilnylámpájából, amely még egy szűk lépcsőházt sem világítana át fényével, nem-hogy igazi fénygel világíthatna rá a kereső, családfenntartó feleségek önfeloldozástól szelid mosolyát, nemes profiljára. „Figyelő” ne ismerné azt az asszony-és feleségtypust, aki a doréboló, lump, könynyelmű férj helyett is dolgozik? Aki éjjel is varr, vagy földet mivel, gyárba jár, vagy hivatalban robotol, korcsmát vezet, vagy kifőzést tart és munkájából él az egész család? Nem egyet, ezret sorolhatnánk fel ebből az asszonygalériából s ha igaz, hogy egyet közülük az eltelték feketelistáján tart nyilván, ezzel szemben ez az emberek élettét állított szembe, akiknek minden percze szed mártiroságból teudó-ötlet össze, bár a mellett a tiszta asszonyi életek mellett minden bizonylag megdöbbentő, kirívó az a másik, amelynek lehet egy másik oldala is, amit „Figyelő” sem ismerhet. Mielőtt elhinnék és páciát történne jeletve, ismernünk kellene annak a meybélyezgetett asszonyétnek amozsárfáját, amelyet nem egyenes elcsesét pillanattal poshadtt, kusza, rejtélyes zürzavarából, hanem reggeltől estélyig és estétől reggelig tartó idő eseményeiből csak összefogni és az így összegyűjtött lényeg alapján lehet-

Savoly
CASANOVA
KÖLNIVIZ

előkelő, finom, individuális hatású

Kapható minden szaküzletben, de ragaszkodjék az eredeti csomagolásához: 50 gr., 100 gr., $\frac{1}{2}$, $\frac{1}{4}$, 1 literes üvegekben

megsértés, porig alázza, mert inkább kerülő uton szerezett pénzzel vásárol, csak odadobhassa: „apadtok” nem keres, kölcsön kell kérni, hogy ruhátok legyen. Ilyen és hasonló eseteket számtalan tudok felsorolni, amiről azonban nem beszélnek azok a nők, akik az egyenjóságot hangoztatják. Talán a kenyerkereső feleségnek éppen olyan kötelessége a családvédelem, mint a férfinak, illetve a férjnek, mert ha ebben a fordított világban a férj nem tud munkához jutni, míg a nőnek van kenyerkeresete, az a kenyerkeresőtt épp olyan közös kell legyen, mint mikor a férj kötelességének tartja eltartani a családját. Hiszen ez a gondoskodás úgyis csak átmenetileg tart, addig, míg a férj munkához jut, tehát arra kérem a keresőt és türelmetlen feleségeket, ne mutassák ki a foguk fehérjét s ha már nem tudnak csinálni a férj nagylelkűségéhez hasonlókat lenni, titkolják el, hogy kicsinyesek, irigyek, önzökök és még a maguk váhszította férjéret sem hajlandók becsületes áldozatot hozni. A férfinak, hiigység el, nem kellemes és nem is zetszik ez a visszáshelyzet s ha nem is tudják követni őket a családfenntartás ómagától értődő áldozatát, legyenek tekintettel a rendkívüli állapotokra és szívetlenségükkel ne szaporítsák a vádások számát. Csak ezeket kívántam a M. U. L. postáján keresztül azoknak üzenni, akik talán magukra ismernek ebben a sötét képmen és még visszafordíthatják a kegyetlen sorsot.” Eddig

A FOGAK HÁZI ORVOSA!

Doramad
BIOLÓGIAI LEHATÁSÚ KARBONÁTOS RÁDÓ-
PÁTV FOGKREMLI SZÁRVIZ

ŐRZI-ÓVJA
GYÓGYITJA
FOGAIT!

FOGLAZULÁST-
FOGOKÉPZŐDÉST
MEGSZÜNTET!

Lerak: Uránia r. t. drogeriája, Fő-utca 1

Mazzi Luigi

**Sírkő- és márványáruhágyár,
Garáy-u. 39. Alapítva: 1866. Tel.: 31-4-08**

ne vélemlényt alkotni, egyenleget vonni a két nem között, de nagyon csínyán, mert a lelkiismeret nem tűri igaztalan ítéletet. Hozzá mindig teljes joggal lehet apellálni, mélysegesen tiszta tükrében mindenki megláthatja az az arcot, amelyet rosszindulatú nagyképűséggel nem lehet befektetni. „Figyelő” tévedhetett, mert egyetlen momentum után rajzolta fel ertes vonalakkal sok-sok nap láthatatlan hátteréből egy feleség jellemzárát. Ki tudja, mit takarnak az ideges, türelmetlen kirobanások a rosszindulatú komizkodással fokozott ravaszkodás, mint pl. az a kiragadott és ellenszenves kép, a gyermekek ruhájával kapcsolatosan, amiről eszünkbe kell jussan, vajjon ne a férj könnyelműsége elől kell-e eltákolni azt a szerény jóvedelmet, melyből végeredményben a feleség fedezi az ellátás gondját. Nem tudunk beelőrdölni, hogy egy feleségről, egy anyáról, aki dolgozik, aki családát tart fenn, bárki is elhíhesse, hogy egy „angyali jószág” férj mellett, enyhén jellemzeve, ilyen háriávid sülyedhetett volna, akivel íjestrétni kell a férfiakat és bennünket, akik még sem itélkezhetünk addig, míg magunk nem győződik meg e borzalmasan szomorú valóságokról. „Figyelő” talán tudna közelebbi adattal szolgálni, hogy igazolja vádjait. **Üdv. Szerk. Szerelem-gyűlölet.** Rapszodikusan, főttöt forróssággal, röpke, rö id mondatokban mondta el szerelmük vad viharok között száguldo történetét. Olvasva, érdekes. Olyan, amilyent fiatal lányok a tankönyvek közé csempészve hordoznak maguknál és kézbel-kézbe labdazzák azt. Egyetemi hallgató és völgeinye is az. Harmadik éve, hogy titokban tartott eljegyzéssel lekötötték egymást. S mint a legegyszerűbb embereknél láthatjuk,

Önöknl, intelligens embereknél is bekövetkezt, hogy a túlságos közellét elszíntelenítette érzésüket és a titkos völgeinyét már rajtakapta udvarlásra. Erzi, hogy szakitaniok kellene, mert gyűlöletre keseredett szívében a szerelem. De mikor elhatározza, hogy kitepi lelkéből — iránta való érzését, olyan vadul égeti az elhagyás miatti szégyen, hogy nem tudja rászálni magát. Egyszerre gyűlöli és szereti s mint intelligens ember, áttekinthető bonyolult érzését és tudja, hogy ott tévedett, amikor fenntartás nélkül szeretett. Nem bírja elviselni a jelenlegi hazug helyzetet s belátja, nincs más lehetőség, mint szakítani, de még húzza-halasztja. Szorongatja szívét a fájdalom. Szeretné megtartani a fiút. E helyett azonban, ha találkoznak, gúnyos szemmelükkel, egyenlő fegyverőkkel, agyongyörtik egymást. Dühösen, elkecsereketlen harclnak s szándékos sértegetésekkel dobálözva teszik gyűlöletessé multjuk emlékeit. A szerelemben sok, nagyon sok a kompromisszum s aki nem akarja ezt elismerni, annak sok keserves kilódás árán kell megtanulni. A szerelem akkor is szerelem marad, ha engesztelhetetlen gyűlöletre keseredett, mert hangzozon el egyetlen szívből jött szó és visszavátozik szerelmével. Egyetlen teendője, egy időre eltűnni a fiú közeléből. A távoltság már sokszor segítette a szerelemnek, mert főként a férfi akar érzi át annak a nőnek a hiányát. Mert amikor együtt vannak, a megszokás által unottá, minden-

napivá egyszerűsödik az érzés is. Próbaljja ki, talán Ön is hasznát veszi ennek a kis ártatlan játéknak.

Szlv. ádv. Szerk.

Hogyan lett ilyen szép az archöre? Kérdezik frígykedve a jóláptól nőktől. A magyarázat egyszerű: használja állandóan a *Hudnut* világhírű szépségápoló krémjeit, melyek a legnemesebb bőrtápláló nyersanyagokból készülnek s hatásuk valóban csodás. Az arc kikészítéséhez a párisi mondan hőgyeek is *Hudnut* arc-és ajakrúzt használják, mivel azok az arcnak utólréhetetlen bájt kölcsönöznek.

Pécs. Kérdéseire: 1. A Kormányzóné Öf-méltóságának küldendő levél címzése: Vitéz nagybányai Horthy Miklósné Fő-méltóságú Asszonyanak, I., Vár, kabinetiroda. A levélben a megszólítás: Főméltóságú Asszony. 2. Még középiskolai végzettséggel is felveznek a M. kir. Közegészségügyi Intézet Áll. Apolónó és Védőnőképző Intézetbe. A kiképzés 2 éf fél évig tart, illetve 5 félévig és a sikerrel végzett növendék oklevelet kap. A bentlakó növendékek ellátásért havonta 50.— P-t fizetnek. Ingyenes, illetve féldíj fizetéses hely is van, de csak csekély számban. Felvilágosítással készséggel szolgál az Igazgatóság; Budapest, IX., Gyáli-út 6. **Ibolya.** Ki nem hajolt le nagy örömmel nyári kirándulás alatt késői virágzású ibolyára, melyet bokrok alján meghűző zöld levelek között találtak? Ilyen késői ibolyacsokorra leltünk leveleink között, Nagyságos Asszony szerényen illatos leveleiben. Milyen üde, friss, illatos most is, mintha nem a forró, tikkasztó nyár, hanem a tavasz mosolygó hívására bujt volna elő csodálatos rejtékéből. A szív mélyén, valahol ott, ahová a röntgen sem világíthat be, kinyílt a legszebb virág, amit elküldött nekünk. Dédelgettük, örültük és vizgátunk rá és most üzünk ki: szép, gyönyörű virágai hervadhatatlanul illatosak és várják testvérkéjüket is, azokat a csendben, a magányban született gondolatokat, amelyeket bejelentettek. Szeretettel várjuk és kérjük, ne nehezteljen, hogy csak most hívjuk, de a sok fájó sebtől elkínzott probléma nem engedett szóhoz jutni. Igaz szívvel köszönti **Szerk.**

Apróhirdetések

Ezen rovatban közlendő hirdetés díja szavanként 15 fillér. Vastagbáb betűkkel szedett első szó díja 30 fillér. Tíz szavú aluli szöveg hirdetési díja 1 P 50 fillér. Jelíges hirdetésre érkező levelek külön P utalandóval. Állás st kereső hirdetések szavanként 10 fillér

Fiatl okleveles tanítóné kimondatlan úricsaládoz ajánlókhoz házi tanítónék. Elemista vagy középiskolás gyermekek tanítását, előkészítését vállalja. Komoly, lelkiismeretes működést garantál. A tanítást a legjobb pedagógiai módszer szerint vezeti. Szíves meghívást kér. „Okleveles tanítóné” Jelígre.

Intelligens, németül perfektl beszédo leányt keres gyermekek mellé földbírtokos család. Tatár István földbírtokos, Rámocsháza, Szabolcs-m.

Házikissasszonyok, gyermek-kissasszonyok ajánlókhoz intelligens leány. Éves bizonyítványokkal rendelkezik. Háztartás vezetésében önálló. Magda Erzsébet, Karcag.

Szerényinyűző tanítóné házitánítónéknak, nevelőnőkné émenne. Ezerstomg, J. O., Anna-u.

Balassena Dánién Teréz államilag képzésittet okleveles zongoratanárné múzeumfarkat és csoportos oktatást ad. Elkészíti a Zeneművészeti Főiskolára is. Telefon: 548—70.

Rivíd, tekete egykarlú zongora 200, valódi Bösendorfer 600, Erhbar gyönyörű példány 600. Zongorák, pianók feltnő olcsón. Tiszviselőknékné előleg nélkül legcsekélyebb részletre Opera zongorateremben. Erzsébet-körút egy.

Szász Béláné iparművész (Budapest, I., Lógody-u. 25. II. 16) készít saját tervezésű művészeti kézimunkafüggönyeket, terítöket, párnákat, stb. Vállal mindenemű montirozást hozott anyagból is. **Jutányos ár.** Izléses kivétel.

Csillárdiálód egész évben nyitva. Gyönyörű hegyvidék, kényelmes kastélyszobák, zárt folyosók, prima kávé, olesó pántósz. Prospektus. Csillárdiálód, Mátrászőlös.

Zongorát, vagy pianót azonnali készpénzfizetésért sűrűsögen vennék. 396—03.

Családi leányinternátus, IV., Kaplony-u. 5. Egyetem és főiskolák közelében. Vidéki úricsaládok leányai számára.

Gyermekruhát izléses szép kivitelben, előírás-szerint iskolaruhát jutányosan készít Kozma, IV., Havas-u. 2.

Úricsalád gyermekek tanítását, nevelését vállalja okleveles tanítóné. A legjobb eredményért felelősséget vállal. Szerény, komoly pedagógus. Leveleket „B. E.” Jelígre kiadóba kér.

Keresek szeptemberre, vagy októberre egy jó családból való 30 év körüli, lehetőleg nemétajúk kifogástalan erkölcsi árvaléányt, ki önállóan főz és minden házimunkát elvégze, esetleg bejáró segítségvel. Fényképes ajánlatot szeptemberig dr. Besenyei Lajosné, Balatonalmádi, Pécsetelep, Lakos-lak, Somogy megye címre küldendő. Azonlál állandó lakohelyemre: Debrecen, Péterfia-u. 26. szám alá.

Keresek 17 éves hügom részére szeptember elsejére olyan otthonot, ahol nem mint idegen, hanem mint családtagot fogadnak. Iparművészeti iskola tanulója lesz a hügom, kérem tehát olyan család ajánlatát, ár megadásával, ahol nyugodt és kényelmes otthon talál. Görgy Mihályné, Balassagyarmat, Rákóczi fejedelem-út 3. Számú Stefi cminet.

Perzsaszőnyegeket, perzsaügönyöket, torontálit, szőpet és olcsón jvitl hazál, szakított, jvitásban perfektl leány. Klauzál-utca 7. földszint 5.

Iskolásileányok elősránog, gondos ellátás keretében úricsaládnál. Komfortos lakás légfrítesél. Csalogány-u. 50. felelelet 5. Szénatérnél.

Németül beszédo szerényinyűző tanítóné házitánítónékné ajánlókzik. Schwartz Janka, Bakony-péterné.

Felelős szerkesztő, kiadó és tulajdosno:
KERTÉSZ BELA

Szerkesztők:
tordai BÖJTNE ETELKA
ERDÖDY ELEK, KERTÉSZ ELEK

Ügyvezető igazgató:
BARTHA ISTVÁN

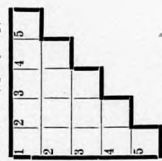
Kéziratokat, kiséket, fényképeket nem adunk vissza és nem örnünk meg. A lap képeinek és cikkeinek átvétele és közlése tilos.

A Magyar Uriasszonyok Lapját nyomta: a Hungária Hírlapnyomda R. T., Budapest, V., Vilmos császár-út 34. Felelős: SCHMIDEK GEZA

F E J T Ö R Ó

Bűvös sziget.

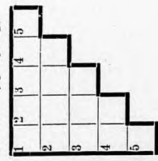
Beküldte: *Zsámboky Marika*, kis munkatársunk (Ipolysság)

- Középsőloában tanít
- Ekezettel, fűnév
- Kérdőszó
- Kertész teszi
- Mássalhangzó

Bűvös sziget.

Beküldte: *Zsámboky Bözsi*, kis munkatársunk (Ipolysság)

- Kerben van
- Értékmű van.
- Víz állat
- Kertész teszi
- Mássalhangzó

A 3-5, aláhúzott betűldte: *Bernhardt Honat*, kis munkatársunk (Pécs)

E E E E E
é

I
tő

S
P

Megfejtés határidő: **szepember 10.**
A megfejtés eredményét az **október 1-1** számunkban közöljük.

A helyesen megfejtők között az alábbi jutalmakat soroljuk ki:

J u t a l o m d í j a k

I. Cadeau Csokoládégyár Rt. (Budapest, VI., Izabella-utca 88.) 1/4 kg-os bonbonajándéka, 2. Cadeau Csokoládégyár Rt. (Budapest, VI., Izabella-u. 88.) 1/4 kg-os bonbon ajándéka. 3., 4., 5., 6. A. M. U. L. kézműmunka-ajándéka. 7., 8., 9., 10. A. M. U. L. képeskönyv-ajándéka.

Gyermekek póstája

Bélevary Antónia, remélem, most már megkapjátok, kislányom, a lapokat? Nehezen tudjak pótolni, mert már ninesenek januári számaink. De azért elkértük olyan munkatársunktól, akinek nincs gyereke, hogy tégéd megörvendeztesünk. Nagyon örülnék, hogy a vizsgád befejezte után az volt az első leendőd, hogy rendezd a kislapokat. Ezt azonban ne halaszd jövőben ilyen sokára, mert, ha valamelyik szám hiányozna, hosszút idő után nem tudnánk pótolni. Szeretettel köszönjük kedves levélkéidet. — **Bernhardt Honat**, kitesz velem, szerdetelod és hűségod jeléül küldött préselt virágos, kőért sok köszönetet küldünk. Voltál-e már Dunaszekcsőn? Vagy talán még most is tart a nyaratásod és vígan lubizolatsz a Dunában. Rejtvenyedet megkapunk, édes, szorgalmas kislány vagy. A szakköcsök kicsinyített rajzáért is dícséret érdemelsz. Tiszta jeles bizonyítványod hasonlít hozzád, mert jó kislányoknak a bizonyítványa is jó kell, hogy legyen. Továbbra is vig vakációt kívánunk neked, kitesz szívem. — **Kedves kis olvasóink**, szeretettel ölelünk és csókolunk mindnyájakat és boldog, vidám vakációt kívánunk továbbra is.

Etel néni és Elek bácsi.

Rejtveny megfejtés

A július hó 10. számában közölt rejtvenyek helyes megfejtése: I. Fejtört. 1. Lakatos. 2. Alapos. 3. Kadar. 4. Apad. 5. Tor. 6. Os. 7. s. II. Husvét. III. Öregesen. Rangos. IV. Bűvös sziget. 1. Rózsa. 2. Órács. 3. Zár. 4. SS. 5. A. A helyes megfejtők közül sorsolás útján, jutalomban részesültek: I. Némethy Katalin, Budapest. 2. Boek Mária, Szatmárcs. 3. Lukács Erika, Kolozsvár. 4. Vörös Jozefa, Kispeszt. 5. László Tibor, Eger. 6. Hajmásy József és Irnus, Győr. 7. Várdny Bucika, Martonvásár. 8. Bódi Sándor, Szeged. 9. Maróthy Melinda, Pécs. 10. Hadházy László, Turistavándi.

A MAGYAR URIASSZONYOK GYERMEKEINEK UJSÁGJA

mint a Magyar Uriasszonyok Lapja állandó ingyenes gyermekrovara

Szerkesztők: **ETA NÉNI, ELEK BÁCSI** és kis pajtásaink

A Magyar Uriasszonyok Lapja havonta háromszor megjelenő állandó melléklete

Szerkesztőség és kiadóhivatal: V/1, Jókai-u. 37, a Magyar Uriasszonyok Lapja szerkesztésége

Érik a szilva

Jó pajtások most a kertben Nem tunyázik sirt esend, Szilvafára míg fűlmásztok, Kacagástok messzi eseng. Vig öröm mért is sugárzik Szemetek titkérben? Ágamon ring a sok érett Szilva esodakéten.

Az idő, mint a madárka, Fűlöttetek elrepül, Csöpp száftokban a méz minden Édesége összegyűl, Boldogság jut részül nektek, Szívetek megtöbbször, Szilvafáról a világba Néztek jóllakottan.

Kis munkatársaink

írásai

A tavasz és a föld

Írta: BERTÓK JUDD.
 Hisz munkatársunk (Kispest)
 Jól távoz szorgalmas
 Firtékl a föld ujjaigom,
 Hevd! firtéklé, hisz oly
 szenneges

Írta: DONNER SARIKA, kis
 munkatársunk (Madrágyfalva)
 Van nekem egy nagy babám,
 Énikének hajója,

Az én babám

Írta: BOHSI LÁVOS,
 kis munkatársunk
 Itt non a gyűngőri tavasz
 Teljes pompájánál,

A tavasz

Volt már szégyen országja,
 Mosakodni, festéklődni,
 Inagidja galgelyét,
 Nyakkenőjét is illeszt be,
 Boroknokát a bimbóját...
 Hátmozdult stoppogatta,
 Magd topánkát ház réd:
 A tavasz meg mosogloga,
 Lárkál le-fel és odé...
 A madragat nézeténi,
 Ham, de gyűngőri, míg ko-
 polt...
 Segít itt is az őrgenek
 S vasodóiba boggyút!
 Most a kobák kővetkezik,
 Elmaglúe rojla a tél:
 Tavasz trút és már kéz
 om,

Hosszú, gyenge lábait
 Aljú-újú bírják.
 Most sirdom szegnyit,
 Mert kis-átrékl egyik sz-
 met...
 El is utlékl a korházba,

Írta: BOHSI LÁVOS,
 kis munkatársunk
 Itt non a gyűngőri tavasz
 Teljes pompájánál,
 Az erdei vadotirgok
 Keljhe illatánál,
 A madarak énekének
 Szép zsolozsmájánál,
 Kis posztira vlg dalnokk
 Minden ritmusánál.
 A szép magyar kankalmak
 Sárnya utódjával,
 A hegyi lilomoknak
 Bókló hadjáról,
 E gyűngőri természet
 A jó Isén odla,
 Adjunk neki halát ezírt,
 Ó mindnyájunk Aljja,
 Ó adta ezt a szép töpöset!
 Teljes pompájánál,
 Az erdei vadotirgok
 Keljhe illatánál

Az új mente: égsztrékl,
 Katolja stinos szel teljára,
 Mibon telér futjéretéti,
 Nekem béj, kop díja helygete:
 Legjobbabb zidél...
 Már nem áll telomszégé-
 nyen
 A kőngömlőit vln ógeg,
 Amt poroztá, miszsonada
 Neki a szép kikefél!

Visszajön majd kardecsompra,
 Részasztom az ország,
 Hadobny piroa a kis szatio,
 Gándórszékbe hajja
 Dásan ontlk a padlúra,
 Karcsi szép a teste,
 A ruhák lengekl rojla —
 Nitcs egy olyan gyerekl,
 Ki szebbet mutatnál!

— Hozott Istent! — szót örömmel.
 — Boldog vagyok, hogy a véletlen megint
 összehozott bennünket. Mi újság?
 — Szólsz egy darabig hallgatagon néze-
 gette az jólyáit, aki háliól dus illatot
 felélt, zalam így szólt:
 — Öriss! Figyelj ide! Ma este, amikor
 a hold feljön, a bogarak zúrtkört linc-
 esélyt rendelkeznek ott azon a pompás he-
 lya — és azzal az előltük néhány le-
 pesnyire fekvő tisztás felé miniatoll.
 Az jólyra felujjongott:
 — Tüncszélyt! Nagyszéret!
 — Meghisztam azt! Ilyet te még nem lát-
 lá! soha! Majd megföldöl! — felét a
 szellő és ugyanúgy, mint ahogy jelt, el-
 nyargalt.

Az jólyra még akkor is után nézett,
 amikor megölte már régen összeesped-
 tak a lombok, amelyek cseszkim süng-
 lak. Etdől a peretől kezdve nem szomor-
 kodott, de látszólag rajla, hogy minden
 gondolatla a közöleg táncszély körüli fo-
 rog. Nem volt esoda tehát, ha a nap
 hátulról része számára végtelen hosszú-
 nak létselt. Alig várta, hogy a sárkás-
 vörös feloldozó nap helyére a hold kerek
 táncjára szálljon fel az aranycsillagokkal
 telehítt éghölvezet. A némán órkókl
 vadgésztergőzék felér gyönyöi csak úgy
 villogtak az erésítés holdfényben, amny
 előhítté az jólyra. — Nemokára itt
 lesznek a vendégekl!

Alhogy e szavakat kinnondta, az ünnepé-
 lyes csendet valami különös zűrés-hűgés
 váltotta fel. A meglóttl vendégek egyik
 a másik után megérkeztek. Ki egytal-
 szarról, ki csatlószágon, ki repülőgé-
 Valsággal nyuszogótt fölkl a táncmial-
 ság színhelye. Amikor valamennyien
 aszergyültek, a miniszter főrendezője, a
Szarnabogár háromszor tapsolt annak
 a Jéltől, hogy kezdőkl a tánc.
 A szaz lapból álló **Tüncszékerde**, amely
 egy kis domb telején helyekedélt el,
 azon nyomon rá is zendült az. **Ezt a**
kerek erdei firtom tr' kezdékl csírdézni.
 A dolog **Hőszértr** nagyot cingogott, am-
 nial az utélenéle, hogy: **Ilaj! Csmaj!**
Milassunk! — és táncra perálttl a hel-
 peljes **Kalderabogár**.
 A kövcsék másodpercben már a táncos
 kevl ártágotl egyik bogárról a másakra,
 Az elégnas bogárrólkl egymásutla ka-
 roklát át a bogátrészsszonyok derekétl.
 Az jólyra, alnekl szívet kinnondhatála-
 nál jó érzés töltötte el úgy találta, hogy
 hűndermébe csöppent.
 — Milyen gyönyörű! — mondogatta és
 nem bírt becézni a hűtőlaklakt.

Amikor a bogarak már nagyon kivétel-
 telk a táncszély a **Szarnabogár** egyetlen
 kéreztése elhallgotttl a **Tüncszékerde** —
 — Tüncosz szánatl! Minneki a Dűtér-
 hezl! — kiltitotta.
 A hűgő táncosok előbb hársány aján-
 zésbe lórték ki, azlén boldogan földntak
 a tisztás egyik pontjára felé. Csak annylak,
 amldón megpillantották egy öriss! lapu-
 levelet, amely roskadozott a sok édes
 virágmező jószágtl szánnoc és málnaször-
 pös harmat alatt. A fekete farkos **ham-
 gyaptrétrek** nem győzték kiszolgálni
 őket, akik elismerően csettintettek a
 nyelvéikkel.
 Alig veték ki a részüket a pazar lakná-
 rozásból, a pillent **Szarnagyzenekor** máris
 huzni kezdte a talpalatvót, de azzl az
 előlékl szándékkal, hogy leppálja a fűs-
 és **Tüncszékerde**.

Régién kállt a táncra a sárnya **Czerébojár**
 az arnyos **Firtókend** és néma sorlón
 kállt a táncra a többi is. El se hittekl,
 hogy a tánc, a vancszéng, a kemény dal-
 lamára a nagy viégásstep mintha még ma-
 raszabóba csapott volna fel.
 — Sose halnk meg! — rikoltozta a **Pat-
 lantobogár**, atívekl a hűosorrú **Náttle** tánc-
 colt.

Ebben a vidám hangulatban az ógeg bo-
 garak maguk is kedvet kapnak egy kis
 néptáncra. A potrohos bogárrak kisse
 néptáncra odabátlak a kóvér bogár-
 asszonysegők elé és esetenül meglőtl-
 tak magukat előltük.
 — Szabard! — kerdézték és már szü-
 szogva lejétekél ók is, amint illomen
 kápdoklat lábatkl a hársányos pályáson.
 Ezalnt a kíváncsi hold hársanduklól az
 égért, magukra hágyra a kibuzó csillá-
 gokatl. Az erdei fűt sejtömmen zűrés-
 és énosk madarak megkerézték a hajnátl
 hangversenyrekl, amelytel a felkőb ná-
 pol köszönötlékl.
 De akkor már a **Szarnabogár** kállt a
 hármasos tisztás közepére. Egy pil-
 nánlag körülhórlóda tekintétekl a firtak
 állásokon, azeltán tengerékl frontbítl
 formátl és behátszergette:
 — Hűgyeim és uraim! Kiharási! Most
 kövcsérek az utolsó csárdást!
 Amikor az utolsó csárdás is elvárszótl,
 végetért a mulatság. A bogarak gyorsan
 rendezkedétk magukat és — illa-berék,
 nádkarok! — eltávoztak. Egy perc
 múlva már nyoma se látszótl annak, ami
 itt az fűszaka folyáman lejászódotl.
 Az jólyra pedig holdog mosolygól csukta
 be a nagyógó kek szemét és az ó kedves
 hangján így szólt:
 — Ezt a bogárrészsszélyt soha, amíg
 élék, nem fogom elfelejténi!

Kis pajtásaink fényképei

Dr. Bock Pál, lapocelné Jásigai Erzsébet gyermekei: Muelken, Tildó és Tibor

Tamás

Írta: Főbián Tibor, kis munkatársunk (Budapest)

Apátlán árva fiú vagyok. Avval segítlek mosónő anyámnak, hogy nyáron kijárak a piacra és némi pénz segítke vinni a kosarat. Ilyenkor mindig kapok egy pár fillért. Egyesek, mikor felajánljak, zom, durván elkergetnek.

A mulkor, mikor a Csáki-utcát jártam, egy közsényes lábú bácsit láttam, aki fel akart szállni az autóbuszra, de még nem volt a megállónál és az autóbuzs már lecsengették. Megkért, hogy segítsek neki. A sofför megvárta. Amikor az autóbuzs lépcsőjéhez értünk, megkérdezte, hogy hívnak. Megmondtam, hogy Tamás a nevem.

— Na, Tamás, — mondta ő, — ha ilyen jószívű fiú vagy, hogy ide segíttél, megérdemled ezt a pengőt. Légy tovább is jó fiú.

A kezembe nyomott egy pengést, avval felszállt az autóbuszra. Szemből egy örömköny szökött ki, mert láttam és éreztem, hogy a világ nemcsak szívtelen emberekből áll.

Ibolya

Írta: Surányi János

Volt, hol nem volt, volt egyszer egy ropant nagy erdő, amelyről azt se lehetett tudni, hogy hol kezdődik és hol végződik. Ennek az erdőnek egyik telrészén részben állott egy öreg tölgyfa. A tölgyfa tövében szerényen meglátásvadva éldegélt egy magános ibolya, akinek csodaszép lilaszínű ruhája volt. De hogy miért éldegélt ilyen magánosan, azt az ibolya éppen olyan kevésbé tudta volna megmondani, mint ti, kedves olvasóm. Csak azt tudta, hogy a lakhelye körül, ameddig a szem ellátott örökös fűfomály borombot, mert olyan sűrűn álltak a fák amolyanok lombja összehorult. Így hát bizony csak nagyritkán ért hozzá a nap simogató sugara, hogy eszokhassa mo-solytan arcocskáját. Aki közlöték megfigyelte volna, hogy az ibolya milyen egykedűen nézegetett a világba, annak azt kellett volna hinnie, hogy nem érez vágyat semki után, akinek bizalommal elpanaszolhatná keserves sorsát. De nem úgy volt. Mert folyton a tarka lepkek és a zümmögő méhecskék jártak az eszéhen. Azok pedig őt messze elkerülték. Emiatt rajta a szomorúság, hogy ahig bírta viszáltartani könnyeivel.

De egyik napon, amikor egyszer még szomorúbban lámszította bájos fejecskejét egy sélymes fűszálhoz, mint rendesen, így sóhajtott fel: — Jaj, de unom már itt ezt az egyhangú életet! Egyik nap olyan, mint a másik! Soha nincs semmi változtatás, ami örömet okozna! — Napsugaras jónapot kívánok ibolyát — köszöntötte őt ekkor a virágok hírnöke, a szellő, aki éppen arra járt.

tek, mintha nemák lennének, egyszeribe nagyon is beszédessé lett és be nem állt a szájuk a kérdézőskökdéből. Igaz, hogy ezek a kérdézőskökdék az állatos hangulathoz illően nagyon halkak voltak, de egyetlen pillanatra sem szűntek. A Szent István-ünnepe jelentőségét, a Szent Jób történetét, az ünnepeket követően lényegét tulajdonképpen már a vonat elmsyarázta Simonóghy néni az angol fiúknak, mert azt akarta, hogy az ünnepe fennségéhez illően viselkedjenek. Ezekről tehát most nem esett szó, annál inkább a kőmenetben résztvevő előkelősekről, mert az angol fiúk mindenkire kíváncsiak voltak.

— Simonóghy néni, — kértezte halkon Harry, — ki az a magas, szálfenyenes bácsi ott? — Fiam, — felelte ünnepelesen az özvegy, — jól nézd meg magadnak azt a bácsit, hogy soha el ne felejtessd vonásait. Mert az a bácsi Magyarország kormányzója, vitéz nagybányai Horthi Miklós!

— És az a pap bácsi ott a baldachin alatt? Ezt Olivér kérdezte, akinek viszont Boldogh Dénes nagynénikéje magyarázta meg: — Magyarország bíboros hercegprímása, fiam!

Így ment ez tovább, állandóan. Harry és Olivér mindent tudni akart, a kérdéseiknek se vége se hossza nem volt és bizony, sokszor kellett segítségül hívní Boldogh Déneset, mert a két aszszony nem tudott minden kérdésükre válaszolni.

De a másik ablakban is állandóan tartott a kérdések pergőtáje, amit Anikó de főként Luca irányított.

Amint elvonult a kőrménét, Luca átszaladt a másik ablakba és blízskén kérdezte Harrytól és Olivérről:

— Nos, fiúk?... Láttatok már ilyen szépet?... Harry válasza az énytelen volt beismerni: — Nem... És nagyon szépen köszönök, drága jó Simonóghy néni, hogy fel tetszett hozni mimkelt! — Szívesen fiúk — mosolygott az özvegy — De ne higgyétek, hogy már mindennek vége... Este még olyan látványosságban lesz részletek, amit soha nem fogtok elfelejteni.

— Mit fogunk látni? — kérdezte Olivér. — Előre nem ártalom el, — nevetett Simonóghy néni. (Folyt köv.)

92. német nyelvlecke

Folytassuk a múlt leckénket. Új népek jönnek sorra. Tanuld meg azt, hogy a német Russet mond az oroszra.

Italiener az olasz. A mely mindig vig, s dalol. Hiszen forró nap ragyog rá. Spanier meg a spanyol.

Az osztrák neve pedig Österreicher németül, — Jó vakációt kívánok A leckének végétül.

1. der Russe (olvasd: der rusze) az orosz.
2. der Italiener (olvasd: der italiéner) az olasz.
3. der Spanier (olvasd: der spániér) a spanyol.
4. der Österreicher (olvasd: der öszter-reihher) az osztrák.

A Simongáthy-kislányok nagyvakációja

Regény. Kispapjásainak írta: Elek Dácsi

18.

Szent István ünnepén.

A szikrázó napfényben csodálatos kék kupola a felhőtlen egyszínű. Vagyis mint egy kék barlang budaiban, amit magyarszék feleltek ki és tartanak a Mátyás-templom fölött, amely olyan, mint egy hatalmas drágakő, a budai Vár orman.

A harangok zúgnak és zengnek, ünnepi fenséggel és dühvel szorongással, mintha a vegtelenség hirtelen lennénk. A köcsökből álmódolt Mátyás-templom tornya az ég fele mutat, mint ahogy az ég fele szármal a harangok hozzájárja is hirtedve az ünnepi fölélet.

A Vár szék utcafele felétek az ünneplő átlóztól, de mozdulatlan álltalba meredveit tömegével. A hegyre vido utk és leprók meg egyre önk magukból az újabb és újabb embelemegélt, mert meg sokszerez vannak, akik jelen szerethetnek lemi a Szent Jobb ünneplésé körülhordozással.

Kispapjásain, ehhez fogható embelemegélt soha és sehol a világon nem láthatok. Ehhez a budai Vár kell, a Mátyás-templom és a Szent Jobb, hogy idegyűljék az ország minden részéről az állatos zarándokokat, de idecsúszna idegen országok utasait is. Mert ne higgyék, hogy Szent István ünnepe csak magyarak vannak a budai Várban és csak magyarok roba majd minden országba valóstigos rajokban kildit embelemegélt a magyar fővárosban, de az Óceanon túlról, Amerikától, Japántól is rangleg ember érkeznek, hogy ebben a páratlan szépségt látnyosságnan gyönyörködjenek.

Igen, kispapjásain, nekik csak látványosság talán, de nekünk a legnagyobb ünnepmink!

Budapest tőle ezen az egy napon teljeseen átfordított a budai Ófalpra, annak is a legszebb részére, amely olyan, mint egy valóstigos korona, a budai Várba. A

főváros lakósi épp úgy ide zarándokolnak, mint a vidékek, akik ezt az egy napot a fővárosban akarják fölteni.

Kispapjásain, aki jart már Budán Szent István ünnepén, annak nem kell hogy elismögöljen azt a csillógo képet, ami a néző elé tárt.

Festőnek kellene lennem, kispapjásaim, de olyan festőnek, akinek palettejában a legképrázatosabb színek is megtalálhatók, hogy legelőbb kis metékben érezlehi tudjam veletek emek az ünnepmek káprázatos szépségt. Az ünnepi, örösi tömögél, amint vörja a Szent Jobb körülhordásit, hogy aztán megphadjott fej-

A Szent Jobb körmenete.

jel, vagy tereheltva fejezze ki hódolatit. Az ünneplőbe illőztöt polgárok sötlet ruhái összeegyhátnak a katonaság díszes egyenruháival, a külföldiek sportöltözék barátságosn megfer a magyar nép festői viseletével, a fővápi körösök pedig magyarszeren kiegészítik a káprázatos díszmgyar ruhákat, amiknél festőbb viselet az egész világon nincsen.

A harangok pedig ünneplésen zúgnak a kék és alul, a csodálatos megpűstésen, hogy olyan lesz az egész budai Vár, mint egy örösi templom, falak nélkül, az állatos hvek tiszzevel.

Azán megindul a körmenet, a dícsésges Szent Jobb körülhordozása.

A haladhatn aht fenséges komolysággal lépgelet a hercegsépmás áldást osztó gárv, pipiskák és főrmegit egyházi mellösöngök valóstigos serege éhen. Japók viszik és alahordosok veszik körül a Szent Jobb dícséres hadikájt, hogy megmutassák az állatos hveknek.

A körmeneten részvesz Magyarországra komatározza és miniszereit, a főhercegek, az egyházi és katonai, az állami és larsadalmi élet minden előkelősége, de megfölemek a külföldi országok követői is, hogy emeltek az ünnepi fövél. A harangok zúgnak, a tőmpertűsi száll a napfényes ég felé és tizezer alkban felhangzik az ósi emek, amelynek dhadamisan konyvörög zengése beöltik az egész budai Várta.

*

Simongáthy né is gondolta, hogy milyen szerencsésülk lesz és milyen kildőnt helyről fognak gyönyörködhetni a körmenet szépségében. Amint felértek a Várba, maga is megfőlt az örösi embelemegélt és meg szomortan azt akarta ajánlani, forduljanak vissza.

Csakhoogy Boldogh Dénes varthalnani megszólalt:

— Tekintetes asszony, ha minden sikerül, olyan helyről nézük végig a körmenetet, amelynt nem is remélhetünk! Később aztán kiderült, hogy Boldogh Dénes igazat mondott. Az utolsó pillanig titokban tartotta, hogy az öreg nagyreménye lakik a Várban és pedig a Várnak egyik olyan utcaiban, amerre a körmenet el fog vonulni. Radassé ez a nagyamant a ház első meletlen lakik, azonban a legelőbb le it az ünnepi elvoulus páratlan szépségében gyönyörködni.

Tekintetes asszony, a vezetést most én veszem át! — mondta Boldogh Dénes. Simongáthy né mosolygott:

— Tessék, kedves nevétől töl! — En megérek elől, mindenkéül utánam jöni! — vezényelt a nevelő úr.

Szikszeg is volt erre az intézkedésre, mert már olyan embelemegélt lepte el a várból utókat, hogy csak férfi birt tárt fönn.

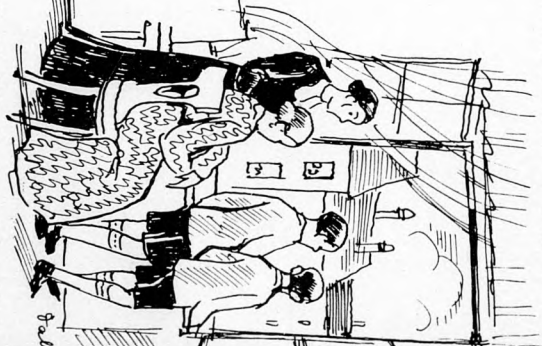
Elertek ahhoz a házhoz, ahol Boldogh Dénes magyarszék lakott.

A nagyvnt olyan örömmel és úgy fogadta őket, mint aki már várt reájuk. Most derült ki, hogy Boldogh Dénes már levelet is írt neki, amelyben megkérte, hogy fogadják őket szívesen, a nagyvnt pedig levehlen válaszolt. Sőt már székelt is készített az ablakokba. A lakás utcai szobájában két ablaka éppen oda nyílt, amerre a körmenet fog avonulni. A nyílt ablakokban már égtek a gyertyák és világok díszeltek, a körmenet fényének és ünnepélyességének emelése.

Az egyik ablakban áll a nagyvnt Simongáthy nével előttük áll Harry és Ötver.

A másik ablak Boldogh Dénes telepedt áhítóra és Lucára. Diente mindentelöl beszélegetek, különösen a nagyvnt és Simongáthy né. Végül aztán felhangzott Boldogh Dénes jelentése: — Készülendek már!

A nagy gyerekek, akik eddig úgy viselked-

Az egyik ablakban áll a nagyvnt Simongáthy nével, előttük áll Harry és Ötver.

Keresztrejtvény

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	
14				15					16				
17				18					19				
20				21					22				
23	24	25	26		27	28		29	30		31	32	33
34				35					36				
37													
38				39					40				
41				42					43				
44	45	46	47		48	49		50	51		52	53	54
55				56					57				
58				59					60				
61													

Megfejtési határidő: 1935 szeptember 10

A jutalomban részesülők névsorát 1935. okt. hó 10. számunkban közöljük.

- díj: lapunk kitűnő kölni ajándéka.
- és 3. díj: Dr. Földesné JUNO kozmetikai intézete, (Budapest, IV., Károly király-út 24). arckrém-, púder- és szappan-ajándéka.
- díj: Dr. Keleti és Murányi vegyészeti gyár, Ujpest, egy csomag Lysoform-ajándéka, amely tartalmaz 1 üveg Lysoform-ot, 1 üveg Fodormenta Lysoform szájvizet és 1 darab Lysoform fertőtlenítő piperesszappant.
- és 6. díj: Korányi gyógyszertár, (Budapest, VII., Népszínház-utca 22). egy-egy Lili-krém-, szappan- és púder-ajándéka.
- díj: Cadeau csokoládégyár, (Budapest, VI., Izabella-utca 88). negyedkiló díszdobozos bonbonajándéka.
- 14. díj: lapunk egy-egy értékes regényajándéka.
- 20. díj: lapunk egy-egy előfestett gobelin-retikül ajándéka.

V Í Z S Z I N T E S :

1. Mostanában bemutatott film címe. 14. Görög örömköltés, Ady is alkalmazza olykor egy-két versében. 15. Nem világos egy csöppet sem. 16. Lónév. 17. A rabbi tréfás neve. 18. A szultán parancsainak neve (a cári parancsokat ukáznak nevezték). 19. Angol egyetem. 20. .... Darja, folyó nyugati Közép-Ázsiában. 21. Francia orientalista és teológus, megírta Krisztus életét is. 22. Ez az, amivel mindenkinek a feje tele van. 23. Török főrang volt — még a szultánok idejében. 27. Katalin beceneve. 31. Szükség van rá — ahogy Szögedében mondják. 34. A Nemzeti Színház volt díszlettervezője. 35. A pap teszi az oltár előtt a jegyespárral. 36. A diák délelőtti iskolai programja, sőt a tanároké is. 37. Családi összejövetel. 38. Üveg — németül. 39. Legyőz. 40. Alice — magyar alakja. 41. Görög betű. 42. Loos keresztneve. 43. Volt spanyol miniszterelnök. 44. Úgy, ahogy — németül. 48. Elpusztítja (például a napfény a baktériumokat). 52. «...szívét a homlokán hordja.» Jókai Mór könyve. 55. Felszentel. 56. A magyar igazságügyminiszter. 57. Rossz ital. 58. Kézben fog. 59. Kiárad. 60. Zsírptótló anyag. 61. A magyar politika egy alapvető tétele, sőt a legfontosabb alapvető tétele.

F Ü G G Ő L E G E S :

1. A kalandozó magyarok egy szomorú emlékezetű vesztes csatája. 2. Sportol a Dunán. 3. Sivatag neve Ázsiában. 4. Tenger — németül. 5. A háztartásban nélkülözhetetlen. 6. Petőfi: «A tél.... már megüté fejemet.» 7. Egy nagyon híres, mondhatnók hírhedt szállóige: «Az utódokkal nem törődünk!» 8. Ady szerelmese. 9. Görögország fővárosa — fonetikusán. 10. Helység Somogyban. 11. Messze.... — távcső. 12. Mózes testvére. 13. Fejtőrésre készített — egy másik, jobb kifejezéssel. 24. Víz- és lovasport — névelővel. 25. Nemi keveset. 26. Üdülőhely Svájcban. 27. Szép Ernő Aziránjának női főszerepe, Bajor Gizi alakítása. 28. Mindenható. 29. Égítárj. 30. A csomagolás súlya — névelővel (a másik kettő: bruttó, nettó). 31. Lehanyatlík a feje, mondjuk az álomságtól. 32. Kiról? 33. Uszít. 45. Tájécsadalakú — idegen neve. 46. Csillag is van ilyen. 47. Férfinév. 48. Zseblámpa nélkülül mítsem ér. 49. Éneklést utánzó hangok. 50. Akiért a fiú eleped. 51. Szörnyű. 52. Dísnővény. 53. A 31. vízszintessel azonos. 54. Dies...., a Harag Napja, azaz az ítélet napja.

MAGYAR URIASSZONYOK LAPJA

M U L T É S J E L E N